

UNIVERZITA HRADEC KRÁLOVÉ
Pedagogická fakulta

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE
PŘÍLOHY

2015

Markéta Malá

Příloha č. 1 (1/7)

Duhová školka – mateřská umělecká školka, Jasmínová 37, Praha 10 – Záběhlice

ŠKOLNÍ VZDĚLÁVACÍ PROGRAM
„Putování se skřítkem Duháčkem“

Za Duhovou školku zpracovaly Markéta Malá a Martina Malá, platnost od 1. 9. 2014

Duhová školka Praha – kontakty

Adresa provozovny:

Duhová školka – mateřská umělecká školka
Jasmínová 37, 106 00 Praha 10 – Záběhlice

Telefon: 728 945 955

E-mail: info@duhovaskolkapraha.cz

Webové stránky: www.duhovaskolkapraha.cz

Personální obsazení:

Provoz mateřské školky zajišťují celkem tři pedagogičtí pracovníci (ředitelka a dvě učitelky).

Charakteristika školy

Duhová školka je soukromá mateřská umělecká školka v Praze 10 – Záběhlicích. Jedná se o rodinnou školku s jednou třídou pro 10–12 dětí ve věku 3–5 let. Školka sídlí v pronajatém pavilonu stojícím uprostřed zahrady. Celý areál je oplocen, část zahrady je vymezena výhradně pro provoz školky.

V rámci vzdělávacího programu se školka snaží rozvíjet samostatnost, sociální dovednosti, talent a zájmy dětí. Základní program mateřské školy je rozšířen o výtvarnou a hudební výchovu, včetně základů teorie upravené s ohledem na věk a schopnosti dítěte. Ve výtvarné dílně děti pracují s různými materiály a výtvarnými technikami formou zážitkového pojetí. Hudební výchova podporuje i pohybový rozvoj dětí. Při cvičení s dětmi jsou propojeny pohyb, hudba a příběh, aby cvičení bylo pro děti nejen prospěšné pro zdraví a pohodu, ale i zábavné. Prostřednictvím výukového programu nazvaného „Putování se skřítkem Duháčkem“ se děti seznamují s vlastivědou a přírodovědou. Formou hry se děti učí o zajímavých místech, hradech, zámcích, tradicích, pověstech, zvířátkách, rostlinách... Cílem je u dětí vzbudit zájem o naši vlast, cestování, přírodu a tradice.

Je kladen důraz na prožitek a kreativitu, do činností je zařazena především práce s přírodními materiály. Kromě toho jsou využívány také metody alternativního vzdělávání. Děti se učí symbolicky se vyjadřovat, poznávat a zároveň citlivě vnímat sebe a svět kolem nás prostřednictvím uměleckých zážitků vycházejících z jejich vlastního tvořivého projevu.

Školka nabízí klidné rodinné prostředí a individuální přístup v malém kolektivu. Pro zpříjemnění pobytu ve třídě bylo také pečlivě vybíráno vybavení tříd a zvoleny barvy pro výmalbu stěn, stropů i barva koberce.

Materiálně-technické vybavení třídy:

Herna je vybavena hračkami pro chlapce i dívky, různými stavebnicemi a didaktickými pomůckami. Vzhledem k programu školka disponuje také mnoha hudebními nástroji (klávesy, kytara, flétna, rytmické nástroje ad.). Pro vytvoření příjemného prostředí a dobré akustiky je v herně položen koberec.

Vnitřní řád školy

Mateřská školka je zařízení s celodenní péčí. Provoz od 7.30 do 17.00 hodin zajišťují zpravidla tři pedagogičtí pracovníci, kteří se střídají na dopolední/odpolední směnu. Rodiče mohou děti vyzvedávat po obědě, nebo mohou využít celodenní péče. Po skončení programu MŠ probíhají odpolední zájmové kroužky.

Při nástupu do MŠ je nutné odevzdat vyplněnou přihlášku, evidenční list včetně potvrzení od lékaře, osobní dotazník. Při prvním vstupu do MŠ je nutné podepsat tzv. „bezinfekčnost“ – prohlášení, že dítě v nedávané době neprodělalo ani nepřišlo do styku s žádnými infekčními nemocemi.

Režim dne:

- 7.30 – 8.45 příchod dětí
- 7.30 – 9.00 volný program, hry
- 9.00 – 9.15 rozcvička
- 9.15 – 9.45 svačinka
- 9.45 – 11.00 hlavní činnost (podle týdenního programu)
- 11.00 – 12.15 vycházka nebo pobyt na zahradě
- 12.15 – 12.45 oběd
- 12.45 – 13.30 odchod dětí z dopoledního bloku
- 12.45 – 14.45 relaxace/spánek
- 14.45 – 15.15 svačinka
- 15.15 – 17.00 volný program, hry / pobyt na zahradě (dle počasí) / odpolední zájmové kroužky

Obsah vzdělávání a týdenní plán:

Duhová školka je mateřská umělecká školka zaměřená především na rozšířenou hudební a výtvarnou výchovu, přírodovědu a vlastivědu, které jsou dětem podávány formou hry a příběhů. Vše je přizpůsobeno věku dětí. Školka se zaměřuje na propojení učiva s přírodou, děti se učí poznávat zvířátka, rostliny apod. Společně se skřítkem Duháčkem pak děti poznávají různá místa a povídají si o nejrůznějších pověstech. Do výuky ve školce jsou zařazeny také některé prvky alternativního vzdělávání.

Pondělí	vlastivěda hrou – „Putování se skřítkem Duháčkem“, výtvarná výchova
Úterý	hudební výchova a základy hudební teorie
Středa	eurytmie – cvičení s hudbou, výtvarná výchova / angličtina
Čtvrtek	přírodověda / vaření / angličtina
Pátek	pracovní listy, výtvarná výchova

Stravování:

Stravování je zajištěno ze Zdravé jídelny v Toulcově dvoře v Praze 10 – Hostivaři. Ranní svačina je od 9.15 do 9.45, oběd od 12.15 do 12.45, odpolední svačina od 14.45 do 15.15 hodin. Svačinky si děti nosí ke stolu samy, do některých čtvrtěčních činností je zahrnuta také příprava jednoduchých pokrmů (děti si samy připravují ovocný salát apod.). Polévky jsou dětem podávány přímo v jídelně, hlavní jídlo je servírováno v kuchyňce a v přikrytých nádobách převezeno do jídelny. Použité nádoby děti samy odnáší na vozík (dle věku). Menší děti si mohou donést a použít bryndáček.

Pobyt venku:

Děti chodí na vycházky každý den s přihlédnutím k aktuálnímu počasí. Před obědem je pobyt venku od 11.00 do 12.15 hodin, odpoledne od 15.15 do 17.00 hodin (až do odchodu všech dětí domů). Venkovní činnosti probíhají buď na školní zahradě, nebo v dopoledních hodinách se chodí na procházky nebo na dětské hřiště v blízkém okolí.

Pitný režim:

Nápoje jsou podávány ke všem jídlům (obě svačiny + oběd). Mimo to si děti mohou kdykoliv přes den nalít čaj/vodu, které jsou připraveny v konvici v herně MŠ. Menším dětem pomáhají nalít nápoj do kelímků učitelky.

Otužování:

Školka dbá na to, aby děti byly přiměřeně oblečeny ve třídě i venku. Prostory nejsou přetápěny a dle počasí jsou průběžně přivětrávány okny. S přihlédnutím k aktuálnímu počasí je snaha trávit s dětmi co nejvíce času venku.

Zdraví dětí:

MŠ navštěvují pouze zdravé děti. Paní učitelky mají právo dítě nepřijmout, pokud mají podezření, že dítě je nemocné (zelená rýma, nachlazení apod.). Takové dítě je možné přijmout pouze v případě, že rodič přinese potvrzení od lékaře, že dítě není infekční a může do kolektivu. Stejně potvrzení rodiče přinesou, pokud se dítě vrací po nemoci.

Prádlo:

Ložní prádlo je převlékáno každé 3 týdny, výměna ručníků probíhá jednou týdně; v případě potřeby ihned. Ložní prádlo a ručníky poskytuje školka, pyžamo si děti nosí z domova a vyměňuje se jednou za dva týdny; Oblečení na ven (na pobyt na zahradě či na procházku) a náhradní oblečení do školky (včetně spodního prádla) mají děti také vlastní. Každé dítě má svoje věci uložené v policice na věci označené obrázkem.

Úklid:

Úklid probíhá vždy po odchodu posledního dítěte z MŠ nebo po skončení zájmového kroužku, tzn. nejdříve po 17. hodině. Každý den se stírá prach, utírají stolky, luxuje koberec v hlavní herně a vytírá se podlaha, vynášejí koše s odpady. Denně se desinfikuje sociální zařízení a kuchyňka. Úklid (celkový úklid, mytí oken, svítidel, malování) se provádí v souladu s Vyhláškou o hygienických požadavcích na prostory a provoz zařízení a provozoven pro výchovu a vzdělávání dětí a mladistvých.

Ranní příchod dětí:

Příchod dětí do školky je možný od 7.30 do 8.45 hodin. Pokud rodiče vědí, že do 8.45 hodin nestihnou s dětmi přijít, omlouvají se na školkovém telefonu. Příchod po uzavření školky je možný jen po dohodě, aby nebyl zbytečně narušován hlavní školní program, který začíná od 9.00 hodin. Obědy je možné odhlašovat do 8 hodin.

Vyzvedávání dětí:

V případě dopolední docházky si rodiče děti vyzvedávají v době od 12.45 do 13.30 hodin, odpoledne je pak děti možné vyzvednout od 15.15 do 17.00 hodin, nebo pokud dítě zůstává na zájmový kroužek vyzvedávají jej rodiče až po skončení kroužku v 18.00 nebo 18.30 hodin.

Co má dítě mít v MŠ:

Dítě je k návštěvě školky vybaveno vhodným oblečením pro volný čas do herny (učebny) a pro volný čas na zahradě a vhodným přezutím (bačkory nebo zdravotní sandále – pantofle jsou z bezpečnostních důvodů nepřipustné). Dítě by mělo mít náhradní oblečení včetně spodního prádla pro případ potřeby a pyžamo na spaní, podepsaný zubní kartáček, příp. kelímek. Děti mají povoleno vzít si s sebou do školky jednu vlastní hračku z domova, na kterou si samy dávají pozor. Za její případné poškození nebo ztrátu školka nenese odpovědnost.

Odpočinek a spánek:

Odpočinek po obědě probíhá v době od 12.45 do 14.45 hodin. Děti spí nebo relaxují na povlečených matracích, k dispozici jsou také peřinky a polštáře. V průběhu roku by se děti měly naučit samostatnosti a měly by být schopné složit peřinky samy. Ke spánku děti nejsou nuceny, je však důležité, aby po tuto dobu alespoň odpočívaly.

Pravidla pro pobyt dětí v mateřské škole:

Dítě je po dobu trvání své účasti na programech školky pojištěno pro případ škody způsobené na zdraví. Všechny aktivity školky jsou organizovány tak, aby bylo zajištěno dodržení bezpečnostních podmínek a zdraví a bezpečnost dětí chráněna. Po vyzvednutí dítěte ze školky zodpovědnost za dítě přebírají rodiče/doprovod dítěte. Pro vyzvedávání dítěte ze školky nezletilou osobou (sourozencem) musí rodiče předem vyplnit Dohodu o vyzvedávání dítěte.

Práce učitelek a evaluace

Týdenní plán si paní učitelky vytvářejí samy v rámci vzdělávacích oblastí ŠVP. Návrhy podtémat, která by se měla probrat v rámci jednoho měsíce jsou navrženy ve vzdělávacích tématech, paní učitelky mohou návrhů využít v jakémkoliv pořadí dle konkrétních situací. Plán následujícího týdne si připravují paní učitelky alespoň týden předem. Činnosti se průběžně zapisují do třídní knihy. Hodnocení probraných témat probíhá vždy po ukončení jednoho celku (témata jsou variabilní, mohou tedy trvat jeden měsíc či dva měsíce dle uvážení učitelek). V evaluaci jsou zhodnocené postupy výchovy, spolupráce dětí a závěrem, co se zdařilo či nezdařilo.

Charakteristika vzdělávacího programu

Kompetence k učení:

Snahou školky je u dětí vyvolat zájem o učení a o poznávání nových věcí, rozvíjet schopnost dětí, soustředit se na jednotlivé činnosti, neodbíhat od nich, naučit se trpělivosti, podpořit dětskou fantazii, tvořivost, experimentování a všestranně rozvíjet dětskou osobnost.

Kompetence k řešení problémů:

Děti by se měly učit samostatnosti, měly by umět samy vyřešit určité situace. K tomu pedagogům dopomáhá „pravidlo tří“ (tj. zeptej se dalších tří dětí, než se zeptáš paní učitelky). Děti se učí třídění do skupin věcí, k rozvíjení předmatematických představ jsou využívány pracovní listy. Děti by také měly být schopny později využívat svých nabytých zkušeností.

Komunikativní kompetence:

U dětí je kladen důraz také na lexikálně-sémantickou, morfologicky-syntaktickou i pragmatickou stránku jazyka. Školka se zaměřuje na rozšíření slovní zásoby, spojování výrazů do vět holých i rozvitých. Pedagog dbá na to, aby v komunikativním kruhu mělo možnost promluvit každé dítě. Komunikaci mezi dětmi je dopomáháno neřízenými činnostmi.

Sociální a personální kompetence:

Ve třídě jsou stanovena pravidla chování v kolektivu, která jsou s dětmi stále opakována, aby děti byly schopny samy určit, pokud nějaké pravidlo poruší. Děti si některá pravidla mohou zvolit mezi sebou. Důležité je naučit je adekvátnímu chování v určitých situacích (nenutíme je dělat vše, mohou si samy zvolit, co chtějí dělat apod.).

Činnostní a občanské kompetence:

Školka učí děti, aby se zajímaly i o okolní dění, aby dokázaly pomoci ostatním. Měly by být odpovědné za své chování a uvědomovat si, co udělaly dobře či špatně.

Školní vzdělávací program s názvem „Putování se skřítkem Duháčkem“ – vzdělávací obsah

Obsahuje 6 témat s podtématy, která jsou individuálně vypracována v třídních plánech dle možností ve třídách s ohledem na věk dětí a přihlédnutím na jednotlivce. ŠVP se opírá o pět rámcových vzdělávacích oblastí RVP (biologická – dítě a jeho tělo, psychologická – dítě a jeho psychika, interpersonální – dítě a ten druhý, sociální a kulturní – dítě a společnost, environmentální – dítě a svět).

1/ Ahoj, kamarádi!

- já a ten druhý, můj kamarád, moje tělo (hry pro rozvíjení smyslů)
- léto, prázdniny, výlety (vyprávění v kroužku, poznávání nových kamarádů)
- pravidla ve třídě, základy slušného chování
- počasí (povídání o bouřkách, dešti, blátě, mlze, slunci, duze...)
- co je rok, měsíc, týden, den (jména dnů v týdnu)

Příloha č. 1 (6/7)

2/ Podzim a jeho barvy

- barvy podzimu; pracování s přírodními materiály (barevné listí...)
- vše živé kolem nás (poznávání stromů, rostlin)
- ovoce x zelenina
- povídání o vesnici, o poli
- oblečení (vyjadřování se v rozvitých větvích, popisování oblečení, rozdíly mezi domácím a venkovním oblečením...)
- svátky, tradice, dušičky, Martin na bílém koni
- moje rodina (vztahy v rodině, jak se jmenují moji rodiče)
- domácí zvířata, obilí (co se z něj dělá, povídání o chlebu; jídle)
- nemoc x zdraví

3/ Paní zima

- svátky, tradice; Mikuláš, Vánoce, Nový rok
- roční období – zima, povídání o sněhu a sněhulácích (voda x led)
- Vánoční besídka, rozloučení před koncem roku
- sporty (zimní x letní)
- zvířata v lese (myslivec, krmelec...), povídání o ptácích
- hra na řemesla (kuchař, zedník – plastelína, cukrář, švadlena – navlékání korálků...)

4/ Liška, šiška, pampeliška, zabloudila v lese myška

- pohádky (tradiční, zvířecí, s dětským hrdinou, s ponaučením...)
- indiáni, maškarní, hry
- pokusy a kouzla

5/ Přiletělo jarní psaní, o květinách povídání

- jaro
- Velikonoce
- Třídění odpadu (druhy odpadků, recyklace...)
- Stromy – dřevo – co se vyrábí
- Rozvíjení jemné motoriky – mandaly (různé materiály)
- Cizokrajná zvířata
- Čarodějnice
- Den matek
- Dramatická výchova

6/ Léto

- Planety, vesmír, země
- Základní živly (země, voda, vzduch, oheň)
- Léto, prázdniny
- Cestování, dopravní prostředky
- Cizí země (jak se tam žije, pověsti, příběhy, zvířata, lidé)

Další aktivity MŠ – odpolední zájmové kroužky pro děti

pondělí od 17.00 do 18.00 hodin

POHYBOVÝ KROUŽEK – JÓGA PRO DĚTI (od cca 4 let)

Cvičení jógy je zaměřeno na protahování a posilování formou hry s kompenzačními cviky, důraz na správné držení těla a dýchání, součástí cvičení je také relaxace.

VÝUKA HRY NA KLASICKOU KYTARU (pro děti od cca 8 let)

Kroužek hry na kytaru je zaměřen na klasickou kytaru. Výuka probíhá individuálně či v malé skupince 2–3 žáků. Důraz na správnou techniku hry a její cítění, seznámení se s nástrojem a jeho držení, jednoduchá technická cvičení, později jednoduché skladby a základní akordy. Podmínkou je vlastní nástroj. Znalost not je výhodou, ale není podmínkou. Učební materiál: Škola hry na kytaru pro začátečníky – Jiří Jirmal.

úterý od 17.00 do 18.00 hodin

VÝTVARNÝ KROUŽEK PRO NEJMENŠÍ (pro děti od cca 3 do 5 let)

Vytváření jednoduchých výrobků z různých materiálů, kresba pastelkami, křídami, malba barvami; důraz na správný úchop tužky/pastelky/štetce; rozvíjení osobnosti, kreativity a samostatnosti; představivost a barevné vnímání, barvy a jejich míchání, základní techniky malování (především akvarely a temperové barvy). Činnosti jsou přizpůsobeny věku dětí.

středa od 17.00 do 18.00 hodin

HUDEBNÍ KROUŽEK PRO NEJMENŠÍ (pro děti od cca 3 do 5 let)

Základy hudební teorie, poznávání not, správné rytmické cítění. Kroužek je zaměřen hlavně na zpívání, a to dětských písní či melodizovaných říkadel. Zpívání začíná rozezpíváním (přizpůsobeno věku dětí), zpěv probíhá s různými hudebními nástroji (kytara, klávesy, triangel, xylofon, minidřívka apod.), s některými nástroji mohou hrát i samotné děti.

čtvrtek od 17.30 do 18.30 hodin

VÝTVARNÝ KROUŽEK PRO PŘEDŠKOLÁKY A MLADŠÍ ŠKOLÁKY (pro děti od cca 5 do 9 let)

Kroužek je zaměřen na výuku a procvičování různých výtvarných technik (např. kresba, malba, linoryt, malování na sklo, modelování ze samotvrdnoucí hmoty atd.), nauka o barvách a jejich vzájemném míchání a kombinování; prostorové vnímání, představivost, základy kompozice a perspektivy apod. Činnosti jsou přizpůsobeny věku dětí.

Dopis – část 1:
Ahoj děti! Jsem skřítek Duháček.
Bydlím tady v Duhové školce
v Praze. Praha, to je totiž
takové velké město. Ale to vy
určitě víte. Odkud jste vlastně
vy, děti? A jak se vůbec
jmenujete? Těším se, až se
seznámíme. Duháček

Dopis – část 2:
Děti, posílám vám jednu
pověst o městě, které se jmenuje
Praha. Že nevíte, co je pověst?
Pověst, to je taková pohádka,
která se možná doopravdy stala.
Nebo se to alespoň říká. A to
už je ode mě dnes všechno.
Ahoj! Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 2b

Pražský hrad

<http://www.fotokamil.cz/wp-content/uploads/2012/04/Fotografie-Praha-8.jpg>

Příloha č. 2c

Vyšehrad

http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/f/f1/Parn%C3%ADk_Vy%C5%A1ehrad_pod_Vy%C5%A1ehradem.jpg

Příloha č. 2d

Vyšehrad

<http://umelecka-skola.cz/uploads/11004/Vysehrad.jpg>

Horymír

Za vlády knížete Křesomysla vypukla v Čechách stříbrná horečka. Lidem už se nechtělo pracovat na polích a čekat, jaká bude úroda. Každý chtěl honem honem zbohatnout – a tak se všichni hnali k Příbrami, na Březovou horu, kde se stříbro těžilo, a každý kopal jako divý.

To se rozumí, pole pustla, zarůstala bodlácím.

„Vraťte se domů, orejte, sejte, chléb je přece důležitější než stříbro!“ přemlouval své poddané rytíř Horymír. Ale ti se mu vysmáli, a když je chtěl od dolů odehnat, pomstili se – zapálili jeho hrad.

To se rozumí, že jim to Horymír oplatil: s několika věrnými podpálil zas on hornické domky, a co hůf, velkými kameny zavalil důl. A to nesmírně rozhněvalo knížete Křesomysla, on také získával majetek ze stříbrné žíly! Dal si předvolat Horymíra na Vyšehrad a hned pravil: „Zničil jsi obydlí horníků a zničil jsi dolů. Za takový skutek ztratíš hlavu!“

Marně se Horymír bránil, že byl v právu, že rytíř se přece musí pomstít za křivdu! Ať se kníže podívá, co zbylo z hradu a jak vypadají pole a louky, když se na nich nehosподаří...

„Už jsem rozhodl!“ řekl Křesomysl. „Dám ti setnout hlavu tvým vlastním mečem.“

Horymír vyslechl rozsudek statečně, ani nemrkl.

„Máš nějaké poslední přání?“ zeptal se kníže.

„Ano. Chtl bych se ještě projet na mém koni Šemíkovi.“

K tomu kníže svolil. Byl si jistý, že Horymír neuprchně: jeho hrad stojí na skále, je obklopen hradbami a bránu, bránu dá pevně uzavřít a hlídat stráží.

Když konika vyvedli ze stáje, přistoupil Horymír k němu, hladil ho po hřívě... a také mu cosi šeptal. Pak se rytíř vyšvihl do sedla a třikrát objel cvalem nádvoří. Když projížděl potřetí, vykřikl Horymír: „Šemíku, vzhůru!“

Kůň se vzepjal, odrazil... a mohutným skokem hradby přeskočil. Vyletěl jako pták, ale padal dolů, do řeky.

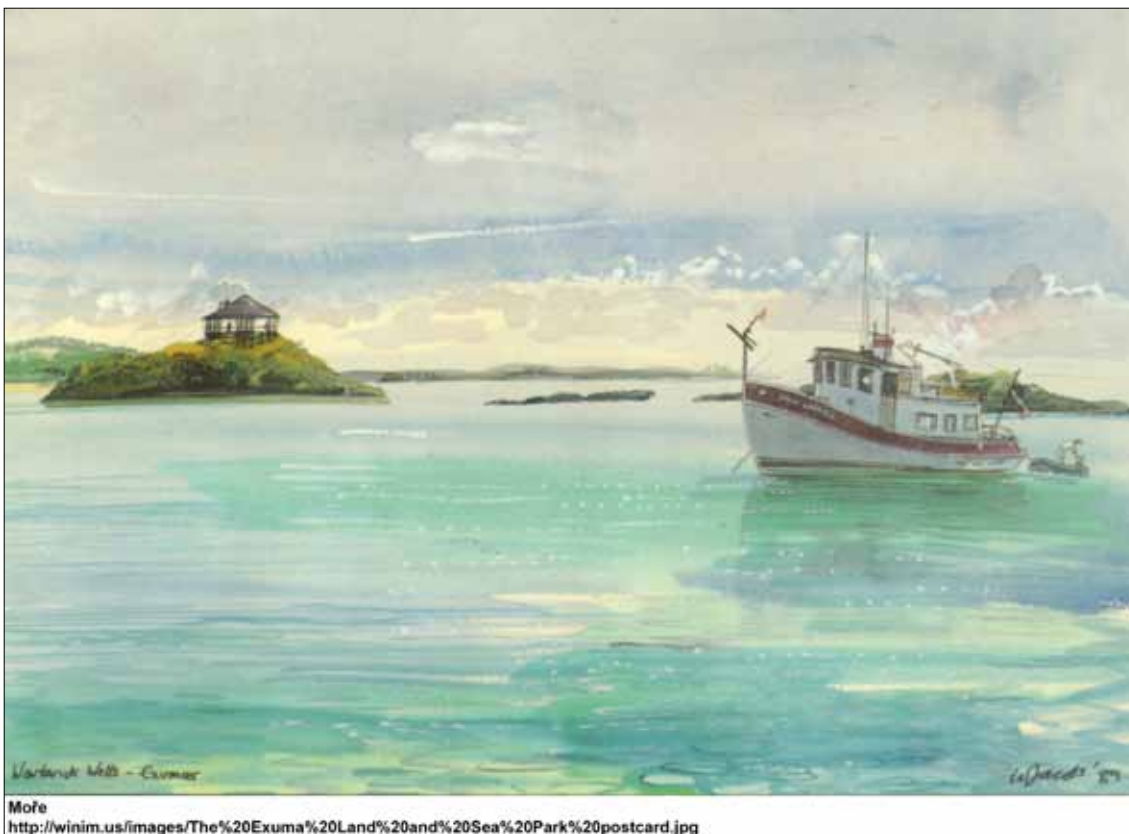
Všichni byli přesvědčeni, že rytíř i jeho kůň zahynuli ve vlnách. Ale pak je spatřili na druhém břehu – Šemík tam i s jezdcem doplaval!

Kníže Křesomysl ten odvážný čin ocenil.

„Odpouštím ti,“ dal vzkázat Horymírovi. Protože tak statečného rytíře si prostě musel vážit – a jistě také obdivoval výkon Šemíka. Chudák kůň! Svěho pána sice zachránil, ale sobě ublížil. Za pár dní zašel...

Horymír mu dal vykopat hrob jako člověku. Navrch přivalil velký kámen. Na tom se jednoho dne objevil nápis, na kterém si kolemjdoucí mohli přečíst: *Již dávno se věřilo a věří, že zde Horymírovův věrný Šemík leží.*

Ahoj děti! O prázdninách jsem jel na výlet k moři. Musel jsem letět letadlem, protože to bylo hrozně moc daleko. Abych mohl plavat v moři, musel jsem se vydat do daleké cizí země, kde lidé mluví jinou řečí. U nás v České republice žádné moře není. Víte děti, co je moře? A kde jste byly o prázdninách vy?
Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 3b

Mořské ryby

<http://www.edaabella.estranky.cz/img/original/41/tropicke-ryby.jpg>

Příloha č. 3c

Mořský klaun

<http://images.forwallpaper.com/files/images/a/a052/a0529ec7/270708/clown-fish-marine-fish-corals-aquarium-diving-fishing.jpg>

Příloha č. 3d

Moře

<http://www.kubousek.eu/images/Vs/Images/Travel/lt%C3%A1lie/Sic%C3%ADlie/13.jpg>

Příloha č. 3e

Chobotnice

http://i.lidovky.cz/09/122/Inorg/MEV2fcf6d_p200912150311901.jpg

Příloha č. 3f

Potapěč

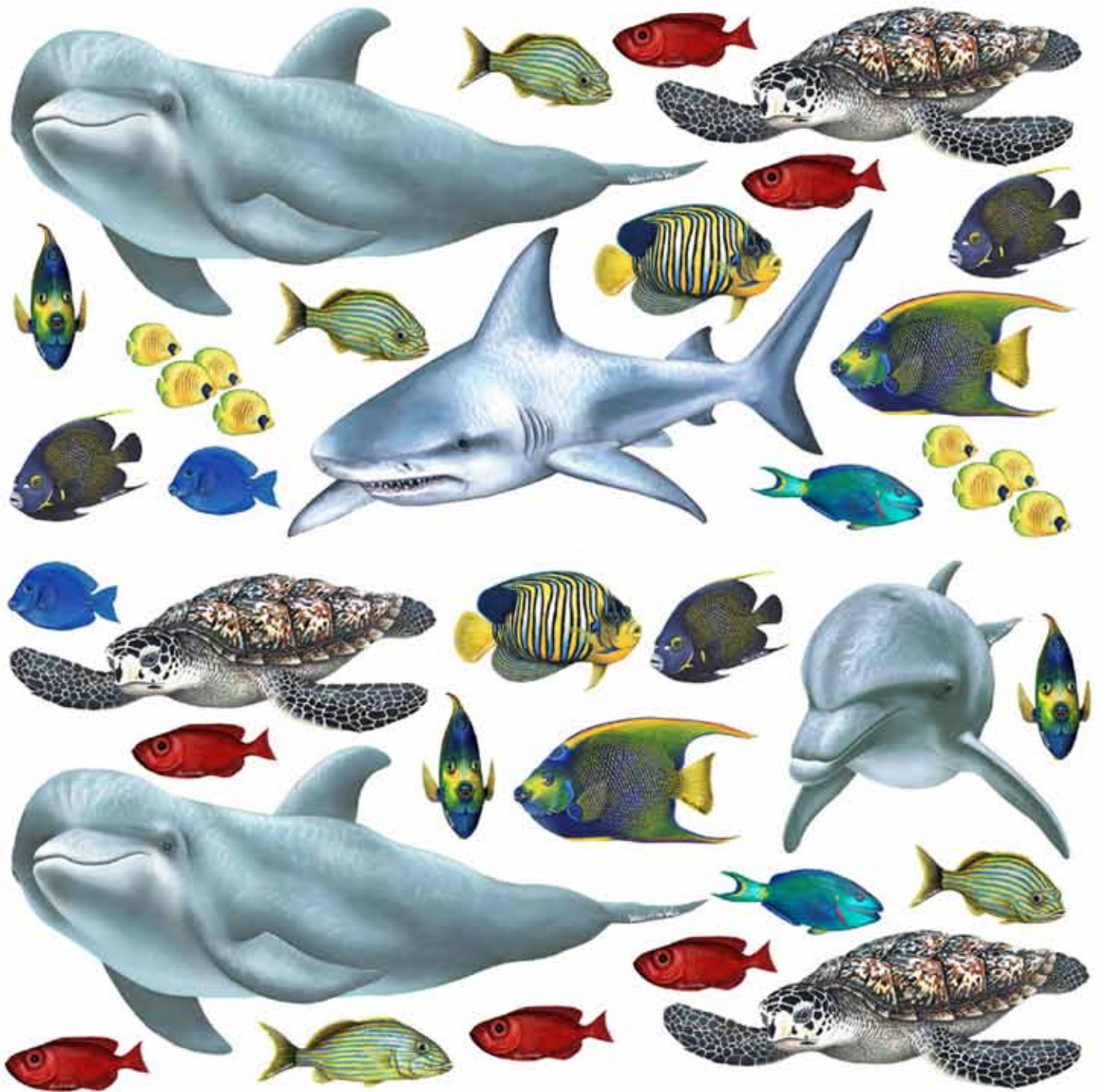
http://www.potapeci.com/download/DSC_0017.JPG

Příloha č. 3g

Rozbouřené moře

<http://media0.majestat.cz/images/media0:4deb649f87f79.jpg/010.jpg>

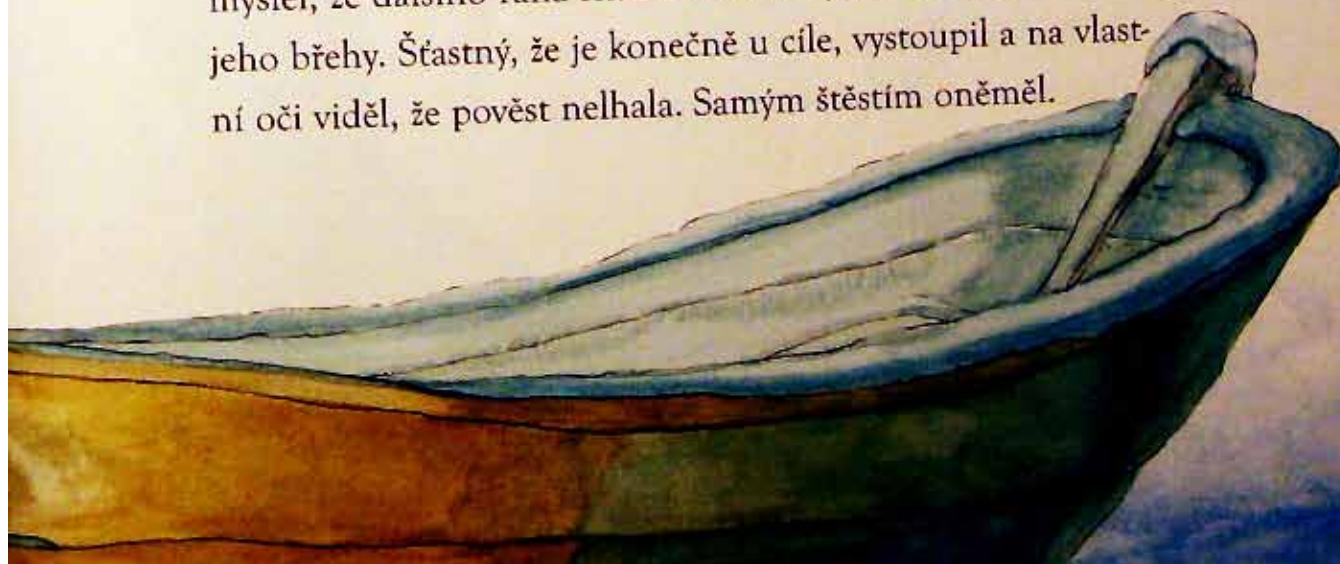

Pohádka

Ačkoli venku padal sníh, od moře vanul ledový chlad a za okny kvílela meluzína, v domku tesaře bylo teplo a útulno. V kamnech hořel oheň, matka chystala jídlo na druhý den a otec ukládal malého synka ke spánku. Malý Janis ulehl do postele, kterou mu otec nedávno vyrobil, a proto dosud voněla čerstvým dřevem. Kocour vypil mléko, dvakrát se olízl, jedním skokem byl u chlapce, stočil se do klubička v jeho nohou a usnul. A otec začal vyprávět pohádku na dobrou noc.

„Daleko odsud, uprostřed širého oceánu, leží Šťastný ostrov. A na tom ostrově rostou stromy, které po celý rok rodí chléb, jenž nikdy neztvrdne. Na větvích visí obrovské bochníky, stačí jen natáhnout ruku a utrhnout. Jednou jeden hladový člověk vyrazil na moře, že Šťastný ostrov najde. Sedm let hledal a hledal, ale marně. Když už si myslel, že dalšího rána snad ani nedožije, náhle před sebou spatřil jeho břehy. Šťastný, že je konečně u cíle, vystoupil a na vlastní oči viděl, že pověst nelhala. Samým štěstím oněměl.“

Když se po tak dlouhé době přece jen vrátil domů, loď plnou vzácného chleba, všichni se začali vyptávat. Ale on byl němý, a tak nemohl prozradit vůbec nic, co o Šťastném ostrově věděl. Nikomu nemohl poradit, kudy se vydat na cestu a jak přijít ke štěstí. Jenom mlčel a usmíval se...“ Chlapci se začaly klžít oči. Otec potichu vstal a Janis usnul.

V tu chvíli stanul na břehu moře, kde na něj čekala loďka. Kocour, jenž do té doby ležel stočený v chlapcových nohou, stál u kormidla a mával, aby Janis rychle nastoupil. Vypuli na širé moře, a u břehů Šťastného ostrova byly za malou chvíli. Přivázali loďku k mohutnému skalisku a vyrazili vstříc tomu malému kousku země, kde nikdo nemá hlad. A opravdu, co strom – to naruč hojnosti. Na větvích visely kulaté bochníky a každý byl veliký jako měsíc, jenž září na

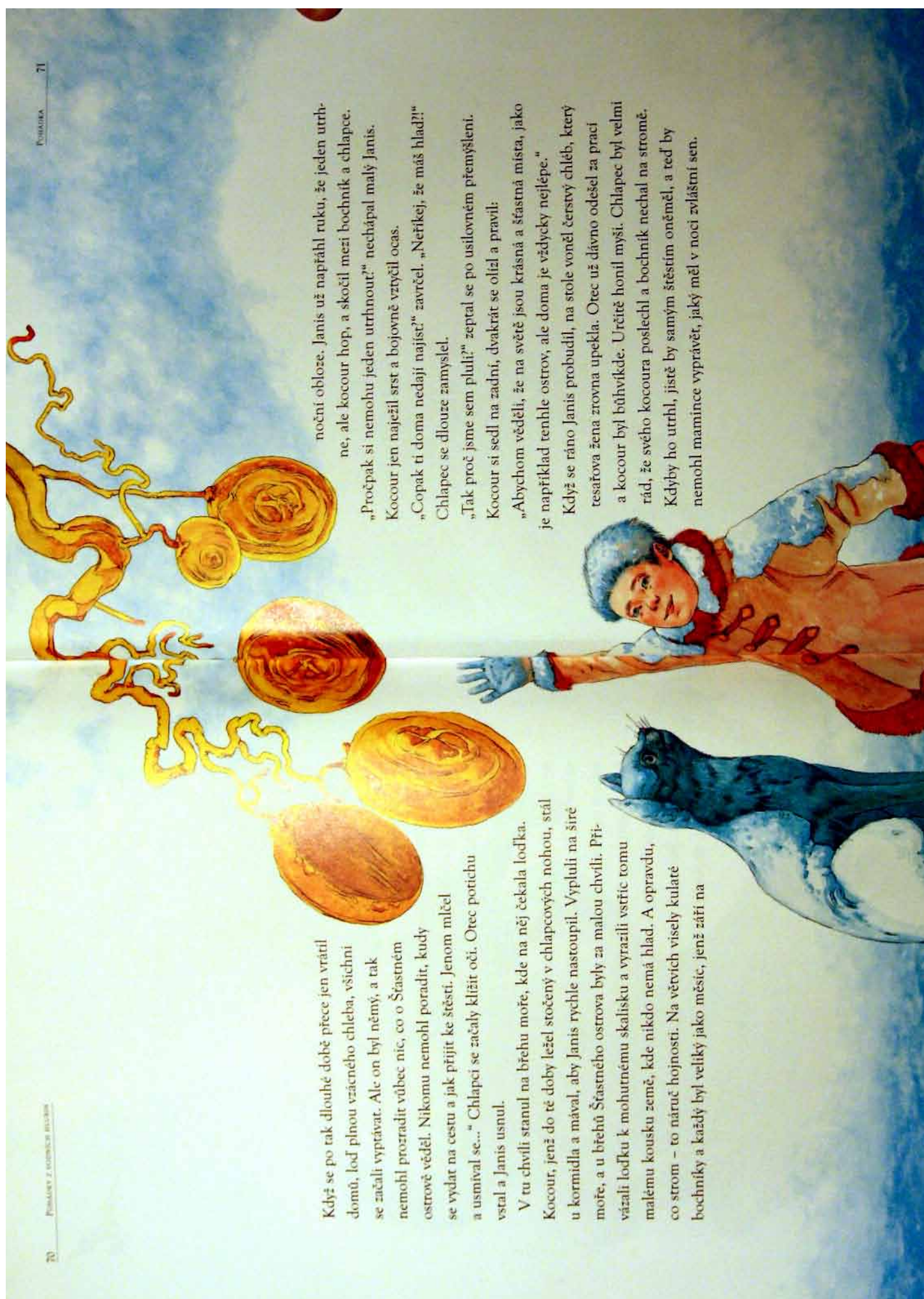
noční obloze. Janis už napřáhl ruku, že jeden utrhne, ale kocour hop, a skočil mezi bochník a chlapce. „Pročpak si nemohu jeden utrhnout?“ nechápal malý Janis. Kocour jen naježil srst a bojovně vzrýčil ocas.

„Copak ti doma nedají najíst?“ zavrčel. „Něříkej, že máš hlad!“ Chlapec se dlouze zamyslel.

„Tak proč jsme sem pluli?“ zeptal se po usilovném přemýšlení. Kocour si sedl na zadní, dvakrát se olízl a pravil:

„Abychom věděli, že na světě jsou krásná a šťastná místa, jako je například tenhle ostrov, ale doma je vždycky nejlepe.“

Když se ráno Janis probudil, na stole voněl čerstvý chléb, který tesařova žena zrovna upekla. Otec už dávno odešel za prací a kocour byl bůhví kde. Určitě honil myši. Chlapec byl velmi rád, že svého kocoura poslechl a bochník nechal na stromě. Kdyby ho utrl, jistě by samým štěstím oněměl, a teď by nemohl mamince vyprávět, jaký měl v noci zvláštní sen.

Prachovské skály
http://files.kct-vyskov.webnode.cz/200000500-67ff668f94/prachovske_skaly.JPG

*Milé děti, právě jsem
přijel do místa, které
se jmenuje Český ráj.
Jsou tu samé skály
a kopce. Už mě z toho
chození bolí nohy. Ale
jinak je tu moc hezky.
Posílám vám zase
nějaké obrázky a mapu
České republiky.
Skřítek Duháček.*

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 4b

Český Ráj

http://i.idnes.cz/11/092/cl6/3B3dcd0f_585876.jpg

Příloha č. 4c

Český Ráj

<http://hany.info/data/galerie/cesky-raj-prachovske-skaly-vyhliodka-miru-piskovcove-veze-prachovska-jehla-chko/full/01-cesky-raj-prachovske-skaly-vyhliodka-miru-piskovcove-veze-prachovska-jehla-chko.jpg>

Duboveček chrastina *Querculus arida*

Nenápadný lesní mužíček, který, jak už je patrné z názvu, žije výhradně na dubových porostech. Pro jeho dokonalý úkryt v koruně stromu je velice těžké ho objevit. Je hustě porostlý dubovým listím a žaludy a mění se současně se stromem podle ročních období. Jeho úkolem je péče o správnou výsadbu žaludů a ochrana mladých semenáčků. Pro život stromu je nezbytný. Proto je trvale usazený na jednom místě a nemění své stanoviště po celou dobu života stromu. V průměru cca 300 let. Jeho nenápadnost mu umožňuje zůstat nepozorován i na frekventovaných turistických stezkách.

Brdy
http://img8.rajce.idnes.cz/d0802/4/4811/4811051_d625832b2d19b0f906be8744bab8f994/images/1821_brdy.jpg

Ahoj, zdraví vás skřítek Duháček. Dneska jsem se vydal do lesa na houby. Jel jsem do místa, které se jmenuje Brdy. Viděl jsem tu pár „prašivek“, jak se říká houbám, které se nesmí jíst. Ty jsem nesbíral. Našel jsem ale i jedlé houby. Hříbky, křemenáče, mám jich plný košík. Tak já jdu ještě hledat další. Ahoj!

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 5b

Brdy

<http://vera-tydlitatova.eblog.cz/wp-content/uploads/eblog.cz/vera-tydlitatova/cilina-013-1024x682.jpg>

Příloha č. 5c

Brdy

<http://procproto.cz/wp-content/uploads/brdy.jpg>

Příloha č. 5d

Brdy

http://i.idnes.cz/11/072/cl6/JB2dd80d_brdy.jpg

Příloha č. 5e

Křemenáč

http://www.ohoubach.cz/obrazky/galerie/1877_1.jpg

Příloha č. 5f

Muchomůrka červená

http://nd01.jxs.cz/683/534/06277e9aeb_1576565_o2.jpg

Příloha č. 5g

Hřib smrkový

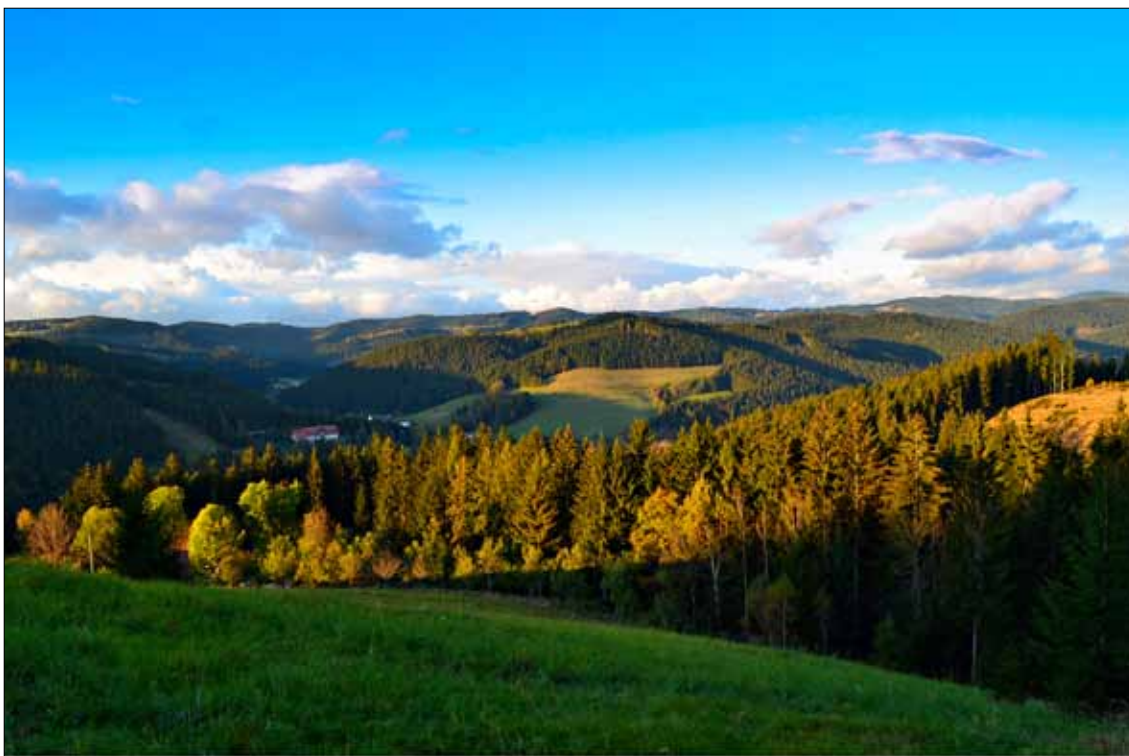
http://img.blesk.cz/img/1/gallery/1354627_hrib-smrkovy.jpg

Podhoubník podkořenný (Skrytý) *Mycelium subradicis* (*Reconditus*)

Je velice užitečný skřítek, protože udržuje v dobrém stavu podhoubí jedlých hub, rozsévá výtrusy a vůbec se stará o zdravý vývoj houbových kolonií. Při své práci, kdy se většinou pohybuje pod zemí (pod kořeny), používá silné přední končetiny, ale ryje i hlavou, proto se u něj vyvinula špičatá lebka. I když není zrovna půvabný, je velice milý a užitečný tvor, který se rozzuří jedině když mu nějaký neurvalec rozdupe podhoubí. V takovém případě dupe a vyskakuje a prská. Jinak se příliš neprojevuje. Počet podhoubníků není znám ani přibližně.

Beskydy
http://www.hotelatatra.cz/admin/pictures4flash/fullsize/45_Hotel-Tatra-Krajina-web.jpg

Milé děti, tentokrát jsem se vydal na výlet do hor, které se jmenují Beskydy. Je tu moc krásně. Listí na stromech už začíná být barevné a to znamená, že přichází podzim. Představte si, potkal jsem tu Radegasta! Víte, kdo to je? Už musím jít. Posílám vám obrázek. Doufám, že se vám pohled bude líbit.
Skřítek Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 6b

Radegast

<http://www.treking.cz/regiony/radegast2.jpg>

Příloha č. 6c

Podzimní listy

<http://www.jojo.cz/images/content/1383861463-jojo-podzim2.jpg>

Příloha č. 6d

Beskydy

http://nature.hyperlink.cz/Beskydy/photos/CHKO/Bycinec_2005-05-27.jpg

Příloha č. 6e

Beskydy

<http://www.msregion.cz/assets/beskydy/priroda/chrana-uzemi/beskydy-vysni-lhoty.jpg>

JAK VZNIKLA HORA TANEČNICE

Daleko proti proudu času, kdy na horách ještě rostly pralesy a v nich žila divoká zvěř, přišli do těchto končin první lidé. Káceli lesy, kypřili půdu a stavěli koliby. Všichni pilně pracovali, jenom Barka, nejkrásnější děvče, le-nošila. Kmet rodu se starostlivě tázal, zda-li není churavá. Tu přikázal dvěma mužům, aby ji tajně sledovali. Barka každou noc vyběhla do lesa a tam upro-střed věkovitých stromů tančila v měsíčním světle kolem modřínů.

Tak to šlo pořád, Barka s ničím nepomohla, ovce nepodojila, s úklidem ne-pomohla, jenom tančit se jí pořád chtělo. Samotný Radegast, bůh tohoto kraje, se rozhodl, že Barku potrestá. Když zase jednou tančila, najednou se jí nohy začaly pohybovat pomaleji a pomaleji, až ji přestaly poslouchat. S hrůzou hle-děla, jak začíná vrústat do skály, celé tělo jí zkamenělo, celá se změnila a už si ani nebyla podobná. V pastevecké osadě ráno marně sháněli Barku. Šli ji hle-dat na palouk, na kterém vždycky tančila. Ani ten nenašli. Přes noc na tom místě vyrostla veliká hora. Její svahy spadaly jako záhyby dívčinych sukní a celá hora měla podobu zkamenělé tanečnice. Lidé pochopili, že to Radegast pro-měnil lenošnou Barku v horu. A nazvali tu novou horu Tanečnicí.

Boubín
<http://www.tisicovsky.cz/exp/sumava/boubin-hlv29/E5C3823D-395D-40C0-B2EC-C794DFE95280big.jpg>

Ahoj! Jsem opět na horách, ale úplně na druhém konci naší země. Tyhle hory se jmenují Šumava. Je tu spousta kopců a stromů. Zrovna dneska jsem byl v pralese Boubín. Stromy jsou tu tak vysoké, že vypadají, že rostou až do nebe! Víte co je prales? Prales, to je pra pra-pra-pra-pra-pra-pra-prastarý les. Mějte se krásně, Váš Duháček.

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 7b

Boubín

<http://www.czechtourism.com/getmedia/b61108c7-27b6-4317-8bd2-dd54e2c373d7/prales2.jpg.aspx?width=800&height=533&ext=.jpg&crop=1&maxsize=800>

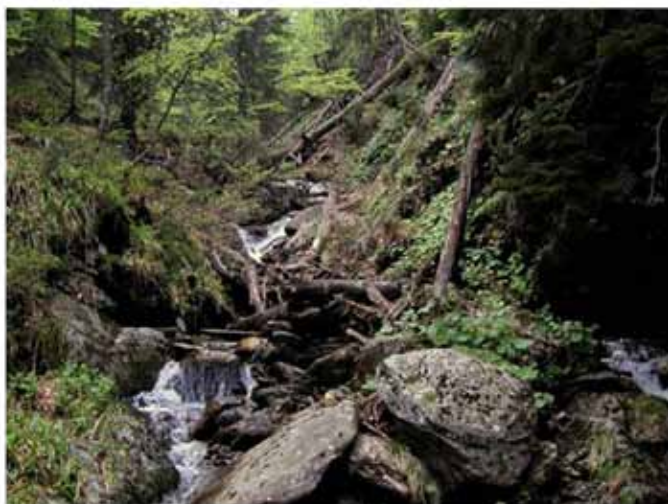
Příloha č. 7c

Boubín

http://www.sumavanet.cz/ki/user/ku/fotogal/FO_3_v.jpg

Příloha č. 7d

Boubínský prales

<http://www.pragueout.cz/UserFiles/boubin2.jpg>

Příloha č. 7e

Strom

<http://bataniantreeservice.com/tree.png>

Příloha č. 7f

Letokruhy

http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/thumb/4/42/Tree_rings.jpg/1024px-Tree_rings.jpg?useLang=sk

Lipová kmotříčka *Commatercula tiliae*

Sídlí výhradně v mohutných starých lípách a v lipových alejích, které opatruje a hlídá. Bývá trvale usazena v jednom stromě, po celou dobu jeho života, ale v případě akutního nebezpečí se krátkodobě stěhuje do ohroženého stromu, aby ho svou přítomností uzdravila, nebo ochránila před vnějšími vlivy (např. sekera, pila). Lipovou kmotříčku dokáže spatřit jen oprvdu znalý pozorovatel, je v koruně i kmeni stromů velice dobře maskovaná. Živiny přijímá z těla stromu a není proto schopna žít odděleně déle než několik hodin.

Proto se nedoporučuje ji umístit do zajetí. V případě vykáčení celé aleje zahyne. Povahy je mírné, zcela prosté zlomyslnosti, její zjev je příjemný a vzbuzuje pocit pohody.

Lipová kmotříčka / *Commatercula tiliae*

Kunětická hora
<http://www.historickasidla.cz/galerie/obrazky/imager.php?img=539254&x=4272&y=2848&hash=582ae0ad1d4cb096aef9f0906cce143d&ratio=1>

Ahoj děti, dnes ráno jsem přijel do města Pardubice. Koupil jsem si tu perník a koupil jsem také domů mamince. Nedaleko od Pardubic je Kunětická hora. Zrovna se tam chystám jít. Kunětická hora je hrad. Stojí na vysokém kopci. Nahoře bude určitě krásný výhled! Cestou jsem viděl strom, který se jmenuje třešeň. Hádejte, co na takovém stromě roste? Třešně! Jsou moc dobré, ale teď už je na ně pozdě, protože dozrávají na jaře. Ahoj, Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 8b

Kunětická hora

http://www.vyjetnik.cz/images/vylet/uzivatele/malejnka/kuneticka_hora-218.jpg

Příloha č. 8c

Kunětická hora

<http://commondatastorage.googleapis.com/static.panoramio.com/photos/original/48058950.jpg>

Příloha č. 8d

Ovoce

http://nd06.jxs.cz/186/125/da9884db44_92613313_o2.jpg

Příloha č. 8e

Třešně

<http://wiki.rvp.cz/@api/deki/files/28229/=tresen.jpg>

Příloha č. 8f

Zelenina

http://www.iglanec.cz/wp-content/uploads/2013/04/3671735_11.jpg

KUNĚTICKÉ TŘEŠNĚ

V době, kdy na Kunětické Hoře sídlil pan Vilém z Pernštejna, smrtelně se mu roznemohl synáček Vojtěch. Rmoutil se proto nejen pan Vilém a strachoval se o něho, nýbrž rmoutily se i děti z krčmy na úpatí Kunětické Hory, kde tehdy zůstával chmelař a krčmář Jiřík.

Malý Vojtěch byl hošík velmi milý. Nestyděl se za chudobné děti v podhradí. Častokrát seběhl k nim dolů pod hrad, hrával si s nimi, i s sebou do hradu je brával. Měl-li cos lepšího k snědku, nezapomněl se s nimi podělit.

Děti denně toužebně vzhlížely vzhůru k bráně, neobjeví-li se v ní snad již Vojtíšek opět uzdraven, a když se dozvěděly, že je těžce nemocen, že ještě velmi dlouho bude trvat, nežli přijde mezi ně, rozhodly se, že ho navštíví samy.

– Jen čím ho potěšit, jaký dárek s sebou pro něho vzít? – přemýšlely starostlivě jejich mladé hlavy.

Na úpatí hory rozkládal se tehdy sad, v němž se zvláště dařilo třešním. Byla právě doba jejich zrání. Byly krásně rudé, šťavnaté a sladké, takže se při pohledu na ně sbíhaly dětem sliny na jazyku. Však se již o nich dověděli špačkové, a ne dbajíce strašáků, napadali sad. Ty třešně natrhaly děti do košíčku a nesly je darem malému Vojtíškovi.

Nemocný se usmál na návštěvníky, kteří před ním stáli v rozpacích, a když mu podali třešně, s radostí se pustil do jídla. Podivil se lékař, že mu tak třešně zachutnaly, dovolil dětem, aby přišly častěji Vojtíška navštívit.

I přicházely děti denně k nemocnému, přinášejíce mu čerstvě natrhané třešně, a nemocný se den ode dne více uzdravoval. Líce mu opět růžověly, krev mu zase v těle hrála, až konečně směl opustit lůžko a vyjít si na dvůr. Brzy nato vyšel i z hradu a oplatil návštěvu krčmářovým dětem.

Na památku jeho šťastného vyléčení a záchránění kunětickými třešněmi konali minorité v Pardubicích každoročně třešňové slavnosti. Tyto sice časem zanikly, byly však ještě několikrát obnoveny.

Vysočina: Veselý kopec
http://www.vyletnik.cz/images/vylet/uzivatele/viasta79/vesely-kopec-skanzen-2010-07-14-skanzen-vesely-kopec-51_1.jpg

Milé děti, posílám vám pozdrav z Vysočiny. Bydlí tu moje babička, jsem tu u ní na návštěvě. Dnes mi babička ukázovala, jak vykopává brambory, které si zasázela na políčko u domu. Už se těším, až mi z nich uvaří něco moc dobrého, třeba bramboráky, bramborové placky nebo bramborové šišky s mákem! Mňam! Ahoj, Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 9b

Kraj Vysočina

http://www.fotozone.cz/images/eshop/normal/krajina_na_vysocine.jpg

Příloha č. 9c

Rostlina brambory

http://www.guh.cz/edu/bi/biologie_rostliny/foto03/foto_068.jpg

Příloha č. 9d

Pole

http://ufal.mff.cuni.cz/sites/default/files/purl_legacy/vodrazka/public_html/vyuka/images/pole.jpg

Příloha č. 9e

Havlíčková Borová

<http://files.jentakhavlickovaborova.webnode.cz/200000949-2dcbe2ec4d/pohled%20na%20HB.JPG>

O hrnčířovi

V rozvrzané roubence v Hlinsku, ve čtvrti, které se říká Betlém, žil hrnčíř Jakub. Řemeslo mu tenkrát moc nevynášelo, práce bylo málo, asi lidé v okolí dočista zapomněli rozbít hrnce. Tak se rozhodl, že půjde zkusit štěstí

do světa. Potloukal se cizinou řadu let, nebál se práce, svoje řemeslo uměl a všude se mu dařilo líp než doma. Jenže začas se mu začalo tak nějak divně svírat srdce a často mu vlhly oči. Stávalo se mu to pokaždé, když si vzpomněl na Hlinsko.

„To bude stesk po domově, vážený,“ řekl mu doktor, u kterého se pro jistotu zastavil, „na to vám žádná medicína nepomůže.“ Jakub pochopil, že se musí vrátit.

To bylo vítání! Celá ves se seběhla a div že Jakuba neumačkala. Po čase si sousedé všimli, že se hrnčíři teď vede o dost lépe než jim. Radili se mezi sebou, čím to asi bude. Pak se nabídl pekař, že to zajde vyzvědět. Zaklepal na Jakubovu chaloupku a bez vyzvání vstoupil. Z toho, co uviděl, mu div oči z důlků nevypadly. Na polici stál velký hrnec plný zlaťáků.

„Jakube, ty jsi našel poklad!?“ vyhrkl pekař.

„Ale kdepak,“ zasmál se hrnčíř, „tohle jsem si vydělal, když jsem od slunka do slunka točil hrnce, dřel jako mezek a harcoval jsem se od čerta k ďáblu. Kdybys potřeboval půjčit, pekaři, klidně přijď.“

Pekař běžel hned za tepla vyklopit sousedům, co vypátral. „Tohle že si poctivě vydělal?“ vrtěli chalupníci hlavami. „A vy mu snad chcete věřit? Nenechte se vysmát!“ V srdcích hlineckých řemeslníků se uhnízдила závist. Jakub nebyl hloupý, aby nepoznal, že se k němu najednou všichni chovají cize a studeně. A tak jednou šel a hrnec plný peněz zakopal někde v lesích. Myslel si totiž, že právě on za všechno může. Druhý den se ale domů nevrátil a nikdo už ho v Hlinsku neviděl. Od těch dob chodí Hlinečtí občas do lesa kopat a hledat. Ne hrnčíře, samozřejmě, ale ten hrnec.

Babiččina údolí
<http://static.panoramio.com/photos/large/60784192.jpg>

Ahoj děti, posílám
vám další pozdrav.
Tentokrát jsem se vydal
do Babiččina údolí, tak
se to tady jmenuje.
Kdysi tady žila jedna
moc hodná babička,
která se velmi hezky
starala o svou rodinu.
Víte, co je rodina a kdo
všechno do ní patří?
Budu se těšit na
vyprávění o vašich
rodinách, Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 10b

Babiččino údolí

<http://img.aktualne.centrum.cz/527/9/5270987-babiccino-udoli.jpg>

Příloha č. 10c

Babiččino údolí

http://www.kubikfoto.cz/plc_snimky/1180_babiccino_udoli_-_chaloupka.jpg

Příloha č. 10d

Babiččino údolí

<http://www.krasnecechy.cz/media/galerie/babilno-udoli/blg/017-sousosi-babicka.jpg>

1. kapitola

abička
Magdalena
Novotná

žila spokojeně ve své
rodné vesničce
Olešnici, kde ji
všichni dobře znali
a považovali si její
roztvárné moudrosti.
Poklidný koloběh
dnů v podhůří
Orlických hor však

pojednou zcela proměnil dopis od její nejstarší dcery Terezy. Obsahoval naléhavou prosbu, aby se k nim natrvalo přestěhovala do jejich nového bydliště na Starém bělidle u Ratibořic. Její manžel Jan Prošek přijal službu u tamější kněžny Zahaňské a i ona bude na zámku zaměstnána, takže by se jí pomoc babičky velmi hodila.

Po dlouhém váhání se babička rozhodla, že dceru vyslyší. Z Ratibořic

přijel koňský povoz a kočí naložil na vozík velkou malovanou truhlu, nezbytný kolovrat, pár dalších zavazadel a také košík se čtyřmi žlutými kuřátky i plátěný pytlík se dvěma kotátky. Dojatá babička se ještě rozloučila s nejbližšími sousedy a s pláčem opustila rodnou ves. To na Starém bělidle, jak se nazývá osamělá, nevysoká stavení v údolí poblíž řeky Úpy, děti veselé poskakovaly a nedočkavě vyhlížely příjezd dosud neznámé babičky. A když povoz konečně dorazil, vítalo babičku celé osazenstvo – pan Prošek, paní Tereza, pomocnice Bětko s malou Adélkou v náručí, nejstarší vnučka Barunka, chlapeč Jeník a Vilím, a kdo nesměl chybět, byli dva velcí psi, Sultan a Tyrk.

Babička se v novém domově rychle zabydlela a postupně přebírala péči o chod celého hospodářství do svých rukou. První, co si vzala výhradně na starost, bylo pečení chleba v kuchyňské peci. V jejím podání to byl úplný obřad, který se dětem velice zamlouval. Navíc každé vnučce dostalo voňavý bochánek plněný švestkami či jablky. Ale pozor! I drobeček chleba upadlý na zem se musel sebrat. Až jich bude celá hrst, hodí se rybám, mravencům či ptáčkům v lese. Stejně tak dohlížela babička i na pořádek venku. Když se třeba Barunka ošivala zvednout na cestě příváté husí pírkko, hned jí babička připomněla příslovi: „Dobrá hospodyňka pro pírkko i přes plot skočí.“

Babičina světnička se hlavně navečer či za špatného počasí rychle stala pro děti tím nejoblíbenějším místem. A to ještě Barunka měla tu výsadu, že spávala s babičkou ve stejném pokoji, kde vedle velikých kamen, dvou lůžek podél stěn, stolu z lipového dřeva a kolovratu se nejvíc vyjímala ona velká, malovaná truhla. Ach, tam bylo pokladů, které poutaly dětskou zvědavost! Spodní strana víka byla celičká polepená barevnými obrázky a modlitbičkami z poutí. Dále zde byly rozličné plátěné sáčky a škatulky skrývající šňůrky rudých granátů, sváteční růžence a další babiččiny pamětihodnosti. A dole v truhle krásně strované leželo babiččino prádlo a šatstvo.

Ahoj děti, představte si, včera na mě přišla ukrutná rýma. Musel jsem zůstat doma. Posílám vám tedy aspoň povídání o sv. Martinovi na bílém koni, který k nám brzy přijede (přijel). Vždycky když přijede Martin, znamená to, že se blíží zima. Jdu si udělat čaj a trochu se zahřát. Ahoj, Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 11b

Sníh

<http://media.novinky.cz/506/305060-original1-gt2ud.jpg>

Příloha č. 11c

Sníh

http://www.i60.cz/obrazky/velke/snih_201212031405317.jpg

Příloha č. 11d

Sněhulák

http://nd02.jxs.cz/320/369/b7057ce68c_89526678_o2.jpg

Příloha č. 11e

Svatý Martin na bílém koni

<http://files.ostasov.eu/200000931-ccef9cde93/sv.%20martin.jpg>

Legenda o sv. Martinovi

Narodil se kolem r. 316 v římské provincii Panonii (dnešní Maďarsko). Jeho otec byl statečný rytíř a sloužil jako velitel římských vojáků. Byl pohan a uctíval boha války Marta. Z narození syna měl velkou radost a věřil, že syn bude také zdatným válečníkem, proto mu dal jméno Martin.

Když bylo Martinovi dvanáct let, dozvěděl se o lidech, kteří neuznávají římské bohy, jejich tajným znamením je ryba a chtějí být všem lidem bratry a sestrami. Říká se jim křesťané. Jednou večer se toulal ulicemi a všiml si domu, nad jehož dveřmi byla do kamene vyrytá ryba a z něhož se ozýval zpěv. Dlouho nerozhodně postával před domem, naslouchal zpěvu a prohlížel si znamení ryby, než se odhodlal vstoupit dovnitř. Tak se Martin poprvé setkal s křesťany, kteří si získali jeho srdce. Jakmile se mu naskytla příležitost, tajně za nimi odcházel a jeho duše se plnila podivuhodnou láskou k člověku, ke zvířatům a ke všemu tvorstvu.

Už v patnácti letech se podle rozhodnutí svého otce stal vojákem. Po otci zdědil Martin odvalu a po matce dobré srdce. Být vojákem znamenalo mnoho strádání a tvrdé boje. Během služby u vojska ztratil Martin všechno spojení s křesťany. Jako vojákovi mu nikdy nebylo veselo. Měl sílu a odvalu k boji, jeho srdce však bylo prázdné. Toužil po životě v osamění a rozjímání po vzoru prvních poustevníků. Vojenská povinnost mu však bránila tento sen uskutečnit.

Jednou na podzim, když už začínalo být chladněji, dostali zasloužilí vojáci a důstojníci nové oblečení. Také Martin obdržel velký široký plášť, který měl podšívku z ovčí kůže a byl tak dlouhý, že zakryl i koně. Byl chladný listopadový den, a ledový vítr rval poslední suché listy z téměř holých stromů. Když Martin s několika svými druhy vjížděl do města Amiensu, spatřil najednou choulit se u městské brány polonahého promrzlého žebráka. Když ho Martin míjel, zvedl ubožák ruku, zašeptal slova, která hned odvál vítr, a prosebně pohlédl na Martina velkými očima. Nikdo z jeho druhů si chudása nevěšmal, Martin, protože u sebe neměl peníze ani nic cenného, čím by mohl bližního v nouzi obdarovat, stáhl svůj plášť, mečem jej rozřal na dvě poloviny, sklonil se hluboko k žebrákovi a jednu mu daroval. Sám si přehodil zbytek pláště přes ramena a ujížděl dál.

Příští noci usnul hlubokým spánkem a slyšel, jak někdo volá jeho jméno. Kolem něj se rozlilo světlo a spatřil dva anděly, jak drží polovinu jeho pláště. Za nimi se objevil obličej žebráka, jasný jako slunce, se zářícíma očima. Ozval se hlas: “Martine, v žebrákovi jsi zahřál mou bídu. Jsem bratrem všech lidí“. Když obrat zmizel, Martinovo srdce prostoupila teplá sluneční záře, která už nikdy nevyhasla.

Pod vlivem tohoto vidění se Martin dal ihned pokřtít, a jakmile k tomu byla příležitost, požádal o propuštění z vojska. Založil mnišskou osadu, v níž vznikl první klášter v Galii. Ačkoliv toužil žít v ústraní do konce svého života, byl věřícími zvolen biskupem města Tours. I ve svém novém úřadě zůstal vzorem chudoby a pokory, žil v malé chatrči, kolem níž vyrostla nová osada mnichů, později známý klášter Marmoutiers. Mniši zde vedli zbožný obyčejný život podle Martinova vzoru. Přicházeli sem nemocní i zoufalí lidé, přestárlí hříšníci. Pro Martina byli všichni bratry. Protože už neměl plášť ani majetek, bohatě rozdával dary svého srdce a své duše.

Martin se dožil vysokého věku. Nad jeho hrobem v Poitiers vnikl velkolepý chrám, který je dodnes známým poutním místem. (Waldorfský věneček, podzim 2002)

Rip
http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/f/f8/Ctin%C4%9Bves._%C5%98%C3%ADp_a_obec.jpg

Ahoj! Rýmu už jsem vyléčil a tak jsem se vydal na další výlet. Musel jsem se ale hodně teple obléknout, abych znovu nenastydl. Tentokrát jsem na hoře Říp, která se nachází nedaleko od Prahy, kde bydlím. Někdy se sem taky zajed'te podívat. Kdysi dávno tady na tu horu vystoupal i Praotec Čech. Víte, kdo to byl? Pokud ne, posílám vám o něm zajímavý příběh. Mějte se hezky, Váš Duháček!

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 12b

Hora Říp

<http://queer.kct.cz/uploads/image/event/40/78/02-rip.jpg>

Příloha č. 12c

Příloha č. 12d

Hora Říp

http://turistickyatlas.cz/gallery/Hora_%C5%98ip.jpg

Zimní oblečení

<http://www.predskolaci.cz/wp-content/uploads/2010/01/kluk-zimni-obleceni.jpg>

Praotec Čech

Kdysi dávno žily u řeky Visly rodiny dvou bratrů – Čecha a Lecha. Ale dobře jim tam nebylo. V okolí se totiž objevily jiné kmeny, a ty byly náramně bojovné. Co chvíli cizí muži vyrazili, někoho přepadli a zabili. Jindy zas vyloupili obydlí a sebrali, na co přišli. Nebylo to k životu, stále jen bránit chýše a políčka, ukrývat v lese plačící ženy a děti...

„Takhle to dál nejde,“ řekli si jednoho dne bratři. „Zdá se, že tu nebude nikdy klid! Měli bychom odejít a vyhledat si novou zemi.“

To se snadno řekne, jenže hůř udělá. Cesta byla dlouhá. A ať šli, kam šli, všude už někdo bydlel! Děti plakaly, ženy nařikaly, že dál nemohou a že docházejí zásoby jídla. Muže, i když zatínali zuby, už také bolely nohy... Tak putovali, až dorazili k jakési hoře.

„Tady si odpočineme,“ rozhodli bratři, „stejně už se stmívá...“

Všichni se uložili ke spánku a noc byla klidná. Ráno se jako první vzbudil Čech. Tak zas půjdeme dál, vzdychl si. Ale kudy? Měl bych se rozhlédnout. Snad z vrcholku hory!

Zvlášť vysoká ta hora nebyla, vystoupit na ni moc práce nedalo. Jak Čech dorazil nahoru, vydechl a rozhlédl se po kraji. No to je nádhera! řekl si. Ty šťavnaté zelené louky! Ty hluboké lesy, řeky a stříbrné potoky! Slunce svítilo, všechno kolem kvetlo a ve vzduchu bzučely včely. Pod modrou oblohou poletovali ptáci a v lese zahlédl Čech srnku a zajíce. A co bylo nejdůležitější: nikde ani stopy po nějakém lidském obydlí.

Čech běžel z hory dolů, co mu nohy stačily, a hned budil příbuzné: „Už jsme tady! To je ta země zaslíbená, zvěře a ptáků plná, medem oplývající!“

Skvělá zpráva. Lidé se hned dali do práce: vykáceli pár stromů, postavili si obydlí a založili pole, zorali je, oseli... Do lesa chodili na lov, u řeky chytali ryby. Bylo jim dobře. A té báječné zemi začali říkat Čechy.

Jenom Lecha mrzelo, že si to ráno přispal a že všechnu slávu sklidil jeho bratr. Trápil se tím, že v noci spát nemohl. A po nějakém čase už to nevydržel. Přemluvil rodinu a vydal se od hory, kterou nazvali Říp, na další cestu. Do cizích krajů. Že prý také něco objeví. Kam došel, co se s ním stalo? Těžko říci. Víme jen jedno: žádná země se Lechy nejmenuje...

Děti, jak se máte?
Dnes jsem na návštěvě
u mojí tety. Bydlí
nedaleko od tajuplného
vrchu Blaník. Na Blaník
jsem si dnes udělal
procházku. Budu vám
vyprávět, ale teď musím
tetě pomoci s krmením
zvířat, která chová.
Prasátka, ovečky
i slepičky už jistě
mají hlad.
Ahoj! Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 13b

Blaník

http://media.novinky.cz/907/179973-top_foto1-t63nh.jpg?1252931401

Příloha č. 13c

Blaník

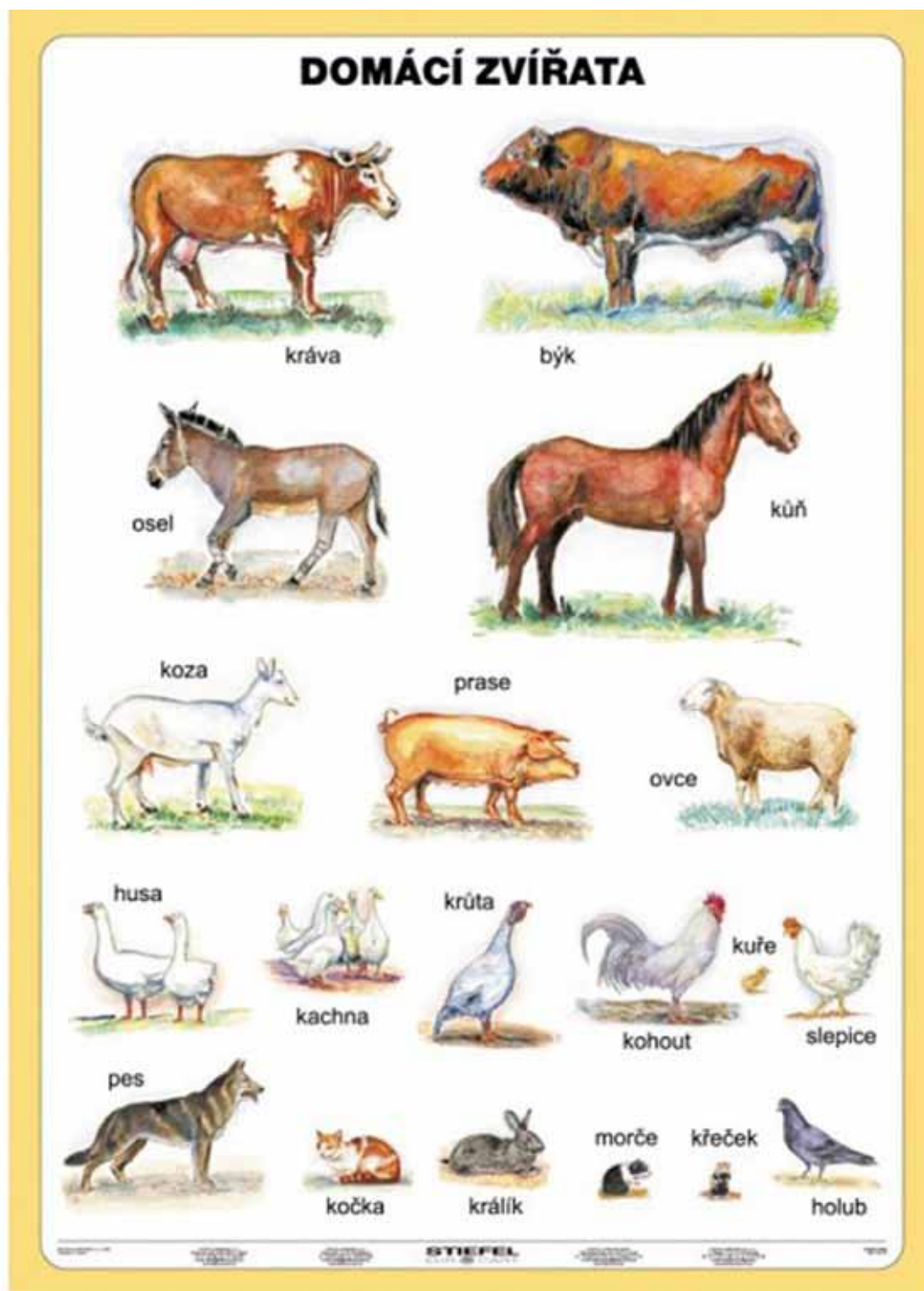
http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/a/ae/P%C5%99%C3%ADrodn%C3%AD_rezervace_Mal%C3%BD_Blan%C3%ADk_ruiny_kaple.JPG

Příloha č. 13d

Blaník

<http://media.novinky.cz/904/279047-original1-hwtga.jpg>

Blaničtí rytíři

Je tomu už dávno, co se na hoře Blaník odehrála velká bitva. Odvážní bojovníci se nechtěli nepřátelům vzdát. Bojovali statečně, ale nakonec podlehli přesile. Jeden po druhém padali rytíři v třpytivých brněních z koní, jednomu po druhém vyklouzl z ruky meč. Boj skončil, vítězové jásali, rozdělali ohně a hodovali. Pak usnuli tvrdým spánkem. Ale ráno, když se probudili, užasli. Tam, kde ležela těla obránců, nebylo nic, jen holá zem. Mrtví rytíři zmizeli... Jak se to mohlo stát? Kdoví!

Ani lidem v okolí Blaníka takhle otázka nedala spát – kam se jen bojovníci poděli?

„Myslím,“ řekl jeden starý muž, „že nezemřeli. Myslím, že se propadli do hory, tam spí a čekají, až přijde jejich chvíle – aby se pomstili.“

Že to řekl ten nejmoudřejší ze vsi, lidé mu rádi uvěřili. A další události jim daly za pravdu – na Blaníku se totiž začaly dit prapodivné věci.

Tak se ztratil pasáček. Ovce přišly samy domů, bez něj, smutně pobekávaly.

„Jistě spadl někam do propasti,“ usoudili lidé, „nebo jej roztrhaly divé šelmy.“ A prohlásili chlapce za mrtvého. Jaké ale bylo jejich překvapení, když se po roce pasáček ve vsi zase objevil! Přiběhl na náves, celý uduchaný, a křičí:

„Nebudete tomu věřit, ale viděl jsem blanické rytíře!“

„Skutečně? Povídej, jak to bylo?“

„Ztratila se mi ovečka, ta pěkná, s černou hlavou a bílými nohama. Šel jsem ji hledat do lesa a najednou... najednou se přede mnou otevřela skála...“

A když pasáček nahlédl do průrvy, spatřil podzemní chodbu. Zvědavost mu nedala, dodal si odvahy a šel dovnitř. Byla tam tma, přidržoval se rukou stěny, až se ocitl ve veliké síni.

„Tam hořel oheň a kolem stolů seděli rytíři v plné zbroji. Hlavy měli položené na rukou a spali. A na mě také padla dřimota...“ vyprávěl pasáček.

Posadil se na lavici, pak si na ni lehl a za chvíli usnul. Vzbudil jej veliký hřmot – to rytíři vstávali, brousili meče, vyváděli koně ze skály.

Pasáčka si nevsímali, jako by tam nebyl. Ten běžel honem chodbou ven – a domů. Jakkap mohl vědět, že ho už oplakali, že prospal ve skále celý rok?!

I jiní lidé tvrdili, že statečné bojovníky zahlédli. Nebo aspoň slyšeli ve skále řehnat jejich koně. Pročpak ti rytíři ze skály čas od času vyjíždějí? uvažovali pak. Snad se cvičí v boji, aby jim koně nezeslábli, meče nezrezavěly. Potom se vracejí do Blaníku a odpočívají, sbírají síly. Až bude v naší zemi nejhůř, vyjedou na pomoc. Postaví se v třpytivých brněních nepřítelům – a bezpochyby je zaženou.

Mariánské lázně

http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/4/41/Kolonnade_Eingang_Marianske_Lazne.jpg

*Milé děti, opět jsem
nastydl. Mám ošklivý kašel,
rýmu a všechno mě bolí.
Pan doktor mě na pár
dní poslal na léčení do
Mariánských lázní. Moc
hezky se tu o mě starají.
Prý budu brzy zase jako
rybička. Představte si, mají
tady léčivou vodu! Lidé
sem jezdí také jen na výlet,
i když jsou úplně zdraví.
Zajed'te se sem taky někdy
podívat a nezapomeňte si
vzít kelímek na vodu.
Ahoj, Duháček*

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 14b

Mariánské lázně

https://new.lillja-reisen.cz/data/_categories/5593shutterstock-62645356.jpg

Příloha č. 14c

Příloha č. 14d

Mariánské lázně

<http://www.lecebne-lazne.cz/upload/images-cache/507/800.jpg>

Příloha č. 14e

Park Bohemium

<http://media.novinky.cz/767/187673-original1-r0i8c.jpg>

Nemocný brouček

Prohlédni všechny obrázky a pojmenuj je. Vytváří pouze tyhle věci/věci, které bude nemocný brouček potřebovat k tomu, aby byl opět zdravý.

Autor obrázků: Michaela Gondelová

Děkujeme s Mariánské lázně www.lazne.cz (IČO: 1802-4782, zapsané vložku z 27. a zástupce společnosti ČR, Právník: advokátka JUDr. Marie Janáčková, advokátní kancelář v Praze)

Nemoc x zdraví

<http://www.predskolaci.cz/wp-content/uploads/2009/12/nemocny-broucek.jpg>

O vzniku Komorní Hůrky se vypravuje toto:

V dálných severních končinách bydlel starý král trpaslíků se svými syny a četným národem. Trpaslíci prý tam opatrují v podzemí oheň tisíckrát žhavější než je obyčejný. Udržují ho jistými druhy kamení, které i v podzemí ve vzduchu hoří. Starý král rozeslal své syny po světě, aby také na jiných místech založili podobný oheň jako u nich. Čtyři z nich zavítali i do našich končin. Nejstarší a nejmoudřejší se usadil se svým lidem v údolí, kde nyní leží lázně Karlovy Vary. Poslušen nařízení otce, zazdil kotel, v němž chtěl ohřívát vodu, mezi dva vrchy a hodně pevně, aby neupadl nebo aby oheň nevyrazil vedle. Voda se brzy vařila a vaří se podnes. A co z ní ze země na povrch vytryskne to jsou horké prameny karlovarské.

Druhý syn se usadil v okolí Mariánských Lázní. Postavil svůj kotel, také ho dobře zazdil, avšak k ohni, aby lépe hořel, přidal síru. Kotel se mu před ohřátím vody propálil a proto má voda zápach sirnatý a je studená.

Ještě hůře se vedlo třetímu královu synovi, který se usadil blíže Komorní Hůrky. Ten opřel svůj kotel na jedné straně jen o vršek a z druhé strany nastrkal balvany. Sotva svůj kotel zapálil, převrhl se mu kotel s velikým hlomozem a neohřátá voda se rozběhla na všechny strany a podnes zde prýští z mnoha pramenů na Chebsku. Podzemní oheň pod převrženým kotlem vybuchl, zničil palách trpaslíků a po dlouhý čas hořel ze země, až bylo všechno vypáleno navrch i uvnitř země.

Poslední z trpaslíků se usadil po Dylení, taktéž v někdejší sopce. Ale tam už oheň nechtěl ani chytit a pod kotlem to jen doutnalo a také voda se až na malý pramínek ztratila. A tak podnes je okolí Dyleně suché a na kamenech je prý znát, že byly delší čas v ohni. (Hamelika, 1975)

Staroměstské náměstí
http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/1/14/Starom%C4%Bstsk%C3%A9_n%C3%A1m%C4%Bst%C3%AD_v%C3%A1noce_08.jpg

Ahoj děti, blíží se nám (dnes je) den, kdy chodí Mikuláš. Chodí kolem s andělem a čertem. Doufám, že jsem moc nezlobil a že nedostanu jen samé uhlí. Ještě si musím zopakovat básničku, kterou řeknu Mikulášovi. Večer se půjdu podívat na Staroměstské náměstí, tam Mikuláše i jeho kamarády, anděla a čerta, určitě potkám. Zatím ahoj! Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 15b

Staroměstské náměstí
http://im.novinky.cz/163/151632-top_foto1-q0z6u.jpg

Příloha č. 15d

Staroměstský orloj
<http://ceskebudejovice.casd.cz/wp-content/uploads/2012/02/orloj.jpg>

Příloha č. 15f

Apoštolové
<http://img.radio.cz/pictures/r/praha/orloj/apostolove7.jpg>

Příloha č. 15c

Staroměstský orloj
http://www.vyletnik.cz/images/vylet/uzivatele/vlasta79/2010-02-27-praha-staromestske-namesti-orloj-04-_1.jpg

Příloha č. 15e

Mikuláš, čert, anděl
<http://www.rodina.cz/1/4/2011/11/mikulas.jpg>

Staroměstský orloj

Z celé české země jezdili lidé do Prahy k Staroměstské radnici. Chtěli vidět nádherný orloj, o kterém se říkalo, že druhý takový ve světě není. Orloj ukazoval čas. Ukazoval, jak slunce postupuje po obloze od východu k západu, jak se v zimě krátí den a v létě prodlužuje, jaké planety se v blízkosti země pohybují... a mnoho dalších věcí.

Nad ciferníkem pod stříškou lidé obdivovali dvě okénka, která se vždycky v celou hodinu otevřela a prošel jimi Ježíš Kristus s dvanácti apoštolý. Nad nimi pak nakonec zakokrhál kohout – jako živý!

Ale to nebylo vše: orloj ozdobily také sochy. Především kostlivec s přespacími hodinami a zvonkem – to aby si každý vzpomněl, že život utíká. Třeba i ten Turek, který vrtí hlavou, že ještě se smrti jít nechce!

„Ale ona přijde, i pro lakomce s jeho měscem, i pro marnivce, co se dívá do zrcadla...“ říkali si lidé při pohledu na sochy, které se pohybovaly. Turek otáčel hlavou, lakomec třepal váčkem s mincemi a marnivý mladík zvedal k tváři zrcadlo. A smrtka? Ta otvírala čelisti – dokonce tak, že do nich jednou vletl vrabec a musel hodinu čekat, až se zas ústa kostlivece otevrou.

Všechny ty divy sestrojil mistr Hanuš. Všichni si ho velice vážili, doma i v cizích zemích. A právě to začalo znepokojovat pražské radní.

„Co kdyby, pánové, postavil Hanuš ještě jeden takový orloj, někde v cizině?“ napadlo jednoho z městské rady. „Pak by Praha svou proslulost ztratila!“

„Mistr Hanuš přece slíbil, že druhý takový nezhotoví!“ namítl jiný radní.

„Slíbil, slíbil. Ale kdyby mu nabídl mnoho zlata... kdo ví, jestli by odolal. Nejlépe by bylo, kdyby jiný orloj sestrojil už nemohl.“

A tak se radní odhodlali k strašlivému činu. Přestrojili se, přes hlavy natáhli černé kápě a v temné noci se vydali k mistru Hanušovi.

Ten seděl při svíce nad jakýmsi plány – přemýšlel totiž, jak pražské hodiny ještě zlepšit... Ale radní, kteří nahlédli pootevřenými dveřmi, si potvrdili své podezření: Hanuš kreslí nový orloj! Vrhli se na něj, přivlekli ho ke krbu a žhavým pohrabáčem jej zbavili očí. Ted už jiný orloj nenakreslí!

Ráno našli lidé mistra Hanuše na lůžku. Nemocného a dočista slepého. Marně se hledali zločinci, jako by se po nich země slehla. Až jednou mistrův pomocník, který chodil kola orloje promazávat, zaslechl hovor dvou radních. Libovali si, jak dobře udělali, jiné město než Praha orloj mít nebude! Ubohý Hanuš pochopil, kdo jej připravil o zrak. Ale věděl také, že to nemůže dokázat. Dal se tedy dovést pomocníkem na věž. Tam prohmatal soukolí, pak do orloje kamsi sáhl... a hodiny se zastavily! Kostlivec trhl jen jednou zvonkem, apoštolové vyšli, ale zůstali stát. V té chvíli se zastavilo i srdce mistra Hanuše.

Orloj po dlouhá léta nešel, protože mistrův pomocník jej opravit nedokázal. Tak přišla Praha o svou slávu a radní litovali zlého činu. Jenže napravit jej už nemohli...

Krkonoše
http://oidnes.cz/10/013/org/TOM30a357_snezka_prf.jpg

Ahoj děti. Je zima a mrzne, tak jsem se rozhodl, že se vypravím na hory. V horách, které se jmenují Krkonoše, se nachází nejvyšší hora České republiky – Sněžka. Děti, slyšely jste už někdy o Krakonošovi? Ten tu totiž bydlí a má sojku, která mu pomáhá hlídat krásnou přírodu v Krkonoších. Právě tady začalo sněžit! Mějte se hezky. Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 16b

Sněžka

<http://www.hotelhorizont.cz/files/cz/Fotogallery/800/snezka-zima.jpg>

Příloha č. 16c

Krakonoš

<http://www.harrachov.cz/photo/site/krakonos.jpg>

Příloha č. 16d

Krkonoše

<http://media0.webgarden.name/images/media0:4f057d3253d20.jpg/krkonose.jpg>

Příloha č. 16e

Sněžka

http://lukazy.astro.cz/gal/2009_12_29_Krausuv_pochod_236.jpg

„Věřím, že nás Krakonoš neopustí,“ řekl Pavel. A polo žertem zavolal: „Krakonoši, pomoz nám!“

Sotva došli k zatačce cesty, spatřili pěkný hostinec. Po jedné straně stály vily, po druhé byl krásný sad. Ve dveřích je vítal hostinský, statný muž ve vysokých botách, v bílé košili a pěkné vestě.

„Vítám vás, pánové,“ volal hostinský a smekl sametovou čepičku. „Čím vám mohu posloužit?“

„Lahev dobrého vína a nějaký zákusek k tomu,“ řekl vesele Pavel.

„Hned, pánové,“ řekl hostinský a odešel. Za chvíli se vrátil, přinesl lahev vína, tři sklenky, na talíři pstruhy a raky. Jíra první okusil víno.

„Jak vám chutná moje mělnické?“ ptal se hostinský.

„Výborné! Ani v Praze jsem nepil tak dobré víno,“ poznamenal Pavel.

„A což ti pstruzi a raci, to byla dobrota,“ dodával Jiří.

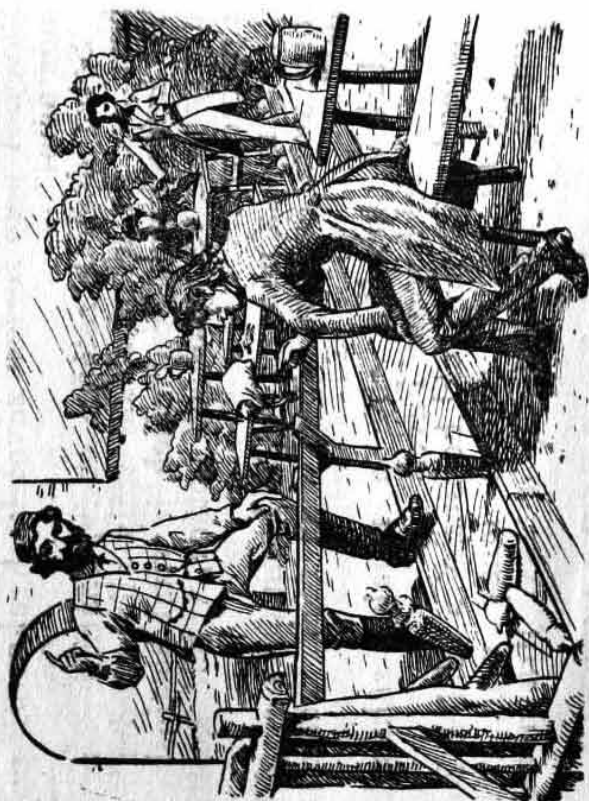
„Pane hostinský,“ zval Pavel, „dobře jste nám posloužil, pojdte si připít s námi.“ Hostinský k nim přisedl.

„Ale na důkaz úcty přijijeme také Krakonoši, vládci těchto hor,“ řekl Pavel.

Veselé „Af žije!“ ozvalo se ze čtyř úst a sklenky vesele zacinkaly.

„Není to blázen?“ bručel Jan.

„Jen mu to přej,“ řekl Jiří.

O Krakonoši.

Tři mladí hoši stoupali příkrou cestou na Krkonoše. Byl krásný letní den a slunce pražilo. Mladíkům vysýchalo žízní v hrdle.

„Kéž by tu byla někde hospoda,“ vzdychl Jan.

„Kde by se tu na stráni vzala hospoda,“ řekl Jíra. „Tady můžeš jít kolik hodin a nepotkáš živé duše, tím méně hospodu.“

„Pravda,“ dosvědčil Pavel, „ale nemohl by se Krakonoš postarat o naše pohoštění?“

„Ty věříš v Krakonoše?“ ozval se Jan.

Když si mládenci odpočinuli, odešli do sadu.
„Aj, tady je pěkný kuželník! Zakoulíme si,“ zvolal Pavel.

Všichni souhlasili. Hostinský stavěl kuželky. Ale ku podivu! Kdyžkoli běžela koule Janova a Jiřího, vždy přeletěla ohradu. Jen koule Pavlova běžela rovně, kácela kuželky i samého krále.

„V tom jsou nějaké čáry,“ povídal Jiří.
„I žádné čáry,“ řekl Jan; „hostinský je šibal a nadřuzuje Pavlovi. Raději toho nechme!“

I ptali se hostinského, kolik jsou dlužní.

„Vy, milý pane,“ řekl hostinský Pavlovi, „nejste dlužen nic! Ten, kdo srazí krále, neplatí toho dne. Vy jste si svůj dluh odkoulel. Druzí pánové zaplatí po dvou zlatých.“

Jan a Jiří s radostí zaplatili. Obávali se, že budou platit mnohem více.

Za chvíli se loučili s hostinským.

„Máte ještě dalekou cestu před sebou, dám vám něco na posilněnou,“ řekl hostinský.

Janovi a Jiřímu zabalil kus chleba a kus masa.

„Vy, pane Pavle, vezměte s sebou svou výhru,“ a podával Pavlovi zabaleného kuželkoveho krále.

„Rád si ho schovám na památku,“ děkoval Pavel a přivázal kuželku k batothu.

Když ušli kus cesty, povídal Jiří: „Ten hostinský se mi líbí, pěkně se k nám choval.“

„Až na to, že Pavlovi přidal kuželku. Je chudák z toho celý zpocený. Na tvém místě bych ten kus dřeva vyhodil,“ řekl Jan.

„Tebe netíží,“ odpověděl Pavel; „a já si vážím jeho daru jako památky na pěkný den.“

Zatím se šerilo, blížila se noc a po lidském obydlí ani památky. Za samé tmy přišli k opuštěné chatě. Usadili se v ní.

„Ještě dobře, že nám dal hostinský něco na cestu,“ liboval si Jiří; „tady bychom nesehnali nic.“

„Máš pravdu,“ řekl Jan a rozbaloval papír. „Jsem zvědav, jak si Pavel počutná na své kuželce!“

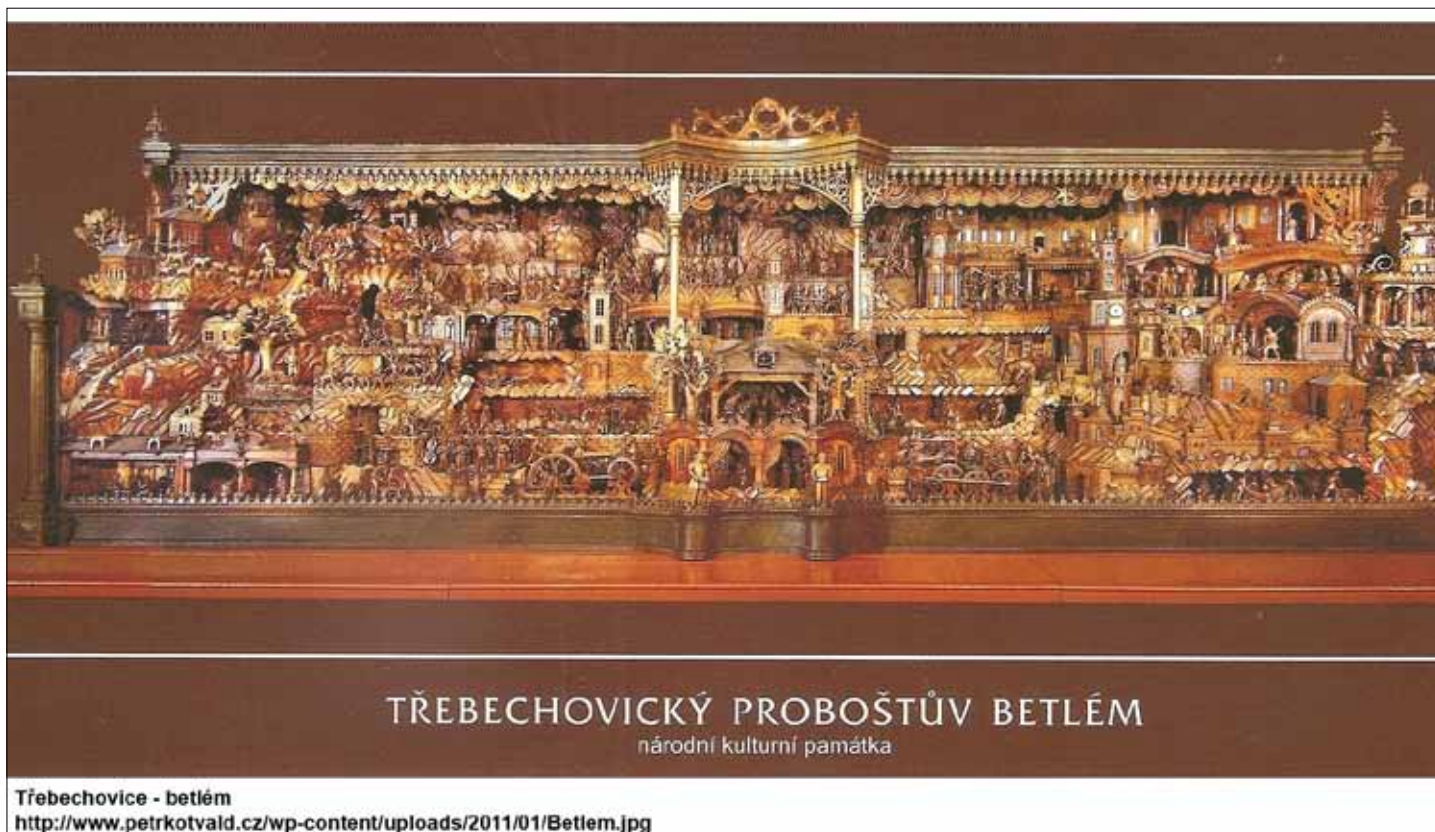
Ale ani nedořekl. „Co je to?“ zvolal překvapě. „Viděl jsem, jak mi hostinský balil maso a chléb a teď je tu černá stromová kůra!“

„Já mám chléb a maso a rozdělím se s vámi,“ řekl Jiří.

Vtom se Pavlovi pohnul batoh na zádech a zacinkal divným zvukem. Udiven, podíval se do tlumoku. Ku podivu! Z natrženého papíru svítil žlutý kov. Pavel vybalil věc z papíru a zvolal:

„Podívejte se, kuželka je celá zlatá! Ted tomu rozumím! Víte, kamarádi, kdo byl hostinský? Byl to sám mocný Krakonoš. Ted vidíte, jak umí odměňovat a jak trestat!“

Z. Trutnovská

Milé děti, blíží se Vánoce a Štědrý den. My se doma učíme koledy. Umíte už taky nějaké? Moc se těším na stromeček a také až přijde Ježíšek. Dnes jsem se vypravil do Třebechovic. Je to malé městečko. Mají tu velikánský betlém. Víte, co je betlém? Je tu malý Ježíšek v jesličkách, také spousta dalších figurek a všechny se pohybují. Je to nádhera. Posílám vám obrázek. Mějte se hezky! Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 17b

Třebechovický betlém

http://g.denik.cz/17/c4/trebechovicke-muzeum-betlemu-probestuv-betlem-tra-bechovicepo-vokal-pozehnani-otevreni060913-hk10_denik-605.jpg

Příloha č. 17c

Třebechovický betlém

http://www.ineltour.cz/images/big/programy_vylety_z_prahy/trebechovice2_243.jpg

Příloha č. 17d

Třebechovice pod Orebem

http://www.hradecko.eu/files/mod_galerie/normal-161.jpg

Příloha č. 17e

Ježíšek v betlémě

<http://files.skolka-vk.webnode.cz/200000418-96f1697eab/beti%C3%A9m%20web.jpg>

Jak to všechno začalo

Když dávno stvořil Bůh svět: nebe i zemi, slunce, měsíc i hvězdy. Na zem umístil rostliny a zvířata, postaral se o světlo ve dne a o tmu v noci. Stvořil pár andělů a také dva lidi, Adama a Evu. Ti měli žít úplně bezstarostně – v nádherné zahradě, zvané ráj, s pitulnými zvířaty a pláčky. Jíst mohli všechny druhy ovoce, co Bůh stvořil. Až na jedno.

„Z tohohle stromu trhat nesmíte!“ řekl Bůh Adamovi a Evě u pěkné jablkoňky. Ti dva kývali, že poslechnou, a mysleli to vážně. Jenže o lidech se dozvěděl zlý duch, ďábel, a začal jim závidět. Já žiju v temnotě a oni v krásné zahradě?! Tak to nenechám! řekl si. A dál se do vymyšlení plánu, jak lidi z ráje vystřádnat. Proměnil se v hada a začal navádět Evu: „Ochutnej to jablíčko, je sladké jako med!“

Eva se rozhodla, zda se Bůh nešvihá, a jablko ze zakázaného stromu utrhla. Kousla do něj a divila se, proč je neměla trhat, nebylo to nic moc! Dala ochutnat Adamovi a ten taky nejvil zvláštní mačkání. Tu se ale zjevil Bůh a řekl: „Nejde o jablko, jde o poslušnost! Kdo neposluchá, bude potrestán!“ A vyhnal Adama a Evu z ráje. Aby se tam nemohli vrátit,

postavil na stráž anděla s plameným mečem. To se ví, zlý duch jásl, jak se mu to podařilo, zato Adam s Evou nařikali. Konec krásných častí! Když se chtěli najíst, museli si obilí, ovoce a zeleninu vypěstovat, když chtěli maso, museli ulovit nějaké zvíře. Užít se nebylo jednoduše. Ještě že se jim narodili dva synové, Kain a Abel, aby v práci pomáhali! Ale s těmi to také

nedopadlo dobře. Jednou se nepohodli a Kain ve zlosti Abela zabil. Tak se na zemi objevilo zlo. Lídé, kterých mezitím přibývalo, zjistili, že vlastně nemusí být hodní! Mohou na sebe křičet, bit se, brát si věci, mohou i zabíjet, prostě páchat zlé skutky čili hříšy... kdy se jim to hodí. Lídé také chtěli všechno vědět, všemu rozumět – vlastně chtěli být takovi, jako je Bůh sám.

Takové chování se Bohu samozřejmě nelíbilo, takhle si to nepředstavoval, když lidi stvořil! Řekl si, že je musí napomenout, a seslal na zem potopu. Zahynuli všichni ti, co se chovali špatně, jen jeden slušný člověk (jmenoval se Noe) s příbuznými a mnoha zvířaty unikl na veliké lodi.

Po nějakém čase dal Bůh pokyn váženému muži jménem Abraham, aby dovedl lidi do Země zaslíbené – tam by se jim mělo dařit dobře! Cesta trvala velice dlouho, ale nakonec se lidé v té krásné zemi usadili. Mysleli byste, že se úplně napravili, ale kdepak! Jen jim otrmulo, a začali veselé hřešit znova. Ne všichni, ale většina.

Možná, že ani nevědí, jak hezky a spořádaně žít řekl si Bůh a vymyslel deset pravidel, deset příkazů. Předal je svému služebníkovi Mojžíšovi, kterého povolal, aby lidi vedl, a doufal, že si jeho návod lidé vezmou k srdci. Někteří se nad ním aspoň zamysleli, ale zase ne všichni. Bůh tedy poslal na zem proroky, svaté muže. Ti měli hříšníky vybízet k polepšení. „My bychom se napravili,“ říkali někteří lidé, „ale proč? Na zemi to stejně lepší nebude. Takhle kdybychom se mohli vrátit do ráje!“

To by snad šlo, pomyslel si Bůh a poslal anděla do země izraelské, k dívce Marii, která byla moc hodná. Měla si vzít za muže Josefa, který také nikdy nehřešil. Anděl Marii řekl: „Bůh rozhodl, že se ti narodí chlapeček a bude se jmenovat Ježíš. S Josefem ho vychováte a on pak bude přivádět lidi na správnou cestu – aby se po smrti dostali do ráje.“

To se rozumí, Marie byla překvapená, ale poslušně kývla: „Když si to Bůh přeje...

A můžu to povědět sestřenicí Alžbětě?“

„Můžeš!“ povolil anděl. „Ale jinak se o tom nikomu nezmiňuj. Jsou zlí lidé, kteří by chtěli dítětku ublížit.“ Marie se tedy svěřila jen Josefovi a Alžbětě (ta právě taky čekala dítě) a těšila se na miminko. Kdyby ale věděla, kde se narodí...

Narodil se Ježíšek

Čas bežal a Marie s Josefem chystali všetchno pro dítátko, ktoré malo už brzo prísť na svet. Jenže fimský cisár Augustus, ktorý v té dobe vládol, vydal nařízení, že se každý má vrátit do města, ve kterém se narodil. Proto se Marie a Josef vydali do Betléma. Byla to únavná cesta! A co horšího, v Betlémě nenašli žádné ubytování, všechny hostince byly plné.

„Pořád aspoň sem do stáje!“ řekla nešťastná Marie Josefovi po dlouhém hledání. „Je noc, je chladno... a pak, cítím, že za chvíli budeme tři!“

A skutečně: netrvalo dlouho a dítátko se narodilo. V chlévě, na slámě... Marie chlapečka políbala, zavimula ho do plenek a Josef jej položil do jeslíček se senem. Bylo to krmení pro volka a oslika, ale ti dva se nelučovali, naopak, dýchali na Ježíška, aby mu nebyla zima.

„Ach, ach,“ povzdychl si nad miminkem Josef. „Narodil ses jako největší chudák, chlapečku, nikdo neuvěří, že povedeš lidi do ráje.“

V tom se ale Josef myšlil. Na obloze se totiž objevila nádherná hvězda – a nejen to: pastýřům, kteří spali u svých oveček nedaleko Betléma, se zjevil anděl.

„Vstávejte, mám pro vás dobrou novinu!“ volal. „Narodil se Ježíš Kristus, ten vás dovede do ráje. Bůh jej poslal,

protože vás má rád a chce vám pomáhat. Jděte do města, prohlédněte chlévy, najdete dítátko v jeslíčkách.“

Pastýři tomu nejdřív nechtěli věřit. Ale když se za prvním andělem objevili další a začali překrásně zpívat, vydali se k Betlémě.

Někoho taky napadlo, že by miminku mohli něco darovat, třeba jehňátko, trochu mléka, teplou přikrývku... Andělé prozpěvovali, hvězda na nebi zářila, pastýři chlév snadno našli. A pěkně se poklonili dítátku, které se na ně smálo.

Nebyli sami, kdo Ježíška navštívil. Od východu přijeli do Betléma tři králové, tři mudrci, taky uviděli hvězdu a ta je dovedla až na místo.

„Ty budeš mocnější než my všichni!“ klaněli se mudrci dítátku. „Ty budeš král židovský, tobě jsme přinesli vzácné dary.“

Marie s Josefem se radovali, že lidé synka tak hezky vítají. Někdo jim nabídl i přistěší, aby už nemuseli spát v chlévě, a tak byli spokojeni. Ale dlouho v klidu nežili! O Ježíšově narození se totiž dověděl zlý Herodes.

„Abý na zemi vládl mocnější král než já?“ rozhněval se. „Ne, k tomu nedojde! Musím se toho děcka zbavit.“

Jen se ta zlá myšlenka v králově hlavě zrodila, zjevil se Josefovi anděl: „Vem maminku s dítětem a utíkejte rychle pryč. Král Herodes chce Ježíška zabít!“ Vyzvedli tedy Josef Marii i s dítátkem na oslika a honem pryč, co nejdál! Dojeli až do Egypta...

Herodes zatím vyslal své služebníky, ať Ježíška hledají. „Musím ho najít, musím se mu přece poklonit jako ostatní panovníci!“ lhal. Když služové přišli, že dítě nenašli, rozhněval se. „Jistě chlapec pojmenovali jinak, aby mě oklamali. Ale to dítě zemře, ať mu říkájí jakkoli!“ Tak Herodes učinil strašně rozhodnutí. Dal v Betlémě povraždít všechny malé chlapce. Pro

jistotu – aby nikdo nebyl větším vládcem než on.

Takový čin ale tíží svědomí.

Herodes zanedlouho onemocněl a pak zemřel.

Sotva zavřel oči, zjevil se Josefovi zase anděl: „Už se můžete vrátit domů, už vám nebezpečí nehrozí.“

Josef a Marie se tedy vrátili do izraelské země. Po tom, co se jim v Betlémě stalo, se raději usadili v městě Nazaretě.

Náchod

http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/3/32/History_of_N%C3%A1chod_14_-_N%C3%A1chod_from_the_west.jpg

Ahoj děti, tak už je tu další nový rok. Nový rok jsem strávil v Náchodě. Je tam hezký zámek, který stojí na velkém kopci, ze kterého je pěkný výhled do kraje. Mohl jsem tedy sledovat ohňostroje všude kolem. Spousta světýlek a těch barev! Děti, víte, co je ohňostroj a už jste ho někdy viděly?
Ahoj. Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 18b

Náchod

http://www.rodinnevylety.cz/wp-content/uploads/2012/03/nachod_npu01.jpg

Příloha č. 18c

Ohňostroj

<http://zakrasnejsivimperk.cz/wp-content/uploads/2014/12/ohnostroj.jpg>

Příloha č. 18d

Náchod

http://www.npu.cz/download/1109927252_i461/Nachod+2+podzim.jpg

Příloha č. 18e

Ohňostroj v Náchodě

http://fm.novinky.cz/mynews/32513255-top_foto1-ukbwh.jpg

ZLATÝ PRAMEN

V době, kdy kmenová knížata usilovala o nadvládu v celé Zemi české, žil na náchodském hradě rytíř, který rovněž toužil po tom, aby se stal českým panovníkem.

Patřila mu rozsáhlá území šířící se z Čech až do sousedního Kladska, měl sklepení plná stříbra a zlata. Přál si ho však mít ještě více, tolik, kolik ho má český vévoda sídlící na Výšehradě, v srdci české země. Pak zajisté – domníval se náchodský rytíř – byla by mu otevřena brána k moci a slávě, po níž tolik toužil.

Nechtěl čekat, až ho potká štěstí, šel sám cestu k němu hledat. Slyšel o staré, zkušené vědmě, která má chatrč zapadlou v lesích, v níž z lesních bylin čarovný nápoj vaří, nemocí lidí zbavuje a budoucnost jim věští.

Přemohl odpor, jež choval k hadačům a čarodějům, a navštívil starou vědmu. Babice uvítala vzácného hosta jízlivým úsměvem a zeptala se, co ho přivádí do její chaty.

„Přicházím k tobě, abys mi pomohla svým uměním k zlatu,“ odpověděl rytíř.

„Uvážils dobře svoje přání?“ zeptala se babice skuhravým hlasem. „Zlato zaslepuje, zlato svádí k zlému.“

„Nerozumuj, babo, nýbrž rad!“ zvolal rytíř netrpělivě, napjat očekáváním, jakou mu vědma uděl radu.

„Nuže, nedáš-li jinak, slyš a dobře v paměť vtiskni, co ti nyní povím,“ řekla vědma. „Právě dnes, v předvečer svatojanský rozkvetá kapradí v lesních hlubinách. Zlatý květ kapradí je klíčem k tvému štěstí. Zajdi do rokliny, která se pod mou chatrčí nachází, najdeš tam květ, jenž se právě rozvil. Půjdeš s květem k Dobrošovské hoře, jež se tyčí proti tvému hradu. Tam ve skále je skryt zlatý pramen. Obejdeš ji třikrát a v místech, kde uslyšíš zurčení pramene, dotkneš se skály čarovným květem.“

Jakmile se otevře, vejdi dovnitř a do nádoby, kterou s sebou vezmeš, naber si zlatého proudu. Naber, pospěš ven ze skály a vylévej na měsíčním svitu! Pramen ti ztuhne v tvrdé, ryzí zlato... Však dobrý pozor dej, abys neupustil čarovný zlatý květ kapradiny! Zíráš-li bys svoji moc, stihla by tě pomsta kovářčků, kteří tam v skále kutají a zlatý pramen střeží!“

Rytíř poděkoval vědmě za její radu a pospíšil do rokliny pod lesní chatou. Byl již večer, když stanul na jejím dně, na břehu potoka, který se blyštěl v šeru a stínu kapradí jak roztáhlé, tekuté stříbro. Svatojanské mušky prováděly nad ním své vzdušné reje, svítíce si na cestu drobnými lampičkami. Rytíř, okouzlen tajemnou krásou svatojanské noci, kráčel zvolna podle potoka a rozhlížel se, kde je tu zlatý čarovný květ. Pojednou zahlédl pod vějířem kapradiny jasně, zářivé světlo. Shýbl se a spatřil tam třpytný zlatý květ.

Zajásal, utřhl květ, pospíšil k domovu a odtud se vydal s nádobou k Dobrošovské hoře.

Učinil vše tak, jak mu poradila moudrá vědma. Obešel třikrát skálu, našel místo, kde kutali kovářčkové a kde zurčel podzemní pramen. Kouzelnou mocí zlatého květu otevřel skálu, stanul nad zlatým pramenem, který tryskal ze země a opět se v ní ztrácel. Sviraje pevně zlatý květ – klíč k svému štěstí – nabral z pramene do nádoby a pospíšil s ní ze skály, aby vyhlil její obsah na měsíčním svitu.

„Ó, díky tobě, vědmo, za tvou moudrou radu! Budu bohatým a mocným velmožem, stanu se knížetem nad všemi knížaty země!“ jásal rytíř, skláněje se nad kusem ryzího zlata, velikým jako pecen chleba.

Vzpamatoval se ze svého opojení, pospíšil znovu do nitra čarovné skály nedbaje, že se v slují na sta drobných kovářčků kolem něho rojí, očima zlověstně blýská a malá kladívka hněvivě v drobných rukou svírá. Sklonil se nad pramen, aby znovu nabral ze zlatého toku. V horečném zápalu zapomněl na výstrahu vědmy, upustil z ruky zlatý květ kapradiny. Proud jej uchvátil a strhl jej s sebou do zemských hlubin.

Vítězný výkřik tisícerych drobných hrdel rozlehl se slují, zaduněla rána – a skála se navždy zasula.

Podívali se lidé nemálo, když našli pod Dobrošovskou horou kus zlata veliký jako pecen chleba. Teprve když jej ukázali vědmě, dověděli se, jak se dostal ven z tajemné skály, a vysvětlili si i záhadu, kde zmizel tak náhle náchodský rytíř.

Jizerské hory
<http://static.panoramio.com/photos/large/47394263.jpg>

Ahoj děti! Zdravím vás všechny z Jizerských hor. Jezdím tady na sáňkách, ale ještě víc mě baví lyžování. Včera jsem běhal na běžkách, abych si pořádně prohlédl krajinu kolem. Dneska už od rána lyžuji na sjezdovkách. Nahoru do kopce se vždycky nechám vytáhnout vlekem. Umíte někdo už taky lyžovat? Ahoj, Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 19b

Ještěd

http://www.jizerky.cz/iri/images/Gallery2Module/_standalone/mk-3-1/gallery_image0000206--1200x800.jpg

Příloha č. 19c

Běžky

http://www.penzionblesk.cz/iri/images/blesk_NewsModule-News/43-image-File-Bezky--250x250.gif

Příloha č. 19d

Jizerské hory

<http://www.sportpropag.cz/images/dia4.jpg>

Příloha č. 19e

Sáňky

http://media.novinky.cz/529/245291-top_foto1-8qnfh.jpg?1357300020

Příloha č. 19f

Brusle

http://data.insportline.cz/image/L/n436_Xara_net.jpg

Příloha č. 19g

Hokej

<http://www.sokollibice.cz/hokej/hokejista.gif>

Příloha č. 19h

Sjezdové lyže

<http://szs.cheb.indos.cz/img/lyzovani.gif>

že poustevník mu oplatil stejnou mincí a on v kolébce zas spatřil kůzle. Uviděl v ní však pokojně spícího synka.

Od té doby byl z drsných žertů provždy vyléčen a poustevníka chválil, kdykoliv na něj někdo v jeho přítomnosti zavedl řeč.

Jak Krakonoš s Rampuškem probudili Muhu

Jednou přišel na návštěvu za Rampuškem do Orlických hor Krakonoš, mocný vládce nejvyšších českých hor Krkonoš. Když usedl na balvan vedle Rampuška, měl ve tváři starostlivý výraz. Dříve však, než se mu světil, co jej trápí, si nacpal svou fajfku, zapálil v ní upěchovaný tabák a mohutně zadýmal.

„Tak jsem se onehdá vydal podívat se po čase do Jizerských hor, co se tam změnilo od doby, kdy jsem tam byl posledně. No, lidé se tam hemží habaděj a roztažují se stále výš do hor, podobně jako u mne v Krkonoších. Ale však ani ty to tady nemáš s tím rozpínavým plemenem jiné. Inu, co s tím ale můžeme dělat jiného, než si na to zvyknout. Doba se mění. Už to dávno není jako tenkrát, kdy jsem se handrkoval s Trautenberkem. Tehdá ale nežila v celých Krkonoších ani deseti lidí co teď. To bych se dneska musel uzlobit, kdybych se měl dohadovat s každým chalupářem, a co teprve s majiteli hotelů, co mi tam vyrostly jako houby po dešti. A z toho, co stavějí kupříkladu v Peci, bych se musel snad dočista zbláznit.

Ale o tom jsem si s tebou povídat nepříšel. To všechno sám dobře znáš. Já jsem se s tebou přišel poradit o něčem jiném,“ vyprávěl zešířoka Krakonoš a Rampuška přítom

nepustil k jedinému slovu. Zmohl se jen na občasné „hm“ a pokyvování hlavou.

„Jak jsem se tak procházel po Jizerských horách, napadlo mě, že tam přece jenom něco důležitého chybí!“ dostal se Krakonoš konečně k jádru věci.

„A když jsem přemýšlel nad tím, co by to tak asi mohlo být, co mi tam schází, tak mě to najednou trklo. Vždyť on tam není žádný strážný duch, ochránce hor!“ navázal bez odmlky.

„No, já jsem sice mnohem mladší než ty, ale o nějakém dobrém duchu Jizerských hor jsem cosi slyšel. Nedokážu se teď sice rozpomenout kdy a kde, ale někde někdo cosi o něm říkal,“ namítl Rampušk.

„Jo! Povídali, že mu hráli!“ vybafl Krakonoš. „Jak jsi sám říkal, jsem mnohem starší než ty, ale o žádném strážném duchu Jizerských hor nevím a jaktěživ jsem o nikom takovém neslyšel.“

„Nevím. Ale určitě jsem si to nevymyslel, že se mi o něm někdo zmiňoval,“ pokrčil rameny Rampušk.

„Koukni, jestli ti někdo něco takového říkal, tak to byla asi jenom nějaká domněnka a zřejmě nic určitého. Neříkej mi, že by sis jinak takovou důležitost, jako že nedaleko odtud žije ještě nějaký jiný strážný duch hor než já a tvoje kolegyně Kačenka, nepamatoval,“ namítl Krakonoš.

„Asi ano,“ souhlasil nejistým hlasem Rampušk.

„No tak vidíš!“ řekl s důrazem Krakonoš. „A viš, co bychom s tím mohli udělat? My ho tam půjdeme přičarovat!“

„Copak to jde?“ užasl Rampušk.

„No baže! Copak tebe si nepřičarovali redaktori z rozhlasu, když zjistili, že by ses jim hodil do vysílání?“ trumfoval Krakonoš.

„Hm,“ hlesl Rampušk, když musel dát Krakonošovi za pravdu.

„Jenže my přece nemáme žádné vysílání,“ namítl vzápětí.

„Co do toho pleteš nějaké vysílání?! My to spolu uděláme pěkně postaru. V tom já se vyznám,“ odbyl námitku Krakonoš.

A tak se domluvili a ve sjednaný čas se sešli v Jizerských horách u Smědavy. Krakonoš si vzal s sebou svou obrovitou hůl, kterou někdy používal jako dalekohled, ale uměl s ní i popohánět mraky a hnuít v dolinách mlhu jako těsto v dízi, a kdyby s ní někoho přetáhl, asi by se mu už ani nechťelo vstát, pokud by byl po té ráně ještě neživu.

Rázovali po horách, až dorazili k Muchovu, kde se Krakonoš zastavil a se zalíbením se rozhlédl.

„Tohle je dobré místo, jako stvoření k tomu, aby tady sídlil vládce zdejších hor. Je odtud dobře vidět na celou řadu vrchů i daleko dolů do údolí. Myslím, že v celých Jizerských horách není vhodnější!“ řekl rozhodným hlasem a Rampušák mu přitakal.

„Takže se pustíme do díla!“ rozhodl Krakonoš.

Pak svou čarovnou holí přitáhl z údolí mlhu vzhůru ke skalám, máchl s ní v povětrí a přivolal vítr, který poslal do sousedního údolí, aby odtud přivál ještě další mlhu. Poté udeřil holí do skály a ta se rozestoupila. Před zraky obou vládců hor ze sousedství se objevila hluboká jeskyně, do které Krakonoš nahnal mlhu a pak znovu udeřil holí. Skála se zatřásla, vítr zesílil ve víchřici a Krakonoš zakroužil svou holí v jeskyni mlhou, aby ji uhnětl. Z hloubi jeskyně se ozvalo hlasité vydechnutí a v mlze se objevila mohutná postava, která si velikostí nezadala s dvojicí obrovitých strážných duchů, postávajících u vchodu jeskyně. Pomalu se k nim blížila mlhou a její obrysy byly stále zřetelnější.

„Sláva, povedlo se to!“ vykřikl nadšeně Krakonoš. Rampušák se k jeho oslavnému volání přidal, ale poněkud rozpačitě, protože se trochu bál.

„Ještě bychom mu rychle měli vymyslet jméno,“ navrhl Krakonoš a jeho mohutný hlas dolehl až k hřebenu hory, odkud mu odpovéděla sova táhlým „muhúú, muhúú“.

„Nadarmo se neříká, že sovy jsou moudré! To je vhodné jméno pro strážného ducha! Vládce Jizerských hor se bude se jmenovat Muhu!“ rozhodl Krakonoš.

V tu chvíli stanula postava z jeskyně před nimi a udiveně si je prohlížela. Na sobě měla plášť barvy nebe při soumraku, tmavý špičatý klobouk a na nohou vysoké juchtové boty.

„Co to tady vyvádíte, vy dva? Děláte tady takový rambajs, že jste mě vzbudili!“ řekl přísným hlasem obrovitý muž, který se vynořil z mlhy před Krakonošem a Rampušákem.

„Vzbudili!“ zasmál se Krakonoš jeho slovům.

„My jsme tě nevzbudili, ale stvořili!“ dodal.

„Koukněte, mládenci. Já mám smysl pro legraci a nezlobím se na vás, že jste mě vzbudili. Už jsem asi spal příliš dlouho. Ale řekněte mi, co tady děláte a kdo vůbec jste?“ vyzvídal muž z jeskyně.

„Já jsem Krakonoš a tohle je můj kolega Rampušák. A právě jsme tě tady stvořili,“ dostal odpověď.

„Krakonoš a Rampušák? O Krakonošovi jsem už něco slyšel, ale to druhé jméno mi nic neříká. A nechte už těch plků o mém stvoření, opakovaný vtíp přestává být vtípem,“ trochu se zamračil muž z jeskyně.

„Já tě ale vážně vytvořil z mlhy s pomocí své čarodějně hole, větru a horských sil...“ nechtěl ustoupit Krakonoš, ale muž z jeskyně mu skočil do řeči.

„To mě vážně chcete rozlobit?! Mládenci, vždyť já jsem mnohem starší než vy dva dohromady!“ řekl s důrazem.

„Ty že jsi starší než já? A kdo vůbec jsi?“ vybafl Krakonoš.

„Muhúú, muhúú!“ ozvalo se opět houkání sovy.

„Slyšíš? Sova ti odpovéděla. Zná mě jako tady v horách každý. Jsem Muhu, strážný duch Jizerských hor,“ představil se muž z jeskyně.

„Teda! Právě jsem si vzpomněl, že ten, od koho vím, že Jizerské hory mají svého strážného ducha, říkal, že se jmenuje Muhu!“ plácl se Rampušák do čela.

A pak si ti tři všechno vysvětlili a rozcházeli se s dobrými pocity, že mají v sousedních horách kamarády.

Bezděz
http://machuvkraj.cz/files/Bezdez_2.jpg

Zdravím vás, děti.
Tentokrát z výletu na
Bezděz. Bezděz je starý
hrad. Je tak hodně
starý, že z něj zbyla už
jen zřícenina. Už jste
někdy viděly zříceninu?
Všude kolem jsou tu
hluboké lesy, ve kterých
žije spousta různých
lesních zvířat. To jsem
zvědavý, děti, která
lesní zvířata už znáte
a kolik jich umíte
vyjmenovat? Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

Bezděz

http://www.tripzone.cz/content_img_cs/009/hrad-bezdez-w-9955.jpg

LES ANIMAUX DE LA FORÊT

Lesní zvířata

<http://d75822.medialib.glogster.com/media/08/08c994ed18957dab0f65d17f61dcdbf469e3c4489c1b22e65f7fe97cb4a5c5a1/forest-animals-jpg.jpg>

Bezděz

http://turistickyatlas.cz/galerie/galerie/Hrad_Bezdez.jpg

kouzelném poháru

Kdysi dávno žila na Bezdězu všemi poddanými milovaná hradní paní. Byla nejen moudrá a laskavá, ale měla k navíc zvláštní schopnosti: vyznala se ve všelijakých bylinách a uměla jimi léčit nemoci a neduhy. Jedné noci měla těžké sny, převalovala se v peřinách a pořád ji cosi vytrhovalo ze spaní. Otevřela oči, zamžourala do tmy a najedou viděla dvě zelená světýlka. Zamrkala, třepala hlavou, ale světýlka tam byla stále. Paní to pomalu docházelo. To na ni ze tmy svítí zelenavá skřítčí očka. A to už se ozval teninký hlásek: „Nerad jsem tě vzbudil, ale nemohl jsem čekat do rána,“ řekl skřítek, „mohlo by být pozdě. Buď tak hodná a pojď se mnou, cestou ti všechno vyložím.“ Paní vyskočila z postele, hodila přes sebe župan a popadla kufřík, ve kterém měla připraveny různé tinktury, vodičky, užívání, mastičky a meducíny pro případ, že by ji zavolali k nemocnému.

Skřítek cupital kus před ní, pak namířil prst proti zdi a hned se v ní udělala malá dvířka. Než se paní stihla podívat nad tím, kdeže se tam dvířka vzala, ocitla se v říši skřítků. Mrňousek ji zavedl do krásné síně, kde na trůně seděl král pidimužiků a vedle na posteli ležela neobyčejně krásná, světlovlasá a modrooká dívka, králova dcera. Byla bledá, skoro průsvitná, a že je nemocná, o tom nemohlo být pochyb. Hradní paní na nic nečekala. Změřila dívce tep i teplotu, podívala se jí do krku, pak vylovila z kufříku malou lahvičku a pár kapek z ní nakapala skřítčí princezně na jazyk. Než bys řekl švec, bylo po nemoci! Skřítkové skákali radostí, tleskali a volali hurá a pan král se radostí roztančil. Z vděčnosti daroval té dobré ženě drahocenný křišťálový pohár. „Dokud bude ve tvém domě, bude se tebe i tvé rodiny držet štěstí,“ řekl jí na rozloučenou.

A tak se taky stalo. Hradní paní a všichni její blízcí žili šťastně a spokojeně celá dlouhá léta. Až jednou se stal pánem na Bezdězu pyšný a přezíravý mladík. Rodinné pověsti o daru skřítčího krále se vysmál a křišťálovým pohárem přede všemi praštil o zem. Ten se rozletěl na tisíc kousků. Od toho dne stíhalo Bezděz jedno neštěstí za druhým. Netrvalo dlouho a na hradě vypukl požár a zničil ho do základů.

Přerov nad Labem
<http://files.ckeduco.cz/200003121-36b3437adb/057.JPG>

Ahoj děti, dnes vám píšů ze skanzenu, který se jmenuje Přerov nad Labem. Víte vůbec, co je skanzen? Jsou tu postavené staré chaloupky ze dřeva. Vypadají jako z pohádky. Potkal jsem tu pana dráteníka, ten má ale těžké řemeslo. Děti, slyšely jste už někdy o dráteníkovi? Víte co je řemeslo? Představte si, mají tu také holubník, ve kterém se dřívě chovali holubi. Jdu si to tu ještě pořádně prohlédnout. Ahoj. Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 21b

Přerov nad Labem

http://www.webmagazin.cz/_obrazky/skanzen01.jpg

Příloha č. 21c

Přerov nad Labem

http://img8.rajanednes.cz/d9803/6/6173/6173129_tbf84c54fc1eb747b35c0e177e1769db/images/DSC_1542.jpg

Příloha č. 21d

Přerov nad Labem

<http://www.vlastiveda.cz/wp-content/uploads/2011/10/46.jpg>

Příloha č. 21e

Přerov nad Labem

http://img.ihned.cz/attachment.php/090/31032890/it4CDEGKMOkIWcddefqxy20STUw29ARn/DS_C_0678.JPG

Pán vzal se stolu krajíček chleba a podal ho Jankovi. Janek měl chuť na pečeni a oni mu dají chleba. Dostal zlost a hodil krajíček daleko na cestu.

„Proč to zahazuješ?“ volal pán. „Nevíš, že chléb je dar boží?“

„Eh, co,“ bručel Janek. „Chleba jsem měl také doma. Ale dnes je tady posvícení, tak mi patří také kus pečene.“

„Pečení chceš?“ řekl pán. „Pojď jen dál, dostaneš, kolik budeš chtít.“

Janek vešel a pán poručil, aby hospodyně přinesla pekáč s pečeni. Usadil Janka ke stolu, a ten se chystal k jídlu.

„Počkej,“ řekl pán. „tu pečení můžeš sníst celou, ale ani krajíček chleba. Musíš mi slíbit, že u mne zůstaneš až do nové sklizně obilí, až naše hospodyně upeče chléb z nové mouky. K jídlu nedostaneš nic, než samé maso. Slibuješ?“

„A jiného nic nechcete?“

„Ne.“

„Ale rád! Bez chleba mohu být třeba deset let.“

„Dobře, sedni si a jez!“

Janek zasedl k jídlu, pustil se do pečene, až se mu od úst prášilo. Vzpomínal na otce, kdyby ho tak viděl, řekl by: „Náš Janek měl přece jen pravdu. Ve světě je líp než doma.“

Když se najedl, ptal se hospodáře, jakou bude mít práci.

Krajíček chleba.

Byl jednou jeden chudý člověk, a ten měl syna Janka. Jankovi se doma nelíbilo. Dávali mu jen brambory a mléko a on měl chuť jen na maso. Jednou řekl otci: „Tatičku, já doma nezůstanu. Půjdu do světa, tam je líp.“

Otec mu vykládal, tam že mu bude hůře než doma, ale Janek si nedal říci. Svázal ranec a šel.

Cestou přišel do vesnice, kde slavili posvícení. Uprostřed návsi byl krásný statek. Pán se díval z okna. Janek smekl a prosil o kousek jídla.

„Žádnou, jen tak něco uklidit,“ řekl pán.

„To se budu mít dobře,“ pomyslí si Janek a šel se natáhnout na zahradu do chládku.

Večer si lehl na seník a spal až do bílého rána. Ráno jej budil pán.

„Nu, Janku, nepůjdeš se s námi podívat, jak budeme sít?“

Janek vyskočil a povídá: „Proč ne, zaseju třeba sám.“

„Můžeš,“ řekl pán „Jdi se nasnídat.“

Janekovi přinesli pečení. Ostatní měli mléko s chlebem. Když Janek dojídal, pomyslí si: „Inu, kousek chleba by neškodilo.“

Po snídani jeli na pole. Janek zasíval.

V poledne měl zase maso. Hospodář přikusoval chléb a brambory. Před Jankem chleba zamykali.

Čtrnáct dní byl Janek vesel a při dobré chuti. Ale pak chodil smuten a nejedl.

„Copak je ti?“ ptal se pán.

„Nevím,“ řekl Janek. „Ale maso mi nějak nechutná, chtěl bych tak krajíček chleba.“

„Ale, teď bys jej nezhodil?“ řekl pán. „Však z toho nebude nic.“

Od té doby chodil Janek smutný. Maso se mu znechutilo a jedl jen z velikého hladu.

Asi za měsíc utrápený Janek prosil hospodáře, aby ho pustil ze služby.

„Z toho nebude nic,“ řekl pán. „Slíbil jsi, že zůstaneš až do nového chleba. Dřív tě nepustím, když bych tě měl provazy svázat.“

Smutný Janek šel na zahradu a tam si poplakal. Jak by mu chutnaly brambory a chleba, kterými doma pohrdal.

Janekovi táhl se čas strašně zdlouha.

Jak jen přišlo jaro, chodil se každý den dívat, jak obilí vyrostlo, kdy kvetlo a kdy začalo zrát. Hned si chystal kosu a chtěl jít na pole.

„Počkej,“ řekl pán. Ještě neuzrálo.“

Když přišel čas, pospíchal Janek na pole, jakoby hořelo. Dal se do sečení jako do tance.

Když žito uschlo, dovezl je na trakaři domů a ještě večer se dal do mláčení.

Ráno vzal pytel žita, spěchal do mlýna a večer hospodyně zadělala na nový chléb.

Když ho ráno upekla, ukrojl pán skrojek a podal Jankovi. Janek chléb radostí líbal, až mu slzy vyhrkly. Pak spěchal domů k tatíčkovi, kde spokojeně žil až do smrti.

Říkal, že nejšťastnější je ten, kdo má chleba dosyta.

Červená Lhota
<http://leto.chatachalupa.cz/uploads/objects/757/cervena-lhota-206.jpg>

Ahoj děti, opět vás moc zdraví skřítek Duháček. Posílám vám pohled ze zámku Červená Lhota, kam jsem se tentokrát vypravil. Viděli jste někdo pohádku o Zlatovlásce? A pamatujete si, kde bydlela? Právě tady, na zámku Červená Lhota, který se asi jmenuje podle toho, že je zvenku celý natřený červenou barvou. Stojí u rybníka, ve kterém se krásně odráží a kde princezna Zlatovláska ztratila prsten. A Zlatovláska, ta vám je ale krásná! Mějte se hezky! D.

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 22b

Červená Lhota

http://i.idnes.cz/10/102/ci6/PP367bcc_lhota1.JPG

Příloha č. 22c

Červená Lhota

<http://www.vyletnik.cz/images/vylet/uzivatele/vlasta79/cervena-lhota-206.jpg>

Příloha č. 22d

Červená Lhota

http://www.pohadkar.cz/public/media/Pohadkove_hrady_a_zamky/cervena_lhota_zamek_1.jpg

Karel Jaromír Erben - Zlatovláska

Byl jeden král a byl tak rozumný, že i všem živočichům rozuměl, co si povídali. A poslouchajte, jak se tomu naučil.

Přišla k němu jednou nějaká stará babička, přinesla mu v košíku hada a povídá, aby si ho dal ustrojít: když ho sní, že bude všemu rozumět, co které zvíře v povětří, na zemi i ve vodě mluví. Tomu králi se to líbilo, že bude umět, co nikdo neumí, dobře babičce zaplatil a hned poručil sloužícímu, aby mu tu rybu k obědu připravil.

„Ale,“ prý, „ať ji ani na jazyk nevezmeš, sic mi to svou hlavou zaplatíš!“

Jiříkovi, tomu sloužícímu, bylo divné, proč mu to král tak tuze zapověděl.

Jakživ jsem takovou rybu neviděl,“ povídá sám sobě, „vypadá zrovna tak jako had! A jaký by to byl kuchař, aby ani neokusil, co strojí?“

Když to bylo upečeno, vzal kouštíček na jazyk a ochutnával.

Vtom slyší kolem úst něco bzučet: „Nám taky něco! Nám taky něco!“

Jiřík se ohlíží, co to, a nevidí než několik much, co kuchyní lítaly.

Tu zas venku na ulici někdo siplavě volá: „Kampák? Kampák?“

A tenčí hlasy opovídají: „Do mlynářova ječmene, do mlynářova ječmene.“

Jiřík koukne oknem a vidí housera s hejnem hus.

„Aha!“ povídá, „taková je ta ryba?“

Už věděl, co je. Čerstvě vstrčil ještě jeden drobet do úst a pak hada donesl králi, jako by nic nebylo.

Po obědě poručil král Jiříkovi, aby mu osedlal koně, že se chce projet, a on aby ho doprovázel. Král jel napřed a Jiřík za ním.

Když jeli po zelené louce poskočil Jiříkův kůň a zařehotal: „Hohohoho, bratře, mně je tak lehký, že bych chtěl přes hory skákat!“

„Což je o to, povídá druhý, „já bych taky rád skákal, ale na mne sedí starý: skočím-li, svalí se na zem jako měch a srazí vaz.“

„Ať si srazí, co z toho?“ řekl Jiříkův kůň. „Místo starého budeš nosit mladého.“

Jiřík srdečně se té rozmluvě zasmál, ale jen tak potichu, aby král nevěděl. Ale král taky dobře rozuměl, co si koníci povídali, ohlídl se, a vida, že se Jiřík směje, ptá se: „Čemu se směješ?“

„Ničemu, královská Jasnosti: jen mi tak něco připadlo,“ vylouval se Jiřík.

Starý král však už ho měl v podezření a koňům už taky nedůvěřoval; obrátil a zas domů. Když přijeli do zámku, poručil král Jiříkovi, aby mu nalil do sklenice vína.

„Ale tvá hlava za to,“ povídá, „jestliže nedoleješ, anebo přeलेješ!“

Jiřík vzal konvici s vínem a leje. Vtom přiletěli oknem dva ptáčkové; jeden druhého honil, a ten, co utíkal, měl tři zlaté vlasy v zobáčku.

„Dej mi je,“ povídá ten jeden, „však jsou moje!“

„Nedám, moje jsou! Já si je zdvihl.“

„Ale já je viděl, jak upadly, když se zlatovlasá panna česala. Dej mi aspoň dva.“

„Ani jeden.“

Tu ten druhý ptáček za ním ty zlaté vlasy pochytil. Když se tak o ně letmo tahali, zůstal každému v zobáčku jeden, a třetí zlatý vlas upadl na zem, jen to zazvonilo. Vtom se Jiřík po něm ohlédl a přelil.

„Propadls mi životem!“ vykřikl král. „Ale chci s tebou milostivě naložit, když té zlatovlasé panny dobudeš a přivedeš mi ji za manželku.“

Co měl Jiřík dělat? Chtěl-li svůj život zachovat, musil pro pannu, ačkoli nevěděl, kde ji hledat. Osedlal si koně a jel kudy tudy.

Přijel k černému lesu a tu pod lesem u cesty hořel keř; zapálili jej pasáci. Pod keřem byl mravenčí kopec, jiskry na něj padaly, a mravenci se svými bílými vajíčky sem tam utíkali.

„Och pomoz, Jiříku, pomoz,“ volali žalostně, „uhoříme, i naši mladí ve vajíčkách.“
On tu hned z koně dolů, keř utál a oheň uhasil.

„Až budeš potřebovat, vzpomeň si na nás, a taky ti pomůžem.“

Potom jel tím lesem a přijel k vysoké jedli. Navrchu na jedli bylo krkavčí hnízdo a dole na zemi dvě krkavčata pištěla a naříkala: „Otec i matka nám uletěli; máme si sami potravu hledat, a my ubohá písklata ještě lítat neumíme! Och pomoz, Jiříku, pomoz, nasyt' nás, sic umřeme hladem.“

Jiřík se dlouho nerozmýšlel, skočil z koně a vrazil mu do boku meč, aby krkavčata měla co žrát.

„Až budeš potřebovat,“ krákorala vesele, „vzpomeň si na nás, a taky ti pomůžem.“

Potom dál už musil Jiřík pěšky. Šel dlouho, dlouho lesem, a když konečně z lesa vycházel, viděl před sebou daleké široké moře. Na břehu kraj moře dva rybáři spolu se hádali. Chytili velikou zlatou rybu do sítě a každý chtěl ji mít sobě sám.

„Má je síť“ má je ryba!“

A druhý na to: „Málo by ti tvoje síť byla platna, kdyby mé lodi a mé pomoci nebylo.“

„Až podruhé zas takovou chytíme, bude tvá!“

„Ne tak, ty na druhou počkej a tuhle mi dej.“

Já vás porovná,“ povídá Jiřík: „Prodejte mi tu rybu dobře vám ji zaplatím, a peníze rozdělte mezi sebe napolovic.“

I dal jim za ni všechny peníze, co měl od krále na cestu, nic si nenechal. Rybáři byli rádi, že tak dobře prodali, a Jiřík pustil rybu zas do moře.

Vesele zašpláchala vodou, pohroužila se a pak nedaleko břehu ještě jednou vystrčila hlavu: „Až mne, Jiříku, budeš potřebovat, vzpomeň si na mne, odsloužím se ti.“ A po té se ztratila.

„Kam jdeš?“ ptali se rybáři Jiříka.

Jdu svému pánu, starému králi, pro nevěstu, pro zlatovlasou pannu, a nevím ani, kde ji hledat!“

„Och, o té ti dobře můžeme povědět,“ řekli rybáři. Je to Zlatovláska, dcera králova z křišťálového zámku tamhle na tom ostrově. Každý den ráno, když se rozednívá, rozčesává své zlaté vlasy; jde záře od nich po nebi i po moři. Chceš-li, sami tě tam na ten ostrov dovezeme, protožeš nás tak dobře porovnal. Měj se však na pozoru, abys pravou pannu vybral: dvanáct je panen, dcer královských, ale jen jedna má zlaté vlasy.“

Když byl Jiřík na ostrově, šel do křišťálového zámku prosit krále, aby svou zlatovlasou dceru dal jeho panu králi za manželku.

„Dám,“ řekl král, „ale musíš si ji vysloužit: musíš za tři dni tři práce udělat, co ti uložím, každý den jednu. Zatím si do zítřka můžeš odpočinout.“

Druhý den ráno povídá mu král: „Má Zlatovláska měla tkanici drahých perel; tkanice se přetrhla a perly vysypaly se do vysoké trávy na zelené louce. Ty perly všechny musíš sebrat, aby ani jedna nechyběla.“

Jiřík šel na tu louku, byla daleká široká, klekl do trávy a začal hledat. Hledal, hledal od rána do poledne, ale ani perličky neviděl.

„Och, kdyby tu byli moji mravenci, ti by mi mohli pomoci!“

„Však tu jsme, abychom ti pomohli,“ řekli mravenci, kde se vzali, tu se vzali, ale kolem něho se jen hemžili. „Co potřebuješ?“

„Mám perly sebrat na té louce, a nevidím ani jednu.“

„Maličko jen počkej, my je za tebe seberem.“

A netrvalo dlouho, snesli mu z trávy hromádku perel, nepotřeboval než na tkanici navlíkat. A potom, když už chtěl tkanici zavázat, přikulhal ještě jeden mraveneček, byl chromý, noha mu tehda uhořela, když u nich hořelo, a křičel: „Počkej, Jiříku, nezavazuj, nesu ještě jednu perličku!“

Když Jiřík ty perly králi přinesl a král je přepočítal, ani jedna nechyběla.

„Dobřeš udělal svou věc,“ povídá, „zítra ti dám jinou práci.“

Ráno Jiřík přišel a král mu řekl: „Má Zlatovláska se koupala v moři a ztratila tam zlatý prsten, ten musíš najít a přinést.“

Jiřík šel k moři a chodil smutně po břehu; moře bylo čisté, ale tak hluboké, že nemohl ani dna dohlédnout, a což teprve na dně vyhledat prsten!

„Och, kdyby tu byla má zlatá ryba, ta by mi mohla pomoci!“

Vtom se něco v moři zablesklo a z hlubiny navrch vody vyplynula zlatá ryba: „Však tu jsem, abych ti pomohla. Co potřebuješ?“

„Mám v hlubokém moři najít zlatý prsten, a nevidím ani dno.“

„Teď právě jsem potkala hbitou štikou rybu, nesla zlatý prsten na ploutvi. Maličko jen počkej, já ti jej přinesu.“

A netrvalo dlouho, vrátila se z hlubiny a přinesla mu štikou i s prstenem.

Král Jiříka zase pochválil, že dobře svou věc udělal; a potom ráno mu třetí práci uložil: „Chceš-li, abych svou Zlatovlásku tvému králi dal za manželku, musíš jí přinést mrtvou a živou vodu; budeš jí potřeba.“

Jiřík nevěda, kam se pro tu vodu obrátit, šel nazdařbůh kudy tudy, kam ho nohy nesly, až přišel do černého lesa.

„Och, kdyby tu byli moji krkavci, snad by mi pomohli!“

Tu se mu nad hlavou cosi šustlo, a kde se vzali, tu se vzali, dva krkavci: „Však tu jsme, abychom ti pomohli. Co chceš?“

„Mám přinést mrtvou a živou vodu, a nevím, kde ji hledat.“

„O té my dobře víme. Maličko jen počkej, my ti ji přinesem.“

A za malou chvíli přinesli Jiříkovi každý jednu tykvici plnou vody; v jedné tykvici byla živá voda, v druhé mrtvá. Jiřík byl rád, že se mu tak dobře poštěstilo, a pospíchal k zámku. Kraj lesa viděl od jedle k jedli rozpjatou pavučinu, prostřed pavučiny seděl veliký pavouk, cucal mouchu. Jiřík vzal tykvici s mrtvou vodou, postříkl pavouka, a pavouk se svalil na zem jako zralá višně, byl mrtev. Potom postříkl mouchu z druhé tykvice živou vodou, a moucha začala sebou házet, vyškrábala se z pavučiny ven a fuk do povětří.

„Tvé štěstí, Jiříku, žes mě vzkřísil,“ bzučela mu kolem uší, „však beze mne sotva bys uhodl, která z dvanácti je Zlatovláska.“

Když král viděl, že Jiřík tu třetí věc taky dokázal, řekl, že mu svou zlatovlasou dceru dá. „Ale,“ prý, „musíš si ji sám vybrat.“

Potom ho vedl do jedné veliké síně, tam uprostřed byl kulatý stůl a kolem stolu sedělo dvanáct krásných panen, jedna jako druhá; ale každá měla na hlavě loktušku dlouhou až na zem, bílou jako sníh, takže nic nebylo vidět, jaké má která vlasy.

„Tuhle jsou mé dcery,“ povídá král. „Uhodneš-li, která z nich je Zlatovláska, získal jsi ji a můžeš ji hned s sebou odvést; pakli neuhodneš, není ti souzena, musíš odejít bez ní.“

Jiřík byl v největší úzkosti, nevěděl, co si počít. Vtom zašeptalo mu cosi do ucha: „Bz-bz! Jdi okolo stolu, já ti povím, která to je.“

Byla to moucha, co ji vzkřísil Jiřík živou vodou.

„Tahle panna to není - ta taky ne - ta taky ne - tahle je Zlatovláska!“

„Tuto dceru mi dej!“ vykřikl Jiřík, „tu jsem vysloužil svému pánu.“

„Uhodls,“ řekl král, a panna hned taky vstala od stolu, odhrnula loktušku, a zlaté vlasy plynuly jí hustými prameny z hlavy až na zem, a bylo od nich tak jasno, jako když ráno slunéčko vyjde, až Jiříkovi oči zacházely.

Potom dal král na cestu své dceři, jak sluší a patří, výbavu a Jiřík odvezl ji svému pánu za nevěstu.

Starému králi se oči jiskřily a poskakoval radostí, když Zlatovlásku viděl, a hned poručil, aby se přípravy dělaly k svatbě.

„Chtěl jsem tě sice dát oběsit pro tvou neposlušnost, aby tě krkavci snědli,“ povídá Jiříkovi, „ale žes mi tak dobře posloužil, dám ti jen sekyrou hlavu srazit a pak tě dám počestně pochovat.“

Když Jiříka odpravili, prosila Zlatovláska starého krále, aby jí toho mrtvého služebníka daroval, a král nemohl to své zlatovlasé nevěstě nijak odepřít. Potom ona srovnala hlavu Jiříkovi k tělu, pokropila ho mrtvou vodou, a tělo srostlo s hlavou, takže po ráně ani památky nezůstalo; pak ho pokropila živou vodou, a Jiřík zase vstal, jako by se byl znovu narodil, čerstvý jako jelen a mladost jen se mu z tváří svítila.

„Och, jak jsem to tvrdě spal!“ povídá Jiřík a mnul si oči.

„Ba věru, tvrdě jsi spal,“ řekla Zlatovláska, „a kdyby mne nebývalo, na věky věků by ses byl neprobudil!“

Když starý král viděl, že Jiřík zas ožil, a že je mladší a krásnější než prve, rád by byl taky tak ještě zas omládl. Hned poručil, aby ho taky sřali a pak tou vodou pokropili. Sřali ho a kropili živou vodou pořád, až ji všechnu vykropili, ale hlava nijak mu nechtěla k tělu přirůst; potom teprv začali mrtvou vodou kropit, a v okamžení přirostla; ale král byl zase mrtev, protože už neměli živou vodu, aby ho vzkřísili.

A poněvadž království bez krále nemohlo být a nikoho tak rozumného neměli, aby všem živočichům rozuměl jako Jiřík, udělali Jiříka králem a Zlatovlásku královnou.

Hrusice

http://postcrosser.cz/wp-content/uploads/2014/10/17_33_23.jpg

Ahoj děti, tentokrát jsem se vydal do jedné zajímavé vesnice, která se jmenuje Hrusice. Nachází se nedaleko od Prahy. Víte, kdo tu bydlí? Zkuste na to tentokrát uhádnout společně s paní učitelkou! To jsem zvědavý, jestli na to přijdete. Určitě ano. Moc vás všechny zdravím. Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

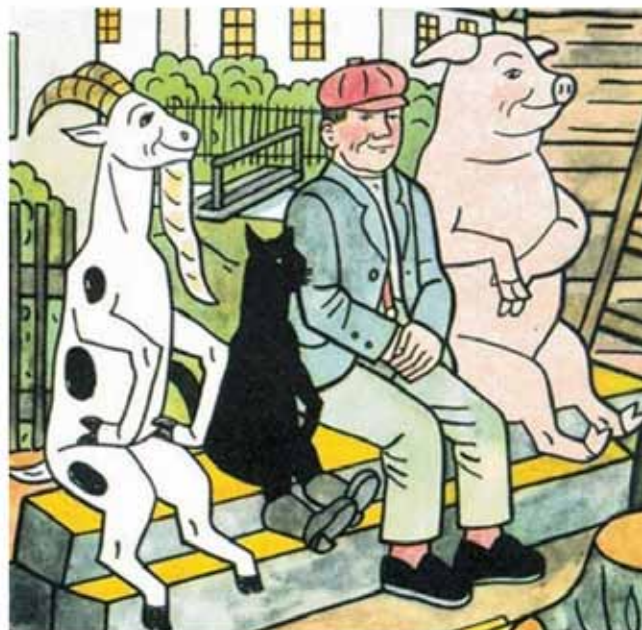
Příloha č. 23b

Kocour Mikeš

http://www.taggmanager.cz/poi_images/667/975_mikes_na_c.jpg

Příloha č. 23c

Mikeš

<http://www.mkuh.cz/fotos/981312a03c027fedbc656632b94a294b.jpg>

Příloha č. 23d

Hrusice

http://www.laduv-kraj.cz/data/editor/44cs_3_big.jpg

Příloha č. 23e

Josef Lada

<http://media.novinky.cz/019/210196-origina11-5014b.jpg>

Příloha č. 23f

Hrusice

http://www.laduv-kraj.cz/data/editor/19cs_big.jpg

Jak Mikeš zachránil princeznu

Naši tři staří kamarádi Bobeš, Pašík a Mikeš chodili často navštívit babičku v její chaloupce. Když si s ní trochu popovídali, usedli si na dvorečku před starý Pašíkův chlívek a pozorovali Nácička, jak mrská káču, tluče špačka nebo si dělá v písku tunely. A spokojeni s ním moc nebyli.

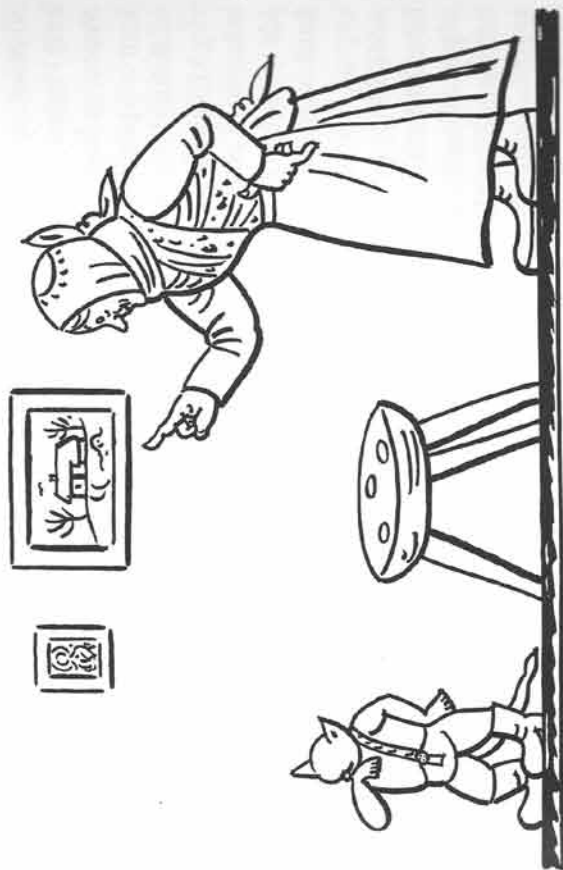
„Já nevím, co s tím mrňoulínkem je a co z něho bude!“ povídal jednoho dne Bobeš. „Neroste, nesílí a je pořád takovej kanička jako tehdy, když si ho Pepík přinesl domů ze vsi!“ — „I nic z něho nebude, uvidíte!“ bručel Pašík a mávl nad Nácičkem packou, jako by ho posílal někam ke všem tajtrlíkům. „Ten je tak dobrej jen pro babičku, aby se jí nestejskalo. Ale poslat ho tak do světa, jako my tři jsme museli jít — tak by se už nevrátil. Já myslím, že by nedošel ani k cihelně a že by ho někde cestou chytila vrána a odnesla.“

„No — ještě pořád nemůžeme nic říkat!“ zastával se Mikeš Nácička. „Ještě z něho může být něco většího nežli z nás všech tří dohromady. Víte dobře, že už jednou by byl málem přinesl babičce od Sejků cikoriji skoro až domů, a nemůže za to, že spadl i s ní do Novákovy louže, když na něj ten Marýskův habán vybaf.“

Ale Pašík bručel dál: „Povídám, že z něho už nikdy nic nebude. Jen si vzpomeň, Mikeši, co už z tebe bylo v jeho letech a co jsme se navyváděli rozpustilých kousků. Vzpomeň si, co tys už tehda dokázal, a pak se na něj dobře podívej, jak se tady on v tom písku patlá.“

A pojednou houkl na Nácička: „Uteč, Nácičku! Tamhle se ňák mlsné na té koutce vrabec!“ Bobeš s Pašíkem se dali do smíchu, ale Náciček hned nechal hry a odplížil se domů.

Babička si zrovna něco zašivala, hleděla si pilně práce, ale přece si hned všimla, že Náciček má smutnou náladu. Jindy přicházel jako velká voda, poskakoval po světelnici a každou

chvilku se babičky ptal na tohle nebo tamhle na to. Ale teď si usedl v koutku a seděl tam jako zmolklé kuře. Babičce to bylo divné, že nemluví, několikrát se přes brýle na něj podívala a potom vlídně promluvila: „Tobě není nějak dobře, mrňoulínku! Udělal ti někdo něco nebo — snad, prokřtěpána, nejsi nemocen? Neuhnil ses a nenapil ses něčeho studeného?“

„I nic mi není, babičko naše zlatá, ale moc mě mrzí, že se mi strejček Pašík se strejčkem Bobešem před chvílí posmívali, že jsem kanička a mrňous a že ze mne už nikdy nebude takovej chlapík a pašák, jako bejval strýček Mikeš!“ stýskal si Náciček a skoro nabíral už k pláči.

„Snad bys pro to, mrňoulínku, neplakal?“ chláchočila babička svého mazlíčka. „Však já si s Pašíkem promluvim, aby se ti neposmíval a raději si vzpomněl, jak se bál jít do světa. A náš strýček Mikeš nebyl taky hned takovej pašák a často provedl taky hloupost. Jen si pojď sem ke mně sednout a já ti budu vypravovat, co jednou ztropil v panáčkovém divadle.“

Náciček hned přestal řukovat. Loutkové divadlo měl velmi rád, často do něho chodil a sám měl doma malé divadélko. Proto si hned našel svou maličkou židli, posadil se před babičkou a upřel na ni zvědavě svá zářící očka.

A babička počala vypravovat:

„Mikeš jednoho dne kvečeru seděl ve světnici na lavičce u okna a díval se ven na silnici. Viděl, že nápadně mnoho dětí jde z dolní části vesnice nahoru na náves, a proto byl zvědav, kam všechny jdou. Vyšel před chaloupku, aby se na to děti zeptal, ale ony samy hned na něj volaly, jakmile ho spatřily: »Mikeši, pojď s námi na komedýji! V poledne přijeli na náves komedýjanti a teď večer budou hrát u Buláčků komedýji s panáčkama!« Mikeš to ještě nikdy neviděl, a proto dětem odpověděl, že se rád půjde s nimi podívat. Vrátil se rychle do světnice pro peníze na vstupné a potom se s radostí rozběhl za dětmi. Byl na tu komedýji opravdu zvědav.

Mařenka Frantáková ho hned vzala za pacičku, aby ho některý nedočkavý kluk neporazil, a vedla jej do hostince »U Buláčků«, kde v sále bylo postaveno jeviště. Mikeš s Mařenkou zaplatili vstupné a sedli si do přední řady zrovna před oponu, aby dobře viděli. Opona byla ještě zatažena a byl na ní namalován starý hrad na vysoké skále. Také po obou stranách jeviště byly na plátně namalovány krásné květiny a Mikeš byl tak zabrán do prohlížení těch obrazů, že ani neviděl, jak se zatím naplnil skoro celý sál dětmi i dospělými lidmi. V sále bylo hlučno. Za plachtou vedle jeviště pískal a bručel starý flašinet, děti si nedočkavě vykládaly, co asi budou komedýjanti hrát, a jen pantátové u stolů klidně pokuřovali.

Vtom flašinet přestal hrát, za oponou se rozcinkal zvoneček a všichni pomalu ztichli. Potom zacinkal zvoneček ještě jednou a opona se rozhrnula.

Mikeš údivem vykulil oči. Na jevišti byla královská komnata, starý král s korunou na hlavě seděl na trůně a před ním stála princezna. Mikeš loutkové divadlo nikdy neviděl, a proto se velmi divil, že jsou také na světě takoví malinkatí lidičkové.

Myslel, že jsou opravdu živí, protože se pohybovali a mluvili. Král na trůně zrovna počal k princezně hovořit: »Nerad tě pouštím do světa, dcero má, a v srdci svém mám velkou obavu, aby tě nějaké neštěstí v širém světě nepotkalo.«

A princezna mu na to hned takovým milým, slabým hláskem odpověděla: »Nic vy se o mne nebojte, můj královský otec a pantáto, ale já do světa jít musím. V celém našem království už není ani špetky soli a lidé a domáci zvířata tím velmi trpí. Proto se vydám ještě dnes do světa širého a pevně doufám, že budu mít štěstí a tu drahocennou sůl brzy přinesu.«

Když to dobromyslný Mikeš uslyšel, chtěl hned vykřiknout, že v kuchyni je soli dost, že pro ni třeba sám hned doskočí, ale potom ho napadlo, že si tam princezna sama pro ni dojde, aby měla o své království nějakou zásluhu, a Mikeš jí nechtěl zkazit radost. Zatím král ještě chvíli mluvil proti tomu, aby se princezna sama pro tu sůl vydala, ale nakonec si dal přece říci a princeznu pustil do světa. To byl konec prvního jednání a opona se zavřela.

Teď si dával Mikeš dobrý pozor, zdali maličká princezna půjde pro tu sůl do kuchyně, a umínil si, že půjde nenápadně za ní, aby se jí nic nestalo. Ale princeznu neviděl, ačkoliv měl velmi dobrý zrak. Věděl dobře, že za jevištěm nejsou žádné dveře ani okno, a proto byl velmi zvědav, kudy se princezna pro tu sůl do světa vypravila.

Vtom se však zase rozcinkal zvoneček a opona se pomalu rozhrnula. A teď byl Mikeš zase překvapen, když místo královské komnaty uviděl na jevišti malý, ale černý les, omechovatěle kameny, křoví a maličké houby.

»Prokrýpána!« pomyslil si Mikeš, když uviděl tu náhlou změnu. »Kam se za tu malou chvíli poděl ten královský zámek? A kde se tady vzal ten les? A kde je princezna?«

Chtěl se na to zeptat Mařenky, ale vtom z jedné strany vcházela do lesa princezna v jednoduchých, prostých šatech, s holí v ruce a s ranečkem na zádech. A počala hned mluvit smutným hlasem:

»Ach já nešťastná, na těžkou cestu jsem se vypravila! V horku, v dešti musím se trmácet přes hory a doly, o hladu a žizni! Ale musím statečně vytrvat a snášet trpělivě všechny strasti, dokud ve světě neseženu plný raneček vzácné soli.«

Mikeš už měl skoro zlost. Co to ta princezna povídá? Vždyť venku neprší a v kuchyni i vedle u Sejků mají soli plné pytle! Tak nač to fňukání? Měl zlost, že to princezně nikdo neřekne a že žádnému z dětí nenapadne, aby jí pro tu sůl doběhlo. Ani ta Mařenka Frantáková se nehne a je to přece taková hodná holčička, která starým lidem ráda pro všechno doběhne.

Už chtěl vyskočit a sám dojít pro trochu soli do kuchyně, ať se potom třeba všichni za to stydí sebevíc, že to sami hned neudělali. Dobrák Mikeš měl nejlepší vůli to udělat, ale zatím zůstal na své židli dál sedět celý vyjevený.

Na jevišti se stalo pojednou něco hrozného! Ze všech koutů lesa vyskakovali strašní loupežníci, kteří hned obklíčili ubohou princeznu a křičeli jeden přes druhého:

»Peníze, nebo život! Hned nám odevzdej všechny peníze, nebo jsi dcerou smrti, prach dudy hadry cucky!«

Vytáhli šavle a zle na ustrašenou princeznu doráželi.

»Prokrýlepána, tohle je pěkné nadělení!« breptal Mikeš a leknutím div nespádl ze židle. »A nikdo se ani nehne, aby té princezně pomohl! Nikdo — ani pan starosta! Tamhle sedí a klidně si pokuřuje, jako by se nic nedělo. Hadry necky! Což všichni ti lidé tady nemají kouska srdce v těle a ubohou princeznu nechají zamordovat?«

Nešťastná princezna padla na kolena a zoufalým hlasem prosila loupežníky o smilování. Ale jeden z loupežníků, černým vousem celý zarostlý, nic na to nedbal, napřáhl šavli a...

»A teď už toho mám dost!« rozkřikl se Mikeš na celý sál a hop — už byl na jevišti!

Pádným pohlavkem srazil černého loupežníka k zemi, druhého také a ostatní, když to viděli, rychle zmizeli. Také princezna chtěla utéci, ale Mikeš ji vzal za rukáv a chlácholil ji: »Vy se mě bát nemusíte, královská slečinko! Vám neublížím,

ale chytну-li některého z těch uličníků, co na vás doráželi, tak z něho nadělám řezanku!«

A to vám snad, milé děti, nemusím ani povídat, co kluci, děvčata i dospělí v sále vyváděli! Kluci radostí výskali, děvčata tleskala a dospělí se chechtali, až se ohýbali. A jen Mikeš se nesmál. Podíval se přísně do obecenstva a zlostně blyskl očima. »Teď se tomu chechtáte,« zabručel pro sebe, »ale nevim, co byste dělali, kdyby byl ten černý raubiř princeznu doopravdy zamordoval.«

Stále ještě držel princeznu za rukáv a nevěděl, co by měl dál dělat. Ale vtom ho konečně něco napadlo. Sáhl do kapsy u kalhot, vylovil z ní nějaký peníz a kývnutím přivolal k jevišti malého kloučka z první řady.

»Tu máš,« povídal mu, »a přines od Sejků půl kila soli, víc ji ta královská slečinka asi neunes! A pospěš si, Toničku, ať tady na tebe dlouho nečekáme!«

V sále zatím bouřil smích a potlesk dál a Mikeš byl na jevišti už jako na trní. Ještě že si Toniček opravdu pospíšil a za chví-

ličku podával Mikešovi na jeviště pytlíček se solí. Mikeš jej vzal, rozvázal princezně na zádech raneček, a když do něho vložil pytlíček se solí, zase jej pevně zavázal.

»Tady máte prozatím trochu soli, královská slečinko!« promluvil potom zdvořile k princezně. »Myslím, že vám to prozatím stačí, a vraťte se raději hned domů, ať se vám ještě něco zlého nestane, když je tady v lese taková sebranka.«

Potom se princezně zdvořile uklonil, seskočil z jeviště a utekl z hostince domů. Neslyšel, jak mu obecenstvo bouřlivě tleská a provolává slávu, a také o to nedbal. Tak byl rozzloben nad tou lidskou špatností!

A teď hádej, Nácíčku, co tomu všemu říkal majitel loutkového divadla? I to víš, že byl tím vším velmi překvapen. Když Mikeš skočil na jeviště a začal loupežníky pohlavkovat, chtěl odepnout řemen a kocourka odehnat. Ale když Mikeš promluvil, byl tak ohromen, že nevěděl, co má dál dělat, a teprve když Mikeš utekl, odvedl princeznu z jeviště. Dál však hrát už nemohl. Omlouval se obecenstvu ustrašeným hlasem, že neví, co se to s ním děje a že měl nějaké podivné vidění. A uklidnil se teprve, když mu kdosi vysvětlil, že neměl žádné vidění a že to byl skutečný kocourek, který mluví lidskou řečí. A nikdo z návštěvníků se také na něj nezlobil, že dál nehrál. Všichni byli tou příhodou s Mikešem tak rozveseleni, že spokojeně odcházeli domů.“

Když babička skončila, dal se Nácíček do rozpustilého smíchu a počal skákat vesele po světnici. Měl radost, že i moudrý strýček Mikeš provedl takovou nešikovnost a pral se pro dřevěnou princeznu s dřevěnými loupežníky! Už měl zase veselejší náladu. Poděkoval dobré babičce za to vyprávění, sebral v koutku pohozenou lopatičku a šel si zase hrát ven na písek.

Vysočina
http://st3.geg.cz/photo/290344_detail.jpg

Ahoj děti, posílám Vám další knížku. Přijel jsem totiž včera opět sem k mojí babičce na Vysočinu (už jsem vám o ní povídal, pamatujete si?), jenže jsem si zapomněl vzít spoustu věcí do mého kufříku. Vzpomněl jsem si při tom na Honzíka, který jel sám k babičce a dědečkovi. Znáte Děti, slyšely jste už někdy o klukovi jménem Honzík? Tak právě o tom Honzíkovi pojednává knížka Honzíkova cesta, kterou vám posílám. Věřím, že se vám bude líbit stejně jako mě! Váš Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 24b

Honzík

http://i.idnes.cz/11/082/cl6/OB3d28c5_Titulka.jpg

Příloha č. 24c

Honzík

<https://d1u1p2xjjahg3.cloudfront.net/85ae4ac1-9b78-4ee7-a5b7-811347d92d49.jpg>

Příloha č. 24d

Honzík

<https://d1u1p2xjjahg3.cloudfront.net/c4d42e6c-6e13-4987-ab48-e58f53c14127.jpg>

Příloha č. 24e

Honzík

<https://d1u1p2xjjahg3.cloudfront.net/4e8b1ccf-8733-4c91-a0cc-d05bd2bbecde.jpg>

Babička posílá psaní

aminka stála u okna a četla psaní od babičky z Koníkovíc. Na konci bylo napsáno:

„Přivezte k nám Honzíka! Našemu dědovi i mně se po něm moc stýská. Vždyť u nás nebyl tak dlouho! Švestky na zahradě už načisto změkly a letní jablka padají. Nemá je kdo sbírat. Puntá běhá po návsi a očichává kluky, který z nich je Honzík. Kocour sedá na sloupku u našich vrátek a vyhlíží, jestli Honzík už přijíždí. Přivezte ho, kloučka, alespoň na několik dní!“

Maminka se potíchu zasmála a obrátila se k Honzíkoví, který si právě hrál na zemi s několika kousky dřeva. Její

Honzík. Kluk jako špalík. Tváře měl červené, vlasy mu stály a bříško se mu do kalhot sorva vešlo.

„Honzíku,“ řekla maminka, „babička píše, abys přijel do Koníkovíc.“

„Babička?“ vykřikl Honzík a hnal se k mamince. Hned jí bral z ruky psaní a chtěl si sám přečíst, co babička píše.

„Puntá tě hledá po návsi a kocour se tě nemůže dočkat,“ pokračovala maminka a dala psaní Honzíkoví.

„Puntá? Kde je Puntá?“ sháněl se Honzík po svém věrném příteli. Nemohl Puntu mezi tím černým smetím na papíře rozzeznat.

„Tady je Puntá,“ řekla maminka a ukázala na řádek písme-nek. Honzíkoví se řádek nelbil. Rezatého Puntu mu vůbec nepřipomínal.

„A kocour? Ten je tu taky?“ vyzvídal Honzík. Možná že kocour bude vypadat líp. Ale nevypadal. Honzík byl kocourem z babiččina psaní rovněž zklamán.

„Dědečkův kocour je černý jako komín,“ řekl určitě Honzík, „a tenhle na bříšku prosvítá. Vypadá spíš jako brouk než kocour.“

„Ty můj malý,“ zasmála se maminka a chtěla Honzíka pochovat. „Vždyť ještě neumíš číst!“

„Já už nejsem malý,“ odpověděl rozhodným hlasem Honzík a na ruku se nedal vzít. Začal se dokonce shánět po svém ká-bátku a že se vypraví k babičce. Nasedne do vlaku a pojedě. Vydá se na cestu hned, jaképak zdržování!

ni pyšný. Všichni kluci z ulice mu ji záviděli. Honzík se domníval, že bez kuličky nemůže k babičce jet. Rovněž prut se mu zdál nezbytný. Známi kluci nosili prut. Honzík ho chtěl mít taky.

„Počkej,“ zadržela ho maminka, „jen od nás tolik nepospi-
chej! Nemůžeš jít do vlaku jen tak s kuličkou a s prutem.
Večer ti připravím kufřík, dám tam tvoje věci a pojedíš až
zítra.“

„A kuličku?“ zeptal se Honzík.

„Tu tam dám taky.“

„A prut?“ vyzvídal Honzík.

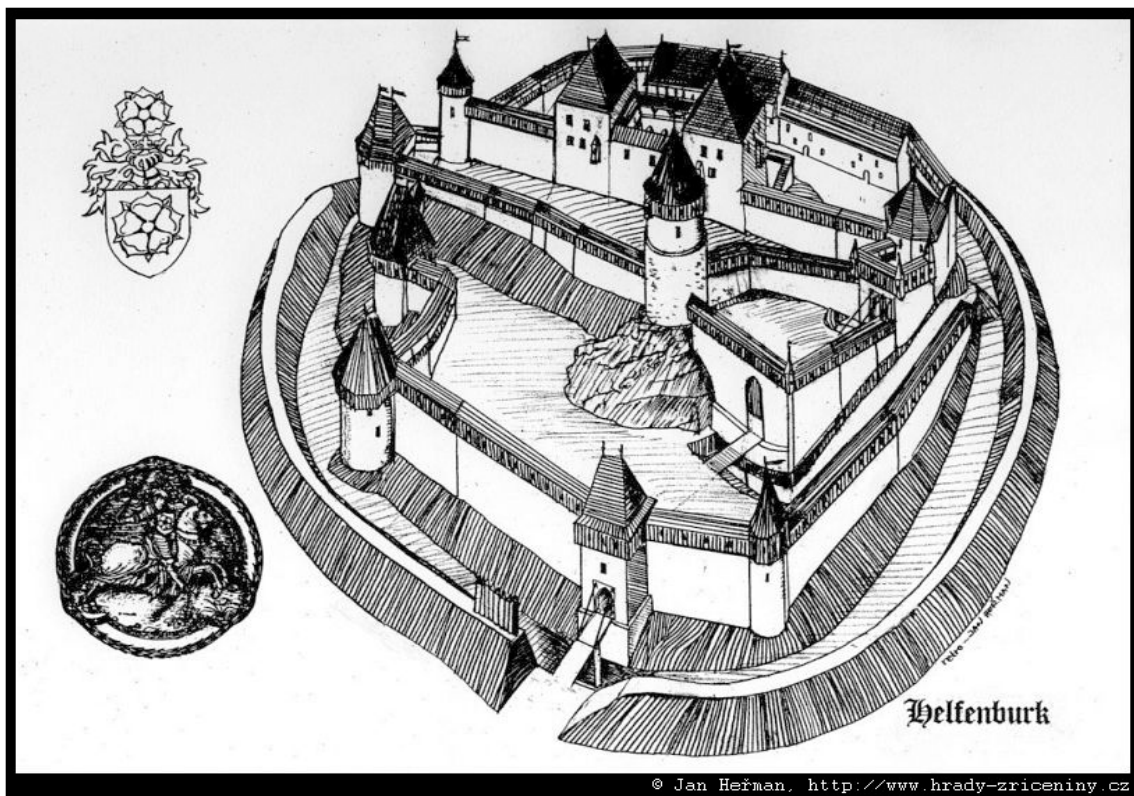
„Prut musíš nechat doma. S tím se do vlaku nesmí. Ještě
bys tam někomu vypíchl oko!“ řekla maminka takovým hla-
sem, který Honzík vždycky hned poslechl. Prutu mu ale
bylo trochu líto. Připadal si bez něho, jako by ani nebyl žád-
ný kluk. Co dělat? Honzík se musil smířit s pomyslením, že
pojede k babičce bez prutu. Vždyť i tak bude stát tenhle výlet
za to!

„Jak chceš, Honzíku,“ zvažněla maminka. „Když si myslíš,
že už jsi dost velký, můžeš jet k babičce sám. Já nemám čas,
abych tě tam vezla. Víš, co máme u nás práce. A tatínek se
vrátí ze stavby až v neděli. Pojedeš sám!“

„Já se nebojím,“ vypjal se Honzík a červené tváře mu za-
svítily. „Vezmu si skleněnou kuličku a prut a pojedu k ba-
bičce.“

Honzík začal hledat po kapsách barevnou kuličku. Byl na

Ahoj děti, dnes jsem se vydal na jedno velmi tajuplné místo a právě teď jsem na hradě Helfenburk. Vypadá to tu docela strašidelně a prý tu někde bydlí nějaký jiný skřítek. Vypráví se, že tady hlídá poklad. Proto si raději budu dávat pozor, aby si ten druhý skřítek nemyslel, že mu chci ten poklad ukrást přesně tak, jak se to vypráví v jedné dávné pověsti. Tak mi děti, držte palce.
Ahoj. Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 25b

Helfenburk u Bavorova

<http://www.helfenburk.estranky.cz/img/mid/54/helfenburk-3.jpg>

Příloha č. 25d

Helfenburk u Bavorova

http://vseovinu.vachta.cz/webfiles/karty/mesto/jihocesky_kraj/bavorovi/helfenburk.jpg

Příloha č. 25c

Strašidla

http://www.images.atlasceska.cz/images/kalendarakci/velka/18075/v59900_zeme-1.jpg

Příloha č. 25e

Skřítek

http://www.pohadkovazeme.info/klimtova/images/skritek_200x100.gif

SKŘÍTEK U POKLADU

Lidé, kteří přišli na Helfenburk o Květné neděli, kdy se poklady otvírají, viděli tam tančit po skále modravý plamen. Nedovedli jej však zastavit a přinutit, aby jim ukázal místo, kde se poklad pod zemí skrývá.

Jindy opět slyšeli návštěvníci Helfenburka v rozvalinách tichý pláč, jako by z podzemí vycházející. Ozývaly se tak poklady, jimž chtělo se vyjít z podzemí na světlo boží.

Jednou zaslechl takovéto tajemné zvuky chalupník Kazda z Javornice. Šel po hlase, až přišel ke skále, která se před ním otevřela. Vstoupil do úzké, tmavé chodby a spatřil před sebou rozsáhlou stáj, v ní dvanáct statných, stejných krav. Krávy se po něm otočily a temně zabučely. Chalupníka posedl strach, až se mu čelisti rozklepaly. Obrátil se a utíkal z chodby. Byl svrchovaný čas, neboť sotvaže se ocitl venku, skála se za ním zasula.

Stejně zle pochodil jiný hledač pokladů, soused Barták ze vsi Kojčina. Opatřil si růženec, vyzbrojil se motykou a šel na Velký pátek na Helfenburk zkusit štěstí. Slyšal, že se ozývají poklady nejčastěji ve skále pod vysokou věží. Postál pod skálou, napjal sluch i zrak, aby pravou chvíli nepromarnil. Ve chvíli, kdy kněz začal v kostele číst pašije, ozvalo se pod zemí dunění, cosi tam zasténalo – a ze skály vyskočil modrý plamen.

Barták vhodil do plamene růženec, plamen poskočil k trhlině ve skále, zastavil se, zaplápolal a vskočil zpátky do skály.

„Hej, mám tě!“ zajásal Barták a pustil se hbitě do kopání. Vyvalil několik plochých kamenů a ocitl se v podzemní sluji, na jejímž konci zářila hromada zlata.

Chtěl k ní přistoupit a nabrat si do čepice peněz, tu však spatřil před sebou vousatého, zamračeného skřítka, který na něho rukou hrozil.

Barták nečekal, co se bude dít dál. Obrátil se jako na obrtlíku, utíkal cestou necestou z Helfenburka domů, jako by mu za patami hořelo. Touha po pokladu přešla ho od té doby navždy.

Ahoj děti, posílám vám tentokrát pohled z Českého Krumlova. Je to jedno velmi staré město se spoustou hezkých starých domečků, ale hlavně tady stojí velký krásný zámek. Na zámku se mi moc líbilo staré zámecké divadlo, ale ještě víc medvědi v zámeckém příkopu. Prohlédněte si obrázky, které vám posílám. Třeba se tu někdy potkáme na výletě, protože já se sem určitě ještě vypravím. Ahoj! Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 26b

Maškarňí sál - Český Krumlov

<http://www.zamek-ceskykrumlov.eu/data/galerio/15maskarnisal.jpg>

Příloha č. 26c

Maškarňí sál - Český Krumlov

http://www.ceskykrumlov.com/articlegallery/331_12.jpg

Příloha č. 26d

Český Krumlov

http://www.ceskykrumlov.com/articlegallery/255_12.jpg

Příloha č. 26e

Masky

http://www.frydlantsko.eu/wp-content/gallery/ilustracni/maskarni_bal.jpg

Příloha č. 26f

Český Krumlov

<http://www.kempukrumlova.cz/wp-content/uploads/2011/02/Cesky-Krumlov.jpg>

Příloha č. 26g

Maska

http://www.k3bohumin.cz/images_akce/7022_1.jpg

Český Krumlov - Maškarní sál

K Maškarnímu sálu se váže vyprávění o služebníkovi, který v plesovém reji spatřil, jak s hrdla krásné dámy sklouzl perlový náhrdelník, čehož si ona vůbec nevšimla. Služebník si chtěl náhrdelník ponechat. V jeho špatném úmyslu mu však zabránili postavy malovaných granátníků, kteří vystoupili ze zdi a nedovolili mu tento čin dokonat. Vylekaný služebník perlový náhrdelník dámě vrátil a od té doby se stal velmi poctivým mužem.

zdroj: http://www.castle.ckrumlov.cz/docs/cz/zamek_3nadvori_maskar.xml

Potštejn
http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/c/ce/Pot%C5%A1tejn_rom_air_M-3.jpg

Ahoj děti, byly jste už někdy na hradě Potštejně? Slyšel jsem, že je tu prý někde zakopaný poklad! Zkousím ho najít, ale ještě jsem vůbec nic nenašel. Možná si jednou taky zakopu vlastní poklad, aby ho pak jednou za hodně dlouho dobu mohl zase někdo jiný najít! Tak já jdu hledat dál. Ahoj. D.

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 27b

Potštejn

<http://www.kr-kralovehradecky.cz/assets/priroda-pamatky/hrady-zamky/8-Potstejn-12.jpg>

Příloha č. 27c

Potštejn

<http://www.hrad-potstejn.cz/content-images/hrad-historie-1.jpg>

Příloha č. 27d

Potštejn

<http://www.pametnik.cz/images/gallery/35/186.jpg>

Příloha č. 27e

Poklad

http://vtm.e15.cz/files/imagecache/dust_filerenderer_big/upload/aktuality/3418/poklad_jpg_4c299a0dab.jpg

POKLAD

Jan Antonín Chamaré již jako chlapec slyšel vyprávět od sloužících v zámku, že ve starém potštejnském hradě je ukryt veliký poklad. Služebná ze vsi Sopotnice viděla prý na vlastní oči věci, které tam byly nalezeny v temném sklepení. Byla to veliká bedna, v ní starodávná kniha a přerozmanitě drahocenné šperky. Nemohla však říci, kam se nálež poděl. Zmizel tak tajuplně jako onen muž, který jej našel.

Toto vyprávění mocně vrušilo mysl vznětlivého hraběcího synka. Často navštěvoval hradní zříceniny, prolézal sklepení a v myšlenkách stále se obíral tajuplným podzemím kdysi tak mocného a slavného hradu. Myšlenek těch se nezabavil, ani když dospěl a stal se sám majitelem a dědicem panství a hradu.

Tehdy měl starý potštejnský kostelník podivné vidění. Za noci, když se chystal k spánku, zjevila se před ním bílá, průzračná postava mladistvé, krásné ženy. Vyskočil z postele, vytréštil oči. Postava se vznesla do výše a zmizela směrem k hradu. Měl to zpočátku za pouhý sen, avšak když se vidění opakovalo po tři noci za sebou, nabyl přesvědčení, že byl vyhlédnut k tomu, aby sdělil dále vzácné tajemství. Při třetím zjevení ukázala postava rukou směrem k hradu a řekla tiše:

„Poklad.“

Proto hned zrána spěchal kostelník na zámek oznámit hraběti, co mu bylo v noci vyjeveno. Tak byl hrabě utvrzen ve své domněnce a pustil se hned se všim úsilím do kopání.

Kde jen začít?

Osudnou shodou okolností našel i na tuto otázku hrabě odpověď.

Do jedné zdi hradního paláce je na vnější straně zasazen kámen, do něhož vtřásán byl – neznámo kdy a na či rozkaz – drobnými písmenými latinský nápis. Kámen lety opřel, nápis byl jen těžko čitelný, takže si jej čtoucí mohl dle své libosti vyložit. Chamaré jej četl:

Signata instes caritas extirpat hostes. (Na poznamenáném začni, láska vyhladí nepřítel.) Ve skutečnosti správné znění nápisu je:

Signata iuste securitas evirat hostes. (Znamenaje správné bezpečnost, oslabíš nepřítel.)

I začal hrabě kopat v těch místech. Zkoušel, není-li tu snad tajná skrýš ve zdi, avšak když nic nenašel, dal hledat poklad v zemi. Ačkoliv i tady provázána byla práce neúspěchem, nenechal se hrabě odradit a vybudoval celou síť podzemních chodeb. Po čtyřicet let hledal, po čtyřicet let byly podírvány hradní zříceniny a kopec, na němž hrad stojí, téměř celý byl překopán. A jediný výsledek tohoto šíleného úsilí, jež stálo hraběte mnoho tisíc zlatých, byla prázdná železná truhla, několik klíčů, ostruhy, kladiva...

Teprve když stavěli zedníci novou hradní kapli, objevili náhodou staré podzemní chodby. Hrabě zajásal domnívaje se, že konečně dojde cíle svého snažení.

Chvěje se rozčilením, přihlížel, jak dělníci činí je schůdnými, a nedočkavě sestupoval do tajuplného podzemí, kam již po věky noha lidská nevkročila.

Když jednoho dne, drže v ruce svítilnu, vstoupil do chodby a dostal se do míst, kde se dělila ve dvě větve, zabušilo mu srdce vzrušením. Na stěně chodby objevily se značky vtesané tam do skály a vyplněné vápnem, aby svítilny svou běli.

„Na poznamenáném začni...“ opakoval si hrabě, jásaje v duchu, že je konečně na pravé stopě.

V podzemí vznikl již pravý labyrint chodeb. Proto Chamaré kreslil mapu, do níž poznamenával každý nový objev, čně dohady, kam dále chodby směřují, kudy se dále pustit, kde dát kopat. Hrad sám přitom velmi utrpěl touto krčí prací. Nejedna zeď se sesula podkopána, nejedno klenutí spadlo, když ztratilo pevnou oporu.

Konečně prokopal se hrabě do veliké, dlouhé chodby, která ubíhala daleko z hradu, stále pozvolna klesajíc. Stala se poslední jeho nadějí, poslední útěchou. Na jejím konci očekávalo ho buď konečné rozuzlení věšty o pokladu a rozluštění záhadného nápisu, anebo smutné rozčarování, zklamání a beznaděje.

„Dnes, konečně dnes – naposledy – půjdu tmou podzemí za světlem, které mne vodilo jak bludička za noci bažinami,“ říkal si hrabě v rozechvění, ubíraje se k hradu, kde očekávali ho dělníci s motykami a svítilnami. Rozpálen jako v horečce sestoupil pod zem, jako v horečném snu potácel se klesající chodbou za dělníkem, který mu svítil na cestu pochodní. Šli dlouho, chvílemi po vlhké, kluzké půdě, chvílemi po kamení, drobicím se pod nohama, světlo plápolalo a vytvářelo z vylámané skály pitvorné podoby – tu usměvavých skřítků, tu opět strašidelných příšer, černokněžníků a ježibab. Hraběti počínalo být úzko, v zádech pocítil mrazení a chlad.

Dělník jdoucí vpředu se pojednou zastavil. Kopl motykou a oznámil, že je chodba uzavřena těžkými dubovými dveřmi. Hrabě poručil rozechvělým hlasem, aby dveře vypáchili. Stalo se – a před hrabětem objevila se prostorná podzemní místnost.

Vstoupil dovnitř, rozhlédl se očima široce rozevřenýma kolem dokola. Byl tu stůl, lavice, výklenek, ve výklenku starodávné knihy. Byla to tajná modlitebna, v níž se scházivali k bohoslužbám evangelíci pronásledovaní pro svou víru. Byl tu i konec chodby a východ z podzemí do lesa, do „modlivého dolu“, jak říkali lidé této části údolí, protože tu slychali modlitby, jejichž původ si nemohli nijak vysvětlit.

Tak konečně byl i hrabě Chamaré vyléčen ze své veliké, slepé vášně, která ho po tak dlouhá léta třímala ve svých spárech, aniž přinesla nějaký výsledek a užitek.

Karlštejn
http://www.bohemia-balon.cz/wp-content/uploads/2013/03/DSC_4657.jpg

Milé děti, jsem opět na dalším zajímavém výletě. Tentokrát jsem jel vlakem na hrad Karlštejn. Ten má ale zvláštní jméno, vidíte? Karlštejn. Hrad nechal kdysi postavit a žil v něm jeden významný český král, který se jmenoval Karel, tak asi proto. Po tomhle králi byl také pojmenován Karlův most v Praze, o tom si taky někdy budeme vyprávět. Mějte se hezky, Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 28b

Karlův most

<http://files.hlavnimestopraha.webnode.cz/200000149-370e137892/Karl%C5%AFv%20most.jpg>

Příloha č. 28c

Karlštejn

http://www.ckvilla.cz/data/zajezdy_ckvilla/zajezd/16/hrad-karlstejn.jpg

Příloha č. 28d

Karel IV.

http://nd06.jxs.cz/153/418/b7bdfb2da5_98085099_o2.jpg

Příloha č. 28e

Karlštejn

<http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/8/86/Karlstejn.jpg>

Karlův most

Král Karel IV. byl moudrý a spravedlivý panovník. Když přišel jako mladý princ do Čech, byla to chudá země. I královské město Praha vypadalo neupraveně a nepěkně. A navíc hvězdáři králi předpověděli, že v Praze vypukne požár a také povodeň. Ty že téměř celé město zničí.

„Tak to ne!“ rozhodl se král. „Praha nesmí zaniknout. Já město nejen upravím, ale rozšířím je, dám postavit nové domy, krásné kostely, most přes Vltavu. A jestli bude zničena stará Praha, zbudete ta nová.“

A hned dal kreslit plány, jak by nové město mělo vypadat. Sám navrhoval, kudy povedou ulice, kde bude jaké náměstí, kde chrám... Dal vybudovat i hradby – těm se říkalo „Hladová zeď“, protože lidé, co na stavbě pracovali, dostávali dost na to, aby hlad neměli.

Když byly hradby hotovy, začal král uvažovat o mostě přes Vltavu.

„Přeji si, aby byl skutečně pevný,“ řekl stavitelům. „Víte, že se řeka zžára, když roztaje sníh, rozvodní. Můj most musí čelit povodním, ať budou jakkoli hrozná. Kameny v mostních pilířích musí držet při sobě, voda je nesmí vymlít.“

„Ale jak to dokázat?“ ptali se stavitelé. Král přemýšlel, pak dostal nápad.

„Budeme maltu rozdělat vejci, tak bude lépe držet.“

Ale vejce na celý most? Tolik jich ve městě nebylo, i kdyby všechny hospodynky přestaly péci koláče!

„Z celé země budeme svážet vejce do Prahy!“ nařídil král a to se také stalo. Vozy jezdily s křehkým nákladem jeden za druhým. Také ve městě Velvary nařídili páni poddaným, aby přinášeli vejce na stavbu královského mostu. A tehdy nějaký chytrák namítl: „Ale pánové, je takové horko... což kdyby se vejce cestou zkažila, co pak?“

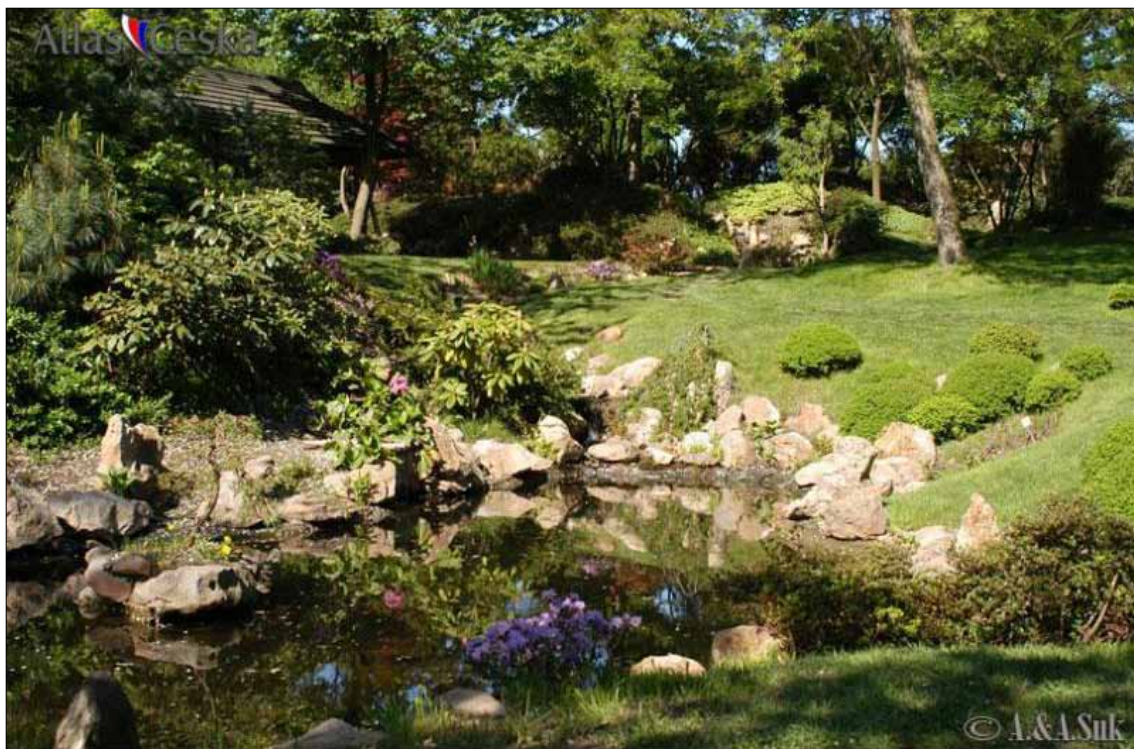
„No ano, co pak?“ uvažovali radní páni. „Nejlépe bude, když vajíčka uvaříme. Tak se nepokazí...“

Jak říkli, tak udělali. A panečku, to bylo smíchu, když ta vejce natvrdo dorazila do Prahy. S takovými se přece malta rozdělat nedá! Velvarským se pro tu chytrost všichni smáli, a nejvíc asi zedníci, co vařená vejce solili a zajídali chlebem.

Ale čerstvých vajíček bylo také dost a zanedlouho most stál – pevný jako skála. Odolal všem povodním, ani ty největší vlny nepodlemly jeho pilíře. Časem na most přibýly krásné sochy a pod ním se objevil kamenný kníže Bruncvík, s divotvorným mečem v ruce a lvem po boku – snad aby most ochraňoval.

Je to už dávno, co zemřel dobrý král Karel. Ale jeho město a jeho most stojí stále.

Botanická zahrada - Praha Troja
http://www.images.atlasceska.cz/images/kalendarakci/velka/1707/v7091_troja-1.jpg

Ahoj děti, protože začíná jaro, řekl jsem si, že tentokrát se půjdu podívat do botanické zahrady. Je tu moc hezky, jsou tady různé květiny, stromy a keře a některé z nich začínají i krásně kvést. Znáte nějaké rostliny? Těším se, až si o nich budeme vyprávět.
Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 29b

Botanická zahrada Praha Trója

http://foto.turistika.cz/foto/36729/38874/full_21905e_f_normalFile1-japonskazahrada-podzim.jpg

Příloha č. 29c

Botanická zahrada Praha Trója

<http://www.rodinnevylety.cz/wp-content/uploads/2006/07/DSCN9191.JPG>

Příloha č. 29d

Sněženska

http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/thumb/2/23/Galanthus_nivalis.jpg/255px-Galanthus_nivalis.jpg

Příloha č. 29e

Petrklíč

<http://cms.tvujdum.cz/userdata/images/39133encyklopediepetrklic.jpg>

Příloha č. 29f

Sasanka

http://botanika.wendys.cz/kytky/prew.php?..foto/O216_1.jpg

Anděl domácí

Ve váze uprostřed stolu se skvěl rudý tulipán. Byl nádherný jako královská nedělní domácí čepice. Když uvadl, přinesl otec z květinářství okamžitě zase čerstvý. Třeba třikrát za týden.

„Tumáš!“ daroval matce květinu.

„To jsi hodný, že na mě myslíš!“ potěšila se matka. Zčervenala radostí, také ona se podobala nyní krásné květině. Dala do vázy čerstvou vodu, tiše si při tom zpívala. Pohládila otce po tváři. Na květině s oblibou sedával anděl domácí. Možná, že vedle andělů strážných je to vůbec nejrozšířenější sorta. Obyčejný, nenápadný, nepřilíš velký andílek. Něco jako vrabec mezi ptáky.

Anděl domácí nikdy neopouštěl dům. V jeho referátu bylo způsobovat mír a pohodu. Dbal na to, aby se člověk doma cítil útulně. Blaženě si hověl mezi okvětními lístky, oddával se vůni tulipánu. Květina byla od jeho váhy poněkud ohnutá na stranu. To byl také jediný důkaz, že je anděl

tiady. Obyčejnému lidskému oku je anděl domácí totiž většinou neviditelný.

Jednou se rodiče z nějakého nepochopitelného důvodu trochu pohádali. Určitě nešlo o nic vážného. Aspoň zpočátku ne! Ale otec za trest nepřinesl čerstvý tulipán.

„Žádnou kytku nedostaneš, když jsi taková!“ rozhodl.

„Strč si ji za klobouk!“ řekla matka.

Otec zrudl hněvem. Matka se mračila.

„Tak ty se budeš ještě mračit?“ rozzlobil se otec.

Takhle to teď chodilo pořád. Květina na stole strašně chyběla. Nejvíce ze všech si zoufal anděl domácí. Marně hledal svoje místo u stolu. Z nouze se si kupříkladu zkusil sednout na lžici. Protože to udělal příliš překotně a špatně odhadl svoji váhu, lžice se zhoupala a převážila. Ach! Polévka se rozlila. Nastaly nové mrzutosti.

„Co to děláš!“ vykřikl otec na matku.

„Já?“ divila se matka.

„Ovšemže ty! Nemůžeš dát pozor?“ útočil otec.

„To ty si dávej lepší pozor!“ zuřila matka.

Anděl domácí poplašeně kroužil nad stolem. Lístostí a hrůzou se chytil za hlavu. Vyčítal si, že všechno je jeho vina. Přál si úplně zmizet ze světa! Byla mu taková hanba, že se raději hluboko zahrabal do misky se solí. Byl to velmi mírný nápad, ukázalo se to hned. Omylem jej na-

brali se špetkou soli do prstů, hodili jej na talíř s horkými bramborami. Ouvej! Anděl si popálil bosé nohy. Na chodidlech mu naskákaly pu-
chyře. Zkusil si na ně foukat, pištěl bolestí.
„Proč pořád tak podivně pištíš!“ utrl se otec nevlídně.

„Sám pištíš!“ vzpřičila se matka.

Podobné příhody teď byly na denním pořádku. Nebylo to k vydržení, žít s takovými rodiči! Nejhorší na všem bylo, že dítěti není dovoleno opus-
tit ani takhle špatný domov. Dítě na rozdíl od do-
spělých musí všechno vydržet.

„Dokud stával tulipán na stole, bývalo to doma tolik pěkně!“ tesknilo dítě. Všimlo si jako vůbec první ze všech té zvláštní souvislosti. Zmizela kvě-
tina, zmizela pohoda. Dítě vybralo ze svého spo-
řicího prasátka. Byl to skoro celý majetek toho
dítěte. V prasátku zůstalo jenom pár drobných.
Za ty peníze dítě koupilo tmavorudý tulipán.

Nádherná, těžká vůně tulipánu vznešeně roz-
lila se pokojem. Všichni se na sebe překvapeně
podívali, jako kdyby se právě probudili ze snu.
„Jak jsem mohl takhle rádit!“ kál se otec.

Rodiče se na sebe zase usmáli. S vůní tulipánu
se šířila pokojem pohoda. Také anděl se vrátil
na své místo. Když se spokojeně usadil na tuli-
pánu, květina se pomalu, ale zřetelně sklonila
pod jeho váhou. Přímou před očima všech! Vzbudi-
lo to všeobecný údiv. Všichni poznali a uvěřili, že

v pokoji nejsou sami. Bylo jasné, že tam s nimi
ještě někdo je. Svět obývá nějaká neviditelná by-
tost, o jejíž přítomnosti doposud nic netušili. Po-
čali se k sobě chovat ještě slušněji.

„Bodejť! Budeme se ukazovat z horší stránky
před cizejma!“ pravil otec špásavně, ale mráz
úcty běhal mu po zádech. Bylo jasné, že se nalé-
zají v nejbzedenější společnosti. Na stole už ni-
kdy nesměla chybět květina. Pro domácí štěstí by-
la naprosto nepostradatelná.

České Budějovice
http://wiki.rvp.cz/@api/deki/files/13733/=IMG_9778.JPG

Ahoj, tak vám opět píšu.
Doufám, že i vy někdy
jezdíte s maminkou
a tatínkem na výlety.
Protože se blíží Velikonoce,
jsem na návštěvě
u prababičky, která
bydlí nedaleko Českých
Budějovic. Jsou tu moc
krásné domečky! Zítra
budu s prababičkou barvit
vajíčka. A co vy, děti,
máte už taky namalovaná
nějaká vajíčka? Veselé
Velikonoce vám přeje
Váš Duháček.

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 30b

České Budějovice

<http://www.vyletnik.cz/images/vylet/uzivatele/vlasta79/ceske-budejovice-8a4.jpg>

Příloha č. 30c

České Budějovice

<http://files.pujcka-bez-registru4.webnode.cz/200000092-1e2a81f268/%C4%8Desk%C3%A9%20bud%C4%9Bjovice.jpg>

Příloha č. 30d

Holašovice

http://www.czregion.cz/files/images/holasovice_-_selske_baroko.jpg

Příloha č. 30e

Velikonoce

http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/thumb/2/2a/Gardavsk%C3%A1_Moravsk%C3%A9_typy.jpg/220px-Gardavsk%C3%A1_Moravsk%C3%A9_typy.jpg

Příloha č. 30f

Pomlázka

<http://www.horoskopnamiru.cz/files/velikonoce-pomlazka.jpg>

Příloha č. 30g

Velikonoční vajíčka

<http://www.horoskopnamiru.cz/files/velikonocni-vejce.jpg>

PROČ NOSÍ ZAJÍC VELIKONOČNÍ VAJÍČKA

malá pohádka pro zvědavé děti

Před dávnými a dávnými lety, kdy všechna zvířátka ještě žila v přátelství a svornosti, obydlí lišky, vydry, opičky a zajíce spolu těsně sousedila.

Jednoho dne se vydala vydra k řece, aby si obstarala něco k jídlu. Na břehu našla v písku sedm svázaných ryb. Nejspíš je tu ztratil nějaký rybář. Vydra třikrát hlasitě volala, ale protože se nikdo neozval, snědla tu lahůdku sama.

Když si hledala oběd liška, zabloudila do opuštěné chaloupky dřevorubce. Našla tam za komínem pár pěkných kousků šťavnaté zvěřiny. Poctivě volala domácí obyvatele, ale nikdo se jí neozval. To se ví, že tedy neváhala a voňavou pečinku slupla.

Opička si zase pochutnala na báječně zralých banánech, jenom zajíc poskakoval sem a tam a nic jiného než pár stébel trávy nenašel.

V tu dobu zrovna napadlo milého pánaboha, že zavítá na zem a podívá se, jak si tvorové, kteří na ní žijí, vzájemně pomáhají. Přestrojil se tedy za pocestného a vydal se pěšky na zem.

Potkal vydru, podíval se na ni prosebně a ona mu ochotně nabídla rybu, protože sama již neměla hlad. Převlečený pánbůh jí poděkoval a řekl, že příště přijde zas. Stejně se mu vedlo i s liškou a opičkou.

Nakonec potkal zajíce. I jeho pěkně poprosil o jídlo a zajíc odpověděl: „Rád bych tě pozval k obědu, ale nemám nic jiného než drobnou travičku. Tou by ses nenasytil, proto sněz raději mě.“

To pánaboha dojalo a řekl zajíci: „Protože máš dobré srdce, budeš lidem nosit radost. Zítra slaví po dlouhé zimě krásné svátky jara – Velikonoce. Budeš jim tedy každým rokem o těchto svátcích přinášet velikonoční vajíčka. Ve vajíčku je skrytý život a vajíčka od tebe lidem připomenou, že na jaře se všechno probouzí a vše ožívá.“

Kost
<http://www.ceskyrajdetem.cz/galerie/obrazky/image.php?img=395074&x=2000&y=1328>

Ahoj děti, zdraví vás váš skřítek Duháček. Na další výlet jsem se vydal na hrad Kost. To je zajímavé jméno pro hrad, vidíte? Jsem ale moc smutný. Lidé totiž hází odpadky, kam se jim zachce. Ale odpadky přece nepatří jen tak na zem, že ne, děti? Zkusím nejdřív všechny ty ošklivé odpadky posbírat a pak si půjdu prohlédnout ten hrad. Ahoj! D.

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 31b

Kost

<http://www.cesky-raj.info/galerie/418935.jpg>

Příloha č. 31c

Hrad Kost

http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/0/0d/Hrad_Kost.jpg

Příloha č. 31d

Odpadky

http://media.novinky.cz/461/164615-top_foto1-o4pc0.jpg?1365877804

Příloha č. 31e

Popelnice

<http://absolventi.gymcheb.cz/2008/pahabar/popelnice.jpg>

O uhlíři Matějovi

V okolních hustých lesích kdysi pálil dříví uhlíř Matěj. Jeho malý synek rád pobíhal okolo, hrál si s kamínky v potůčku, pozoroval broučky a různou havěť, která se proháněla v mechu, hledal zaječí doupata a občas přitom mámě nasbíral hříbky do polívky. Jednou už slunce zacházelo za kopec, uhlíř chtěl jít domů na večeri, začal se shánět po klukovi, ale kluk nikde. Volal, div si plíce nestrhal, ale synek nepřiběhl, ani se neozval, jako by se za ním zavřel les. Uhlíř se vrátil do chaloupky sám. Třeba ho tam najdu u plného talíře, pomyslel si. Ale chlapec doma nebyl. Uhlířová spustila povyk a pláč. Rukama lomila, muži spílala, opuchlý nos si utírala do zástěry a zoufala si. „Víš, co se mu všechno mohlo stát? To už si nepamatuješ, jak se tuhle ztratila kovářovic Anička z Horních Pařezovic? Jak ji celou noc hledali a našli až ráno celou promrzlou a vyděšenou?“ „Ale nakonec ji našli,“ zahučel Matěj do talíře a byl by se nejraději neviděl. „Našli, našli,“ hudrovala dál jeho lepší polovička.

„Ale co se jí v lese přihodilo? Taková hrůza! Najednou se před ní křovisko rozhořelo plamenem a z toho ohně kdosi volal: ‚Viz, keř! Viz, keř!‘“ „Aspoň jí ty plameny posvítily na cestu a tak se mohla dostat bezpečně z lesa,“ řekl uhlíř. „Dej na mě, stará, že odteďka se bude Horním Pařezovicím říkat Vyskeř.“ Uhlíř měl pravdu, obec Vyskeř je od Kosti, co by kamenem dohodil.

Matěj dojedl, uhlířová se vyvztekala, nakonec se vzali za ruce a šli kluka hledat, než bude úplná tma. Bloudili, volali a pak se zaposlouchali do nočního ticha. Údolím se nesl dětský pláč. Šli po hlase a za chvíli synka našli. Seděl v trávě celý prokřehlý, vyděšený a uplakaný. A od té doby se údolí u hradu Kost říká Plakánek.

Skřítek Duháček zdraví všechny děti! Dnes jsem se vydal na návštěvu do papíren ve Velkých Losinách. Papírna, to je takové místo, kde se vyrábí papír a kterému se říká továrna. Mohli byste si s paní učitelkou také nějaký vyrobit. Rád bych se na něj potom podíval. Zdravím vás a už se moc těším na vaše papírové výrobky. D.

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 32b

Papírna Velké Losiny
http://im.foto.mapy.cz/orig/000/027/000027435_538d47

Příloha č. 32c

Papírna Velké Losiny
<http://i.ytimg.com/vi/ROsZagdzbKQ/maxresdefault.jpg>

Příloha č. 32d

Dřevo
<http://www.drevoborac.cz/wp-content/uploads/kulatina.jpg>

Příloha č. 32e

Papírna Velké Losiny
<http://olomoucky-kraj.com/files/object16/103-DSCN2966.JPG>

Příloha č. 32f

Dřevěná židle
<http://www.drewmax.cz/data/images/goods/original/296/57496.jpg>

Příloha č. 32g

Ruční papír
<http://www.manufactura.cz/wp-content/uploads/Karta-21-21-ch-ampagne-kvetiny-1014.jpg>

O objevení léčivého pramene

Žil kdysi v Losinách sedlák. Moc dobré srdce zrovna neměl, protože když se mu roznemohl kůň, nijak zvlášť se nezabýval tím, že by mu zavolal felčara, ale rovnou koníka vyhnal. Kůň trpěl prašivinou, ale jinak byl celkem fit. Bylo mu líto, že ho jeho pán tak nevděčně vypakoval z domu, a pořádně nevěděl, co si počít. Tu uškubl drn, tu okousal haluzku, tu si urval kus šťavnatého osení, takže hlady netrpěl. Blížil se večer a koník začal přemýšlet, kde by se měl utábořit na noc. To vám bylo ještě v dobách, kdy se v okolních hustých lesích běžně proměnovali hladoví medvědi a vlci, a setkání s nimi nechtěl kůň riskovat.

Už byla skoro tma, když mu padla do oka jakási mokřina, ze které vybublával pramen. Byl docela teplý, koníka svrběly vředy na kůži, a tak si řekl, že by taková večerní koupel rozhodně neuškodila. Zalezl si do tůňky a cítil se báječně. Ráchal se tam i druhý den, i třetí, a kdyby ho z té rašelinné lázně nevyhnal hlad, ležel by tam až doteď. S potěšením zjistil, že ho přestaly bolet a svrbět jeho boláky, a o to větší chuť k jídlu dostal. Pak se vody z tůňky napil a znovu se v ní vykoupal a pak si dal zas něco zeleného na zub a tak dál a pořád dokola. Za pár dní mu narostla nová kůže, hebká a lesklá, jako by to byl ryzák přímo z královské stáje. Uzdravený se vrátil ke svému hospodáři. To bylo překvapení! Nikdo už ho nečekal, mysleli, že v lese pošel a dravá zvěř se o jeho tělo postarala. „Když ta voda uzdravila koně, uzdraví i člověka,“ řekli si lidé a založili na místě toho bahniska vyhlášené lázně.

Zoo Praha

http://www.zoopraha.cz/images/Aktualne/prac/Uhrancivy_%20pohled_lovce.jpg

*Milé děti, posílám vám pozdrav tentokrát ze zoologické zahrady – ZOO. Chodím sem často, rád se totiž dozvídám nové věci o cizokrajných zvířatech, která zde žijí. Běžte se taky někdy podívat do ZOO. Jaké zvíře se vám nejvíc líbí? Které zvíře máte nejradši?
Ahoj. Duháček*

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 33b

Lední medvěd

http://www.michalkrajicek.cz/wp-content/uploads/2012/03/ZOO_Praha-01.jpg

Příloha č. 33c

Žirafa

http://www.people.cz/mag/articles_photo/18038.jpg

Příloha č. 33d

Gorila

http://www.zoopraha.cz/images/fck/05_20_2010%20-%202020_UPR.jpg

Příloha č. 33e

Slon

http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/1/1e/Big_mammals_pavilion2_Zoo_Prague.jpg

Příloha č. 33f

Tygr

<http://www.vlastiveda.cz/wp-content/uploads/2011/10/115.jpg>

Vděčná zvířátka.

Byla jedna matka a ta měla dvě dcery. Dorku měla jako zlato a nic na ni nedopustila. S Lenkou se jen stále vadila. Lenka musila pracovat od rána do večera. Za to dostala jen staré šaty po sestře a zbytky jídla. A když Dorka na sestru stále hubovala, napekla matka Lence několik placek a vyhnala ji z domu.

„Kam se mám obrátit?“ pomyslí si Lenka smutně. Vzala placku a kulila ji před sebou. V kterou stranu placka běžela, tam Lenka šla. V poledne přišla k malé chaloupce. Vešla dovnitř. Nikdo tam nebyl, jen kočička a pejsek,

seděli na lavičce u kamen. Lenka čekala, až někdo přijde. Usedla na lavičce, vytáhla placku a začala jíst. Vtom se ozvala kočička.

„Mňau, mňau, dej, panno, kousek!“
Lenka hned ulomila kus a dala kočičce. „Tu máš, chudinko, máš asi hlad. Jez! Však mám ještě dost.“

Ozval se pejsek:

„Haf, haf, panno, dej kousek!“

Zase ulomila Lenka kousek a dala pejskovi.

„Vidíš, na tebe jsem zapomněla. Jen se najež!“

Při tom hladila obě zvířátka a rozdělila jim, co měla.

Potom se šla Lenka napít ke studánce. Dala také kočičce a pejskovi. Nato čekala ve světnici, až někdo přijde.

Pojednou se otevrou dveře a do světnice se přivalil veliký medvěd. Zabuřcel:

„Panno, dej mě na lavičce.“

Lenka se lekla a ptá se kočičky a pejska:

„Kočičko a pejsku, mám to udělat?“

„Udělej panno, bude dobře pro tebe,“ řekla zvířátka.

Lenka posadila zvíře na lavičce.

Na to si poručilo zvíře, aby mu Lenka umyla nohy.

„Kočičko a pejsku, mám to udělat?“

„Udělej, panno, dobře uděláš,“ řekli kočička i pejsek.

Potom chtělo zvíře, aby je Lenka položila do postele. Učinila tak. Nato se ozvalo zvíře:

„Polib mne, panno.“

Lenka se zarazila a ptá se zvířátek, co má udělat.

„Udělej, panno, šťastná budeš.“ řekla zvířátka.

Lenka zamhouřila oči a políbila zvíře. Když otevřela oči, myslila, že se jí něco zdá. Byla v krásném pokoji a vedle ní stál krásný princ.

Ten se usmál a řekl: „Divíš se, kde jsi? Hled, byl jsem zlou čarodějnici proměněn ve zvíře. A jen taková dobrá dívka jako ty mohla mě vysvobodit. Jsem kníže a vezmu si tě za ženu, žes mě vysvobodila.“

Když se matka dozvěděla, jaké štěstí Lenku potkalo, vzpomněla, že pošle Dorku také do světa. Napekla jí krásné vdolky z bílé mouky na cestu.

Dorka přišla k opuštěné chaloupce. Tam se děla u kamen kočička a pejsek.

Dorka vytáhla vdolky a začala jíst.

Tu začne kočička: „Mňau, mňau, dej, panno, kousek!“

Ale Dorka ji odstrčila: „Pro tebe to nemám.“ Za chvíli se ozval pejsek: „Haf, haf, panno, dej kousek!“

Ale Dorka se naň utrhla: „Pro vás jsem to nepřinesla. Klidte se!“

Když se šla napít ke studánce, prosila ji zvířátka o vodu. Ale ona je odkopla.

Vrátila se do světnice. Za chvíli se přivalilo ošklivé zvíře.

14

„Panno, dej mě na lavici!“ zabručelo.

Ale Dorka se ho bála. Nevěděla, co má dělat. „Kočičko, pejsku, mám to udělat?“ ptala se zvířátek.

„Sama jedla, sama pila, sama sobě radu dej!“ Tak řekla zvířátka. Zvíře zabručelo znovu: „Panno, dej mě na lavici!“

Ale Dorka vykřikla: „Nač bych se s tebou tahala? Vylez si samo na lavici!“

Pak chtěla odejít ze světnice. Ale vtom se strhl veliký vítr, zvíře popadlo Dorku a odneslo daleko, kdovíkam. Nikdo už více o ní ne slyšel.

Kočička a pejsek se proměnili v holubičky a odletěli do nebe.

Němcová

15

Houska
http://czechfolks.com/plus/wp-content/uploads/2010/05/5._Hrad_Houska.jpg

Ahoj děti, dnes jsem na hradě Houska. Je to tu hrozně moc tajemné. Prý tu někdy chodí bílá paní a někde jinde zase bydlí loupežník jménem Oront. Trochu se bojím. Brzy se totiž budou slétávat čarodějnice. Chystáte si už čarodějnické masky? Jsem zvědavý, jak budou masky vypadat. Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 34b

Hrad Houska

<http://www.icesty.cz/wp-content/uploads/houska-pekle-1.jpg>

Příloha č. 34c

Hrad Houska

<http://www.hrad-houska.cz/content-images/Houska-3.jpg>

Příloha č. 34d

Čarodějnic

<http://www.predsokolaci.cz/wp-content/uploads/2009/04/witch-on-broom-01.gif>

Příloha č. 34e

Bílá paní

http://md01.jxs.cz/888/612/81e3ad460b_44571220_o2.jpg

Příloha č. 34f

Pálení čarodějnic

http://www.images.atlasceska.cz/images/kalendarakci/velka/45355/v109855_carodejnice-ilustracni-atlas-3.jpg

Příloha č. 34g

Loupežníci

http://www.mscaslav.cz/_files/editor/loupeznici.gif

Příloha č. 34h

Hrad Houska

<http://www.exil51.cz/sites/default/files/houska.jpg>

LOUPEŽNÍK ORONT

Když skončila třicetiletá válka, vraceli se mnozí Švédové jen neradi zpátky do vlasti. Válka stala se jim řemeslem, loupežení pramenem lehkého živobytí. Jedním z těch, jimž nechtělo se z Čech, byl švédský velitel Oront. Usadil se v opuštěném zámku Housce a stal se náčelníkem loupežníků. Se svou bandou čítající deset lupičů podnikal vpády do okolních měst, loupil tam a vraždil.

Mělničtí, kteří od něho zakusili nejvíce, vypsali na jeho hlavu odměnu sto tolarů. O tom doslechl se strážnický myslivec Jiranda a smluvil se s přítelem Mazancem z Olešnice, že se pokusí odměnu získat.

Střelci byli dobří, měli pušky, prach i olovo, avšak na Oronta, který byl dosud nezranitelný, musila být ulita koule o půlnoci, když měsíc vchází v nov. Došli ke kováři do Střezivojic a ten jim ulil koule podle jejich přání.

„Kdo z nás první vystřelí?“ staral se Jiranda.

„Rozsvětme svíci a střílejme do plamene,“ učinil návrh Mazanec. „Uvidíme, kdo z nás má oko i ruku jistější.“

Odměřili tři sta kroků, rozžehli svíci a každý dal tři rány ze své pušky. Jiranda sestřelil plamen dvakrát, Mazanec třikrát. Tak rozhodnuto, že to bude on, jenž si Oronta vezme na mušku.

Vybrali si několik srdnatých mužů z vesnice, vzali s sebou provazy a silné hřeby a plížili se k Housce. Vnikli do zámku, skryli se ve staré, opuštěné kovárně a dávali pozor, jsou-li lupiči doma. Kouř stoupající komínem z krbu v jídelně, kde se zdržoval Oront, byl jim znamením, že přišli v pravou chvíli.

Přečkali v kovárně den, a když se na kraj opět snesla noc, dali se myslivci do práce. Zatloukli do zdí hřeby, vyšplhali se po provazech vzhůru na půdu. Tam vyndali ze střechy šindel a Mazanec prostrčil otvorem pušku a namířil ji k oknům tabulnice. Ráno, když se mlha zvedla, spustil se Jiranda po provaze na skálu, a obrátiv se proti obydlí lupičovu, zavolal z plných plic:

„Oronte, Oronte!“

Rozespálý loupežník vyskočil z lože, vychýlil se z okna a zahromoval:

„Kdo jsi, u čerta, a co tu chceš?“

„Hned se dovíš,“ řekl Jiranda. V téže chvíli vystřelil myslivec Mazanec ukrytý na půdě nad kovárnou. Jak padla rána, zvolal loupežník: „Honem sem, má černá slepičko!“

Bylo však již pozdě čarovat. Zasažen kulí přímo do hlavy, zvrátil se nazad a svalil se mrtev na zem. Ostatní lupiči vyběhli ze svých doupat, ale tu již i po nich spaly se rány. Chtěli prchnout z hradu, avšak pomocníci myslivců jim v tom zabránili. I nezbylo jim než se poddat. Myslivci je svázali a dopravili je do Mělníka. Tam obdrželi sto tolarů a vrátili se s veselou domů.

Kraj si oddechl, zbaven byv Oronta a jeho bandy, která po zásluze byla pověšena. Pušku, z níž byl lupič zastřelen, zavěsil Mazanec v Olešně na hřebík a již nikdy z ní nevystřelil. V rodině jeho chovali ji dlouho na památku a s ní i jeden z tolarů, jež vyloužil si myslivec za Orontovu hlavu.

Karlův most - Bruncvík
http://www.kralovskaceeta.cz/data/media/foto/medium/crw_2572.jpg

Ahoj děti, tentokrát jsem zůstal doma. Blíží se totiž svátek matek a tak musím i já vyrobit nějaký hezký dárek pro maminku. Vždycky si s maminkou hodně povídáme. Včera mi vyprávěla pověst o Bruncvíkovi, který také hodně cestoval jako já. Pověst vám posílám, aby vám ji paní učitelka mohla také přečíst. Ahoj, Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 35b

Bruncvík a lev

<http://www.studentpoint.cz/files/tamara/povest2.jpg>

Příloha č. 35c

Bruncvík - Karlův most

<http://blog.denik.cz/blog/4011/203400/2A.jpg>

Příloha č. 35d

Praha - Karlův most

http://old.zsdoberichovice.cz/ukoly/informatika/files/vyuka_pp/praha/karluv_most_7.jpg

Příloha č. 35e

Socha Bruncvíka

<http://www.prostor-ad.cz/pruvodce/praha/vuva/kampa/img/bruncvik.jpg>

Příloha č. 35f

Státní znak

<http://iuridictum.pecina.cz/images/thumb/1/15/MalyStatniZnakCR.gif/200px-MalyStatniZnakCR.gif>

Bruncvík

Kníže Bruncvík... ach, to byl odvážný a chytrý muž! Cestovatel. Vydal se do zemi, kde před ním jaktěživ nikdo nebyl, takže ve stáří měl o čem vyprávět. Prožil neuvěřitelně dobrodružství! Hned na začátku plavby přes moře s ním ztroskotala loď a všichni námořníci utonuli – nejspíš neuměli plavat. Bruncvík se sice zachránil, jenže břeh ostrova, na který jej vyhodily vlny, byl docela pustý. Nic k jídlu, nic k pití, jen písek a skály... Za nimi už byl les, ale jak se tam dostat? Přejít hory? Nemožné!

Pak si Bruncvík všiml na nejvyšším vrcholku obrovského hnízda. To je jistě obydlí ptáka Noha! pomyslel si kníže. A ten by mě mohl vynést nahoru. Vlezl tedy do kůže jakéhosi zvířete, která se povalovala pod ptáčím hnízdem, a trochu se v ní vrtěl, aby si jej pták všiml. Noh na nic nečekal a bleskurychle Bruncvíka ulovil. Vynesl jej do hnízda a odlétl. Chytrý kníže prosekl kůži mečem a sklouzl po skále dolů, k lesu.

Tam uslyšel strašlivý řev. Za skálou totiž zápasil lev s drakem! Kníže se na boj chvíli díval. Hmm... drak je větší, má tolik hlav... a lev jen jednu, všiml si bystře. To tedy není spravedlivé. Půjdu slabšímu na pomoc! Boj byl dlouhý a krutý, ale nakonec kníže se lvem draka přemohli. A to se rozumí, že se lev stal Bruncvíkovým přítelem! Provázeli jej na všech dalších cestách. Když se Bruncvík dostal z ostrova (připlula tam cizí loď), měl lev dost příležitosti rytíři pomoci oplátni.

Draky se totiž tenkrát země jen hemžila, stále bylo s kým bojovat, a tak zachraňovat krásné dívky, na kterých si draci chtěli pochutnat. Že se z Bruncvíka stal proslavený drakobijce, na tom měl kromě lva zásluhu i divotvorný meč, který kníže získal v říši krále Olibria. S takovým mečem nebyl problém draka přemoci, stačilo říci: všechny hlavy dolů! a drak padl jako podtátý.

Statečný rytíř cestoval se lvem po celém světě. Ovšem i zabíjení draků po čase omrzí. Bruncvíkovi se začalo stýskat po domově. Po Čechách.

Vždyť je tam tak krásně, vzpomněl si. Ty mírné, zvlněné pahorky, ty klidné říčky, lesy a louky – žádné pouště, divoké hory s dračími slujemi nebo bezedné bažiny. A pak, nechal jsem tam přece ženu...

Vrátit se po mnoha letech domů ovšem není jednoduché. Bruncvík odjížděl jako mladý muž a vrátil se s prošedivými vlasy... Nikdo jej doma nepoznal. Ani vlastní žena ne. „To by mohl říci každý, že je můj manžel! Jak to chceš dokázat?“

„Podívej. Na prstě mám prstýnek, cos mi navlékla při svatbě!“ předvedl Bruncvík. To tedy byla jiná. Žena padla knížeti kolem krku a prosila ho, aby ji už neopouštěl. Rytíř to svatosvatě slíbil, měl ostatně dojem, že těch dobrodružství už bylo dost. Zůstal doma a spravedlivě vládl poddaným. Poslouchali ho. Aby ne! Lev a divotvorný meč, co sráží hlavy... s tím si není co zahrávat.

Divadlo Drak - Hradec Králové
http://img5.rajce.idnes.cz/d0502/777734/7734003_14ae726439adaf13a79c74aa5c6d452f/images/DSC_4643.jpg

Ahoj děti, dnes jsem ve městě, které se jmenuje Hradec Králové. Je tu spousta zajímavých věcí, ale já se těším hlavně do divadla, které se jmenuje Drak. Bude tam dnes loutkové představení. Nechcete si také zkusit zahrát divadlo? To by mě moc bavilo. Ahoj Váš skřítek

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 36b

Divadlo Drak

<http://www.portalymest.cz/obrazky/labyrint-divadlo-drak-6.jpg>

Příloha č. 36c

Loutky

http://g.denik.cz/17/47/divadlo_drak_7s7o5050_galerie-980.jpg

Příloha č. 36d

Divadlo Drak - Hradec Králové

http://instituce.hradeckralove.cz/uploads/images/1101/large/3738_1101.jpg

Příloha č. 36e

Loutka

http://www.loutky-marionety.cz/images/C/don_quijote_e%5B1%5Da-01.jpg

KAPITOLA TŘETÍ

Po návratu domů začne Geppetto ihned vyřezávat panáčka a dá mu jméno Pinocchio *.
První Pinocchiova uličnictví

Geppetto bydlil v jediné přízemní světničce, kam dopadalo světlo z prostoru pod schodištěm. Nábytek tu nemohl být prostší: polámaná židle, chatrná postel a stůl na rozpadnutí. Na zadní stěně bylo vidět malý krb, v němž hořel oheň, ale oheň byl jen namalovaný a na něm se vesele vařilo v namalovaném hrnci, odkud vystupoval obláček páry, která vypadala jako skutečná. Sotva přišel Geppetto domů, vzal hned nářadí a začal vyřezávat panáčka.

Jaképak mu dám jméno? ptal se v duchu. Budu mu říkat Pinocchio. To jméno mu přinese štěstí. Znal jsem celou rodinu Pinocchiů. Otce Pinocchia, matku Pinocchiovou, děti Pinocchiátka, a jak si dobře žili! Nejbohatší z nich chodil po žebrotě.

Když našel svému panáčkovi jméno, dal se s chutí do díla, rychle mu udělal vlasy, čelo a potom oči.

Představte si jeho úžas, když dokončil oči a zpozoroval, že se pohnuly a upřeny se na něho zadívaly.

Geppettovi se při pohledu těch dvou dřevěných očí udělalo skoro nanic a řekl vyčítavým hlasem:

„Proč se, vy dřevěné oči, na mne tak díváte?“
Nikdo mu neodpověděl.

Po očích udělal panáčkovi nos. Ale jakmile byl nos hotov, začal růst, rostl, rostl a rostl, až z něho za několik minut byl dlouhatánský nos, který neměl konce.

* Pinocchio (ital.) — tři pinokio

Chudák Geppetto se ho marně snažil přirůznout. Čím víc ho však ořezával a zkracoval, tím byl ten drzý nos delší.

Po nose udělal ústa.

Ústa ještě nebyla hotova a už se začala smát a Geppetto si dobirat.

„Přestaň se smát!“ řekl Geppetto rozezen, ale jako by hrách na stěnu házel.

„Říkám ti přece, aby ses přestal smát!“ rozkřikl se hrozivým hlasem.

Nato se ústa přestala smát, ale vyplázla na starce jazyk. Geppetto, aby si dílo nepokazil, dělal, že to nevidí, a pokračoval v práci.

Po ústech udělal panáčkovi bradu, pak krk, ramena, břicho, paže a ruce.

Sotvaže Geppetto dokončil ruce, ucítil, že mu někdo bere z hlavy paruku. Pohlédl vzhůru, a co nevidí? Svou žlutou paruku v rukou panáčka.

„Pinocchio, hned mi vrať mou paruku!“

Ale Pinocchio, místo aby mu paruku vrátil, posadil si ji

sám na hlavu a div se pod ní neudusil.

Po tomto drzém a posměšném kousku Geppetto zesmutněl a roztesknil se jako ještě nikdy v životě. Pak se obrátil k Pinocchiově slovy:

„Neznámý synku, nejsi ještě ani celý, a už se chováš k své mu otci neuctivě. Není to od tebe pěkné, chlapče, není!“

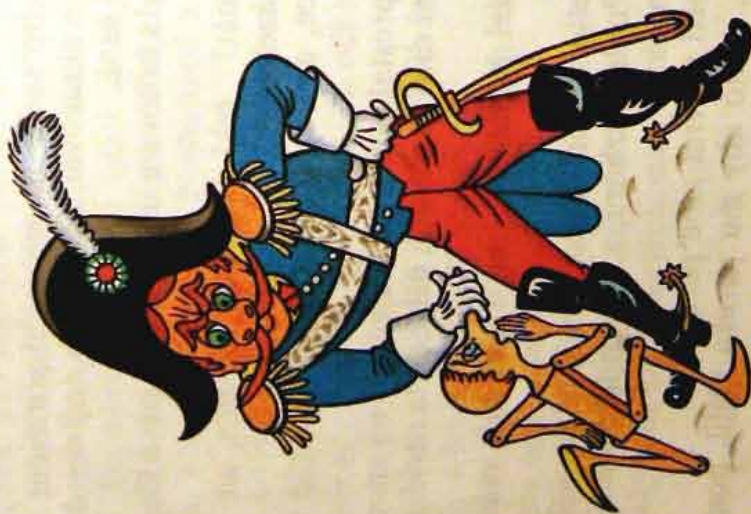
A kmotr Geppetto si utřel slzu.

Zbývalo mu ještě udělat nohy.

Když Geppetto dokončil panáčkově chodidla, ucítil kopnutí do špičky nosu.

Dobře mi tak, řekl si sám pro sebe. Měl jsem si to rozmyslet dřív! Teď už je pozdě.

Pak uchopil panáčka v podpaždí a postavil ho na zem, na podlahu světnice, že ho naučí chodit.

Pinocchio měl nohy neohebné a neuměl se pohybovat, Geppetto ho vodil za ručičku a učil dělat krůček za krůčkem.

Když se mu nohy rozhybaly, začal Pinocchio chodit a běhat po světnici sám, až nakonec vyběhl domovními dveřmi na ulici a utíkal pryč.

Chudák Geppetto se pustil za ním, ovšem nemohl ho dohnat, protože ten uličník Pinocchio skákal jako zajíc a klapal dřevěnýmá nohama po dláždění, že nadělal rámušu za dvacet párů selských dřeváků.

„Chyťte ho, chyťte ho!“ křičel Geppetto. Ale lidé, když viděli na ulici dřevěného panáčka, který utíkal jako závodník, se zastavovali, nadšení takovou podívanou, a smáli se, smáli a smáli, že si to ani nedovedete představit.

Nakonec se tu našel objevil strážník. Když uslyšel ten povyk, myslel, že se snad někomu splašilo hříbě, a rozkročil se odvážně uprostřed ulice, pevně rozhodnut je zadržet a zabránit mu, aby nenatropilo větší škody.

Proto se Pinocchio, který zdálky viděl, že mu strážník zastoupil cestu, pokusil náhlým výpadem proběhnout mu mezi nohama, ale nepodařilo se mu to.

Strážník se ani nepohnul, chytil ho hezky za nos, za ten dlouhatánský nosánek, jakoby schválně udělaný, aby ho měli strážníci za co chytit, a odevzdal ho přímo do rukou Geppetovi; ten chtěl Pinocchia za trest hned pořádně vytahat za uši, ale představte si, jak zůstal překvapen, když hledal uši a našel je! A víte proč? Inu, protože když panáčka v tom chvatu vyřezával, zapomněl mu je udělat.

Vzal ho tedy vzadu za krk, vedl ho zase zpátky a potřásl káravě hlavou:

„Alou domů! Neboj se, jen co budeme doma, tak si to už spolu vyřídíme!“

Pinocchio se při této předešlé svalil na zem a nechtěl jít dál. Zvědavci a povaleči se tady pomalu zastavovali a utvořili kolem nich hlouček.

Jeden říkal to, druhý ono.

„Ubohý panáček!“ litovali ho někteří. „Má pravdu, že nechce domů! Kdo ví, jak by ho tam ten hrubec Geppetto zmlátil!“

A ostatní dodávali hned zlomyslně:

„Ten Geppetto se zdá slušný člověk, ale na děti je jako ras! Jestli mu ponechají v rukou toho ubohého panáčka, je s to rozbít ho na kusy . . .“

Zkrátka mluvili a napovídali toho, že strážník propustil Pinocchia na svobodu a chudáka Geppetta odvedl do vězení. Kmotr Geppetto nenašel ani slůvko na svou obranu, plakal jako dítě, a když ho odváděli do šatlavy, v pláči zanaříkal:

„Nešťastný synek! A já jsem si dal tolik záležet, abych z něho udělal pořádného panáčka! Ale dobře mi tak! Měl jsem si to rozmyslet dřív!“

Co se přihodilo potom, je prostě k neuvěření, budu vám to vypravovat v dalších kapitolách.

Štefanikova hvězdárna Praha
http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/a/a1/Stefanik_Observatory_Prague_CZ_03.JPG

*Moje milé děti, posílám
vám pozdrav a pohled
z hvězdárny. Můžu
se tady podívat na
hvězdy dalekohledem
a pozorovat celý vesmír.
Byl už někdo z vás
někdy ve hvězdárně?
Podívejte se na obrázky,
které vám posílám.
Ahoj. Duháček*

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 37b

Země

<http://media0.webgarden.cz/images/media0:5103ae5169c63.jpg/Zem%C4%9B4.jpg>

Příloha č. 37c

Hvězdná obloha

http://www.fotoradce.cz/soubory/clanky/618/vfotime_nocni_oblohu_hvezdy.jpg

Příloha č. 37d

Hvězdářský dalekohled

<http://www.petrinska-rozhledna.cz/fotos/okolihvezdarna/hk2.jpg>

Příloha č. 37e

Dalekohled

<http://www.e-pristroje.cz/pictures/outdoor/x502-1.jpg>

Příloha č. 37f

Hvězdárna

<http://img.qool.cz/objects/id/256/stefan3.jpg>

Příloha č. 37g

Měsíc

http://www.astro.cz/_java/moon/map/fullmoon1.jpg

Hvězdy lidé pozorovali už před mnoha staletími. Poznali, že jim mohou mnohé povědět. Námořníci podle nich řídili dráhu svých lodí, rolníci podle hvězd, které se v určité době objevily na obloze, poznali, kdy mohou začít s prací na poli nebo kdy mají sklízet. Když se objevila na obloze hvězda Sirius, věděli Egypťané, že nastane období deštů a že se rozvodní řeka Nil.

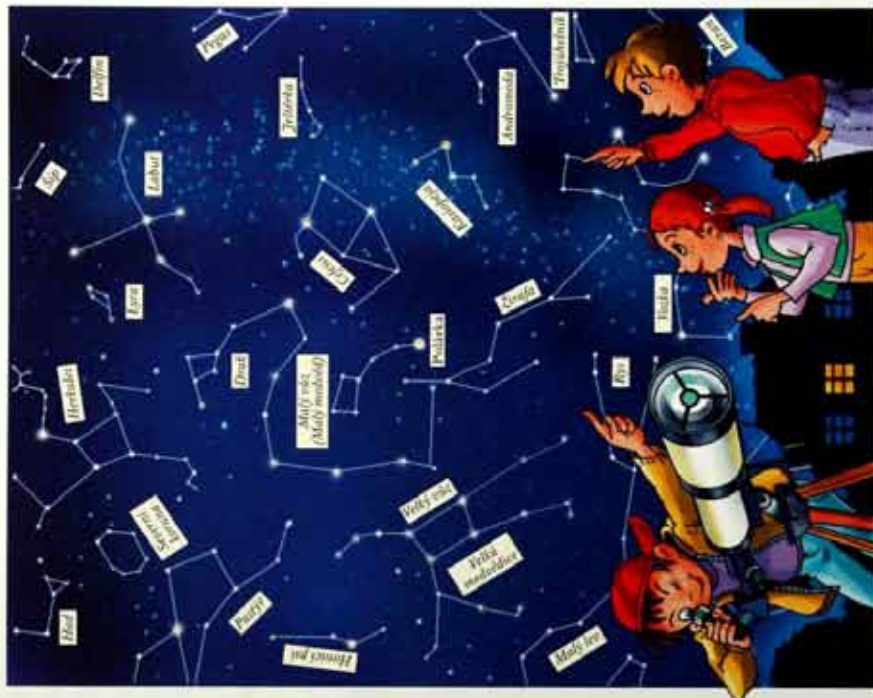
Skupiny výrazných hvězd vytvářejí na obloze obrazy – souhvězdí. Ta lidem připomínala obrazy z dávných pověstí – statečné hrdiny, bájná i skutečná zvířata i nezapomenutelné události. Většinu souhvězdí pojmenovali staří Řekové podle příběhů a bájí, v nichž vystupovali nejen lidé, ale i řečtí bohové. Jako souhvězdí září na obloze třeba hrdina Herkules, statečný Perseus a jeho žena Andromeda nebo lovec Orion, který i na obloze přechá před jedovatým štítem. Hvězdná zvířata Lev, Beran, Delfin, Byk, Medvědice a Medvěd mají mezi sebou zvířata pohádková. Vedle strašlivého Draka a mořské příšery Velryby se vznášejí na obloze i okřídlený kůň Pegas.

Jak se Země otáčí kolem Slunce, mění se i obraz hvězdné oblohy. Připadá nám, že v určitém období roku některá souhvězdí zapadají za obzor a jiná právě vycházejí na oblohu. Některá souhvězdí, třeba Lev nebo Panna, jsou u nás nejlépe viditelná na jaře, Lyra nebo Labuť v létě, na podzimní obloze uvidíme Persea a v zimě můžeme obdivovat souhvězdí Byka nebo výrazné souhvězdí Orion. Velkou medvědici a Malého medvěda, tedy Velký a Malý vůz, vidíme na naší polokouli po celý rok.

Hvězdy, planety, komety, mlhoviny, galaxie a mnoho dalších jevů na obloze a ve vesmíru vědecky zkoumají astronomové. Naproti tomu astrologové podle hvězd sestavují horoskopy. Lidé se totiž odedávna domnívali, že ve hvězdách je vepsán jejich osud a horoskopy jim měly prozradit, co se stane v budoucnosti. Podle vědců ale hvězdy nemožou mít na lidský osud žádný vliv. Pro astrology má největší význam 12 souhvězdí zvěrokruhu – Beran, Byk, Blíženci, Rak, Lev, Panna,

Váhy, Štír, Střelec, Kozoroh, Vodnář a Ryby. Každé z těchto souhvězdí má svůj příběh o tom, jak se ocitlo na obloze.

V minulém století se astronomové dohodli, že celá obloha bude rozdělena na 88 souhvězdí. V této knížce věnujeme pozornost těm, která jsou viditelná na severní polokouli a o nichž se vypráví zajímavý příběh.

Velká medvědice a Malý medvěd

Souhvězdí Velké medvědice je nejvýraznějším souhvězdím severní polokoule. Souhvězdí, jemuž říkáme Velký vůz, je jen součástí souhvězdí Velké medvědice. Souhvězdí Malého medvěda je u nás známé jako Malý vůz. V tomto souhvězdí nalezneme Polárku, hvězdu, jež ukazuje, kde se nachází na obloze severní pól. Obě souhvězdí nikdy

nezapadají za obzor a na severní polokouli jsou viditelná po celý rok. Souhvězdí Velké medvědice má připomínat překrásnou dívku Kallisto proměněnou v medvědice a souhvězdí Malého medvěda jejího syna.

Kallisto, dcera krále Lykaona, který vládl v Arkádii, obdivovala už od mládí bohyni lovu, lesa a divoké zvěře Artemidu a toužila se stát členkou její družiny. Bohyně ji mezi své dívky ráda přijala. Artemis se nikdy nepřátelila s muži ani s vdanými ženami, její loveckou družinu tvořily jen mladé a krásné dívky. Všeobecně platilo, že bohyně Artemis předčí krásou všechny své společnice, ale kdo náhodou spatřil Kallisto, byl přesvědčen, že je krásnější než bohyně. Nikdo se však neodvážil vyslovit to nahlas.

Jednou se Kallisto vracela z lovu a usedla do stínu stromu v posvátném háji. Únavou se jí zavíraly oči a brzy usnula. V tu chvíli ji spatřil Zeus, který právě pobýval v Arkádii. Krásná dívka se mu na první pohled zalíbila a rozhodl se, že se musí stát jeho

milenkou. Věděl, že ve své božské podobě ani v podobě muže její náklonnost nezíská, a proto na sebe vzal podobu své dcery Artemidy. Kallisto se probudila a uviděla, že se k ní blíží Artemis. Radostně jí běžela naproti a vrhla se jí do náruče. Brzy poznala, že byla oklamána. Dívci se však neodvážila odporovat a stala se jeho milenkou.

Jednou se Artemis a její družky koupaly v lesním jezírku. Když odložily šaty, bohyně poznala, že Kallisto čeká dítě. Velmi se rozhněvala, a nejenže Kallisto vyhnala ze své družiny, ale navíc ji proměnila v medvědice.

Kallisto ve zvířecí podobě bloudila osaměle po lesích, a když přišel čas, porodila Diovi chlapce. Zeus dal svého syna na vychování jeho dědečkovi, králi Lykaonovi. Chlapec dostal jméno Arkas, a jak vyrůstal, bylo zřejmé, že se bude ze všeho nejraději věnovat lovu, stejně jako kdysi jeho matka. Když mu bylo patnáct let, už chodil sám do lesů pronásledovat zvěř.

Jednou se před ním znenadání objevila velká medvědice. Arkas očekával, že se na něj zvíře vrhne, ale medvědice se zastavila a upírala na chlapce smutné oči. Arkas už na nic nečekal, napjal luk a chystal se medvědice zasáhnout. Ale Zeus nedopustil, aby syn zabil vlastní matku a vynesl medvědice i jejího syna na oblohu, kde oba dodnes září jako souhvězdí.

Přehrada Lipno
<http://www.slantour.cz/foto/full/4370-lipno.jpg>

Ahoj děti, dnes jsem se vydal na výlet k přehradě Lipno. Je tu hodně vody. Někdo říká, že je to moře, ale já tomu nevěřím, protože voda tu není vůbec slaná. Třeba o tom bude něco vědět vaše paní učitelka. Až to zjistíte, musíte mi to někdy vysvětlit. Těším se. Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 38b

Potok

http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/7/7a/Potok_vyt%C3%A9kaj%C3%ADc%C3%AD_lesa_v_p%C5%99%C3%ADrodn%C3%AD_pam%C3%A1tce_Aug%C5%A1persk%C3%BD_potok.JPG

Příloha č. 38c

Přehrada Lipno

<http://www.plevani.info/wp-content/uploads/2011/08/Lipno2.jpg>

Příloha č. 38d

Řeka

<http://outdoor-klub.blogger.cz/obrazky/outdoor-klub.blogger.cz/dsc05319.jpg>

Příloha č. 38e

Rybník

<http://www.dobrohost.cz/files/2012/ohnistovicky-rybnik.jpg>

Příloha č. 38f

Přehrada Lipno

http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/b/be/Lipensk%C3%A1_p%C5%99ehrada.JPG

Příloha č. 38g

Jezero

http://nd01.jxs.cz/247/908/53911a531d_8374668_o2.jpg

Skokan – žabí princ

Jezírko uprostřed lesů bylo ten den jako ze zlata. Sluníčko si v něm koupalo paprsky a větřík je jemně osoušel. Pod hladinou ve vodním porostu zrovna maminka Skokana skřehotavého umístila snůšku kulatých vajíček. Byla jich pořádná hromádka. Pod listy budou jistě v bezpečí. Uplynulo deset dní a z kulatých vajíček se vyklubalo hejno malých pulců, kteří se hned zvědavě hemžili kolem stonků. Pokud jste ještě pulce neviděli, pak vezte, že je to jen docela malinká hlavička s ocáskem. Po nějaké době jí narostou zadní nožky a potom přední. Nakonec upadne ocásek a máme tu hotovou žábu. Celá proměna však trvá dlouhé tři roky a ne každý puleček má to štěstí, že se jí dožije.

Pulci jsou totiž pro ryby náramná pochoutka.

Hrdina našeho příběhu Slávek však to štěstí měl. Jednoho rána se probudil a kouká, ocásek nikde, jen čtyři silné nohy a hlas jako

zvon. „To jsem, panečku, dozrál ve fešáka. Ta módní barva, plavný skok a krásné písně, které pěji. Zázrak přírody jsem, a ne že ne.“ začal Slávek nafukovat volátka. Na břehu kousek od něj seděla maminka s dětmi a četla jim pohádku. Jakmile padlo slovo žabák, Slávek zpozorněl. Byla to pohádka o zakletém žabím princí, kterého šlo vysvobodit pouze polibkem. Do Slávka jako by střelil blesk. Ani nepočkal, jak příběh dopadne... Ta pohádka musí být o mně. Kdo jiný by mohl být žabí princ než já!

Nadmíru krásný a ušlechtilý. Jen musím najít někoho, kdo by mě políbil, a pak se ze mne stane král všech žabek na světě!“ Vzrušený svým novým objevem začal kroužit kolem jezírka a prozpěvovat:

*„Zakletý princ, to jsem já,
kdo se za mne, slečny, vdá?
Pomoci mi jiné není,
nežli vaše políbení.“*

Zpíval a zpíval z plných plic. Zpíval vysoko i nízko, potichu i nahlas, teskně i vesele. Výsledek jeho snažení na sebe nenechal dlouho čekat.

Už se před ním nakrucovala mladá Ropucha odvedle: „Ty máš ale hezkou písničku. Zdalipak je to pravda? Já bych se tuze ráda stala královnou.“ „Ale jistě, drahá. Každícké slovo je čistá pravda. Jen mě musíš políbit a stanu se králem,“ ujišťoval ji Slávek a natahoval se pro hubičku. Ropucha mu ji ráda dala. Jen to mlasklo. Pak na sebe koukali, čekali na ten zářak, jenže ono nic.

Slávek se na Ropuchu nepěkně obořil: „Za to můžeš ty, Ropucho. Mělo mě hned napadnout, že takováhle obluda mě nevysvobodí. Ještě že se tak nestalo, stejně bych byl všem žabkám pro smích, kdybych si tě vzal. Huš, kšš. Uteč, nebo mi odeženeš další nápadnice.“ Ubohá Ropucha smutně zmizela v tůňce a Slávek již lákal další děvčata:

*„Zakletý princ, to jsem já,
kdo se za mne, slečny, vdá?
Pomoci mi jiné není,
nežli vaše políbení.“*

Zpíval, až srdce usedalo. Pěkná píseň to byla. Tak pěkná, že ho za chvíli začala obletovat oslnivá Babočka admirál. „Zaslechla jsem tvou píseň, žabáčku. Princem lepší kolem není, pohleď na moje zabarvení,“ lákala ho krasavice k sobě. „Nu, tohle je tedy jiná povídáná než na ošklivou ropuchu. Babočka má pravdu. Lepší princeznu bych těžko hledal,“ pomyslel si Slávek a nastavil ústa k polibku. Jenže věřte nebo ne, opět se nic nestalo. „Ty jsi mi tedy pěkná princezna. Vždyť ani nemáš pořádná ústa k políbení. Tvůj sosáček na mé vysvobození stačit nebude. A vůbec, kdo to kdy viděl, aby se žabák ženil s motýlem. Ať už jsi pryč, ty náfuco,“ zlobil se Slávek. Jenže Babočka si jen tak něco líbit nedala: „No tohle! Jestli je tady milý zlatý v někom chyba, tak to nejsem já. Každá princezna by mi moh-

la můj vzhled závidět, ale podívej se na sebe. Copak takhle vypadá král? Vykulený a oslizlý. Vymýšlíš si. Že já s tebou marnila čas, mohla jsem místo toho sát nektar z květů,“ urazila se ta okřídlená dáma a odletěla k trsu bodláci.

„To je k vzteku. Už dva pokusy a oba nadarmo. Kolikrát se ještě budu muset nechat políbit, než ze mne bude král? Zřejmě si špatně vybírám dívky. Asi by to měla být taková žabka, jako jsem já. Skokanka. Ty se mi stejně líbí ze všeho nejvíc,“ pomyslel si žabák a odplaval k zátoce s lekníny. Tam se ukazovaly mladé žabičky. Jak tam byl, hned spustil tu svoji:

*„Zakletý princ, to jsem já,
kdo se za mne, slečny, vdá?
Pomoci mi jiné není,
nežli vaše políbení.“*

Žabky si ho ale nevsímaly. Nebyl totiž jediný samec, který se snažil některou z nich okouzlit. Zpívalo jich tam hnedle tučet dokola. Přes ten hluk ani žádná ne-mohla slyšet slova jeho balady.

Zkusil se tedy k jedné roztomilé slečince přitočit a povídá jí: „Krásný mokrý den, madam. Princ Slavomír jméno mé. Nemohl jsem přehlédnout, že jste ze všech přítomných žabek nejhezčí. Dovolíte mi, abych vám zapěl svou píseň?“

*„Zakletý princ, to jsem já,
kdo se za mne, slečny, vdá?
Pomoci mi jiné není,
nežli vaše políbení.“*

Žabka na něj stydlivě vykulila očka a tvářila se, že nerozumí. „S touhle bude těžké pořízení. Asi ji budu muset políbit sám. To bych se načekal, než by se k tomu odhodlala,“ pomyslel si Slávek a vlepil žabce pusu. Hubička to byla sladká jako med. Hotové pohlazení na duši. Myslíte, děti, že tentokrát kouzlo působilo a Slávek se stal králem? Ne. Zapůsobilo však jiné kouzlo. Kouzlo lásky. Z popleteného nevyčválaného žabího kluka se rázem stal zamilovaný mladík. Na koruně mu již pranic nezáleželo. Celý jeho svět se začal točit kolem mladé žabičky. Časem se z něj stal i žabí tatínek, ale to už je jiný příběh.

Ahoj děti, dnes jsem poprvé zkoušel jezdit na kole. Docela mi to šlo, ale ještě mám vzadu přidělaná malá pomocná kolečka. Vydal jsem se na výlet na kole a jedu podél řeky, která se jmenuje Labe. Voda v řece taky není slaná. Slaná voda je jenom v moři!
Zdraví vás Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 39b

Labe

http://www.statnezeny.cz/data/USR_051_DEFAULT/labe.jpg

Příloha č. 39c

Koupání

<http://www.i-creative.cz/wp-content/uploads/2013/06/koupani-omalovanka-1.jpg>

Příloha č. 39d

Parník na Labi

http://www.preloucndnes.cz/portal/0_foto_nahled.php?file=/home/www/infodnes.cz/www/infodnes.cz/data1/im_zpravodaj_pd/7_lod_arnost.jpg&x=440&y=440&konst=x

Příloha č. 39e

Jízda na kole

<http://www.i-creative.cz/wp-content/uploads/2012/03/cyklo.jpg>

Příloha č. 39f

Lodě

<http://www.i-creative.cz/wp-content/uploads/2013/08/kanoiste.jpg>

Příloha č. 39g

Rybaření

<http://img.aktualne.centrum.cz/59476/5947673-omalovanky.jpg>

Marnotratný kapr

V náručí divokého lesa, tam, kde místo hluku motorů zaslechnete leda švitoření ptáčka, prostírá se velké jezero. V jezeře vedle sebe žije spousta zajímavých zvířátek, která prožívají nevídaná dobrodružství. Zrovna jako lidé, jen se o těch historkách nedozvíme. Jeden z jejich příběhů se však stal tak slavný, že vám ho poví snad každá ryba, kterou potkáte. Je to historka o marnotratném Kaprovi. Kdo ji chce slyšet, ať pěkně poslouchá.

Kapr Matouš byl tuze nespokojený rybí kluk. Ne, že by jeho život byl smutný nebo těžký. Ba ne, měl se stejně dobře jako ostatní ryby v jezírku. Matouše trápilo něco docela jiného. Byla to jeho obyčejnost.

V jednom kuse proplouval hlubinami a mělčinami, přičemž bedlivě sledoval jiné vodní živočichy.

Potom porovnával, čemu se ostatním dostalo do vínku a jemu ne. Byly tam ryby moudré, rychlé, krásné, silné, a Matouš?

Průměrně urostlý, nevýrazné barvy, pomenší ploutve a nad sportovními výkony by jeden zaplakal. Mezi šedivými hejny byste ho zkrátka nepoznali. Jak moc by si přál být hvězdou rybníku...

„Proč jen nejsem jiným druhem?

Třeba štikou nebo pstruhem.

Krásný, chytrý byl bych rád, silák být a tancovat.“

Kňoural bez ustání. Měli byste vidět, jak tím všechny v okolí zlobil. Za žádnou cenu si nechtěl nechat vysvětlit, že každý je prostě takový, jaký je. Takže místo aby se radoval ze života, zdraví a kamarádů, ploužil se jako hromádka neštěstí.

Ale vezměme to pěkně od začátku. Kapr Matouš přišel na svět jako každý řádný kapří plůdek.

Jednoho nádherného květnového rána ho maminka snesla mezi obrovským mračnem jiker na mělčině a starostlivě schovala do porostu. Potom měl přirozeně spoustu práce s vlastním vykrmováním. Čím rychleji rybka roste, tím lépe. V jezírku může být i pěkně nebezpečno! Tehdy, v dobách útlého dětství byl náš Kapřík docela spokojený. Problém nastal, až když byl větší a odvážil se plavat dále od domovského trsu vodních travin. Právě tenkrát se zrodila jeho nespokojenost s vlastním životem.

Při svém honu za pozorností tropil pěkně vylomeniny. Dokonce si jednou nastrkal za šupiny květy vodních rostlin a promenádoval se tak poblíž břehu. Jak jen se ryby nasmály! Až se ploutvemi popadaly za břicha. Samo sebou jeho výstřelky vedly k tomu, že se stal nakonec terčem mnoha žertů. Jeho touhu vyniknout to však nezviklalo.

I v rybí škole se Matouš spíše věnoval obdivování Slunečnic pestrých a Pstruhů, nežli učení. Jednoho rána, když sledoval, jak si ty krásné ryby hrají, se Kapr osmělil.

Připlul blíž s odvázným výrazem. „Ahoj, co to hrajete? Nemohl bych se k vám přidat? S ostatními rybkami je děsná nuda,“ prohlásil a strachy celý ztuhlý čekal na odpověď. Chvilku to trvalo, než se na něj otočila jedna Slunečnice: „Ó, kdo to je? Vždyť je celý šedý a obyčejný! Proč bychom si s ním měli hrát? Nu, alespoň má ty velké šupiny. Jsou skoro jako penízky. Na slunci se jistě krásně třpytí. Víš ty co, nevzhledný Kapře? Dáš-li nám svoji šupinu, pak tě protentokrát mezi sebe vezmeme,“ uvolila se nakonec a ostatní souhlasili. Pro Matouše to byl nejlepší den v životě. Mezi těmi krasavci se najednou cítil tak důležitě, co na tom, že si z něj dělali legraci. Však si ho časem také oblíbí. Jedna šupina mu chybět nebude. Beztak mu občas samy padají.

*„Konečně jsem hvězdou hejna,
kde je každá rybka stejná.
Že mám krásné přátele,
tak si zpívám vesele.“*

Notoval kapr cestou domů.

Maminka hnedle koukala na tu proměnu. Místo utrápeného synka se jí vrátil ze školy šťastný kluk, kterému se radostí nadouvalo břicho, div neprasklo. „Matoušku, copak se stalo? Těší mě, že se již nemračíš,“ vítala ho. „Maminko, já jsem tak rád. Ty krásné rybky si se mnou konečně hraji. Vzaly

mě do kola a celý den jsme spolu dováděli. A chtěly za to jenom jednu mou šupinku, věřila bys tomu?“ výskal radostně Matouš. Maminka se ale moc nadšeně netvářila. „To je hezké, že sis našel nové přátele, ale neměl bys jim platit za to, že se s tebou baví.“ Matouš však nechtěl nic slyšet.

Druhý den hnal do školy tak rychle, až se za ním zvedala oblaka písku. Jen ať mu nic neuteče. Nemohl se dočkat, až bude zase plout mezi nejkrásnějšími tvory v rybníku.

Pokud však čekal vřelé přijetí, pak se hodně spletl. Nejenže od něj včerejší druhové odvraceli hlavy, nýbrž i jeho staří přátelé ho sledovali skrz ploutve.

Zazlivali mu, že se nad ně vyvyšoval. Matoušovi to bylo moc líto, ale nedal se odradit. Noví kamarádi ho stáli vlastní šupinu, tak si zaslouží trochu pozornosti. Připlul tedy opatrně k hejnu třpytivých krasavců a pěkně pozdravil. „Dobré ráno. Vy jste na mě zapomněli? To jsem já, Matouš, včera jsme si spolu hráli.“ Ryby se nespokojeně zavrtěly: „To jsi zase ty, oslizlý šeredo? Co tady chceš? Vždyť jsme ti přeci pověděly, že je to jen protentokrát. Stejně je vidět, že si nás vůbec nevážíš, když jsi nám dal pouze jeden rybí penízek. Jak se máme o něj všichni rozdělit? Huš, běž pryč. Nebo si o nás bude celý rybník myslet, že se paktujeme s kdejakou obludou.“

Kaproví bylo, jako by spolknul kámen. Tohle si tedy nezasloužil. Jenže, jak se říká, přátelství se musí přinášet oběti. Chtějí-li více šupinek, mají je mít. Ono se to na jeho velkém hřbetě ztratí.

Matouš tedy povýšeným známým rozdál velkou hrst zlatavých penízků a byl přijat do party.

„Jsou opravdu krásné ty tvé šupiny. Měj ale na paměti, že tě mezi sebe bereme opět jen pro jednu,“ kázala mu Slunečnice. To však šťastný Kapr raději přeslechl. Pro radost, jakou měl z těch povedených kumpánů, si ani nevšiml, že mu na boku prosvítá nemalá lysina.

Zato si toho rychle všimla maminka, když se vrátil ze školy. Nějakou dobu ho už vyhlížela, neboť se zpozdil.

*„Konečně jsem hvězdou hejna,
kde je každá rybka stejná.
Že mám krásné přátele,
tak si zpívám vesele.“*

Bylo slyšet široko daleko.

„Jé, to bylo dneska zase prima. Ani nevíš, co všechno jsme podnikali. Každý nás obdivoval, když jsme se vznášeli ve vlnách jako třpytivé hvězdy,“ rozplýval se při návratu domů. „Synku, mně se to tvé pochybné přátelství nechce líbit. Nakonec to jistě dopadne špatně a ty budeš zase nešťastný.“ snažila se ho máma přivést k rozumu. „Ne, ne, maminko. My jsme se jen věcra špatně domluvili. Oni nechtěli jeden penízek, nýbrž pro každého jeden. Teď již bude všechno v pořádku, uvidíš,“ rozumoval Matouš a chystal se ke spánku.

Jenže jak sám poznal, vše v pořádku rozhodně nebylo. Nenasytí kamarádíci se k němu ráno opět neznali. Kapr však už věděl, co je obměkčí, a tak po další hrsti darovaných šupinek umlkly nesouhlasné poznámky. Matouš sice byl uprostřed parádního hejna, zato on vypadal jako opelichané kuře. Z jeho krásného penízkového kabátu mu zbyla už jen malá řádka na hřbetě. Nikdo neví, zda sám věřil tomu, že si dalším úplatkem získá ty rybí náfučky natrvalo. Nicméně se tak samozřejmě nestalo. Jak plynulo odpoledne, byli k němu krasavci čím dál nepříjemnější. „Co za námi pořád plaveš, ty strašidlo? Dost na tom, že jsme tě měli u sebe již dva dny,“ osočovali ho. „Ale kamarádi, co po mně ještě chcete?“

Rozdal jsem vám skoro všechny své šupinky. Slíbili jste mi, že za to budeme přátelé. Já poplavu úplně potíchu na konci hejna, ani nebudete vědět. Jen mě od sebe neodhánějte, prosím.“ škemral Matouš. To už se ale parádníci dopálili. „Snad sis, ty hloupý, nemyslel, že tě budeme trpět věčně? Buď rád, že jsme o tebe vůbec pohledem zavadili. A za takovou oběť jsi nám dal jen pár ušmudlaných šupin, které jsou k ničemu. Podívej se, jak vypadáš. Jako holé mimino! Zmiz odtud a ani nedoufej, že s tebou ještě někdy ztratíme slovo. Budižkničemu.“ valilo se na kapra ze všech stran.

A tehdy Matoušovi došlo, jak se nechal napálit. Nemá kamarády, ani vlastní hrdost. Až teď se na sebe pořádně podíval a velice se zastyděl. Opravdu vypadal příšerně. Jak se mu jen budou všichni posmívat. Už nikdy si s ním žádná ryba nebude chtít hrát. S obrovským smutkem a vztekem v rybím srdíčku plaval pomalu domů.

*„Kdybych jenom poslouchal
naléhání maminky,
nemusel bych se teď stydět,
měl bych svoje šupinky.“*

Maminka jen spráskla ploutve, ale Matouše už nehubovala. Věděla, že trpí a že to bude mít teď mezi rybami dost těžké. Jen večer, když už skoro usínal, připlavala a pošeptala mu: „Neboj se, synku. Pokud se dál nebuděš nafukovat a vezmeš si ze své chyby ponaučení, nakonec se to trápení přejene a opravdoví kamarádi se k tobě vrátí. Přátelé totiž umějí odpouštět. Inu, není všechno zlato, co se třpytí.“

A měla pravdu. Nešlo to sice ráz na ráz, ale staří druhové Kaprovi postupně odpustili, a dokonce si zvykli i na to, že skoro nemá šupiny. Věřte nebo ne, dokonce se časem našla i starostlivá kapří slečna, která si Matouše pro jeho dobrotu zamilovala. Měli potom děti lysáčky a jejich praprapravnučata se teď prohánějí v každém rybníce.

Lars Lau Thygesen

Vltava

http://fc08.deviantart.net/fs70/f/2013/146/e/8/prague_vltava_river_by_dragon_claw666-d66mgic.jpg

Ahoj děti, představte si, že jsem na parníku. Víte, co je parník? To je taková velká loď, která může plout po řece. Ten parník, kterým se vezu, jede po řece Vltavě. Posílám vám zase pár obrázků, abyste to také viděly, jak je tu krásně.
Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 40b

Vltava v Praze

<http://www.praguecityline.cz/wp-content/uploads/2009/04/vltava.jpg>

Příloha č. 40d

Auto

[http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/7/76/2007-06-16_Auto_Union_1000_\(Frontpartie\).jpg](http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/7/76/2007-06-16_Auto_Union_1000_(Frontpartie).jpg)

Příloha č. 40f

Vlak

<http://logio.softwarehosting.cz/wp-content/uploads/2014/01/1655702-vlak-954.jpg?w=150>

Příloha č. 40h

Parník

http://www.cruise-prague.cz/images/cruise/img/img_0290.jpg

Příloha č. 40c

Autobus

http://www.autorevue.cz/getthumbnail.aspx?q=100&crop=0&height=320&width=640&id_file=352900823

Příloha č. 40e

Tramvaj

http://archiv.dopravni.net/storage/200712241509_tramvaj-praha.jpg

Příloha č. 40g

Letadlo

<http://img.ihned.cz/attachment.php/230/32284230/aisv35BD7GJMNjklQWeqxyz01SU2RVn/a320neo.jpg>

Příloha č. 40i

Vltava

<http://www.visitvltava.cz/img/11b.jpg>

Rybí pohádka

Jak to vypadá pod vodní hladinou večer, to jsme si již mnohokrát vypořádali. Jistě tedy víte, jak čilý ruch tam panuje, až se z toho čerí hladina. Ale večer, když zajde sluníčko a ztichnou i ptáci v korunách stromů, přichází čas odpočinku a rybích pohádek. Že jste ještě žádnou rybí pohádku neslyšeli? Není divu, když ryby nemluví naším jazykem a my jejich. Kdo ovšem umí naslouchat písním vln a šelestu vodních trav, možná by vám mohl nějakou vyprávět. Jednu takovou znám i já. Šeptá se u našeho jezírka v lese. Abyste věděli, jak krásné příběhy proplouvají kolem vás v řekách, tůňích a potůčcích korytech, budu vám ho vyprávět.

Byl jednou jeden rybníček. Překrásné a klidné místo. Zvířátka v něm žila v přátelství a radosti a všechny Ryby, Raci, ba i Škeble a vodní Brouci kypěli zdravím a láskou. Krásně se tam žilo, ve svornosti a bez hádek. Každý den zněla v rákosí sladká píseň do kraje:

*„Větrík si létá ve stromovi,
kraj dřímá v záři sluníčka.
Nejhezčí píseň, kdopak to ví?
Ta od našeho rybníčka.“*

Takový pořádek není ovšem jen tak samo sebou. V tom malém ráji vládl vodník Dorofej. Vyznačoval se pořádkumilovností a přísností. Však ho také všichni rádi poslouchali, když viděli, jak kolem všechno jen kvete. Život jim plynul zkrátka příjemně.

Jednoho rána se však stala nečekaná událost. Ze souše náhle začaly padat do vody neznámé a hrozivé věci. Bahno se rozvířilo mezi vyděšená zvířátka, nejedno také přišlo při té invazi k úrazu.

Abyste věděli, to nějaký nepořádný člověk vysypal do jezírka odpadky. Každý určitě ví, kam odpadky patří. Jenže ten člověk to buď nevěděl, nebo mu bylo jedno, jakou škodu přírodě způsobí. Ještěže pohádka není o něm. To by asi bylo tuze smutné vyprávění.

Tedy ty cizí a děsivé věci se snesly na čisté rybníční dno. Obyvatelé jezírka si je zmateně prohlíželi. Netrvalo dlouho a strach začal ustupovat zvědavosti.

Páni, to jsou nám ale poklady... Než se do toho stačil vložit vodník Dorofej, nežádoucí harampádí bylo rozebráno. Kapřík se nastěhoval do děravého kočárku, Škeble obsadily rozbité hodiny. Štika číhala u starých hrnců. Rakům se zalíbilo v proslapaných holinkách a Slunečnice pózovala u střepu zrcadla. Každý si lebedil v jiném odhozeném krámu a spokojeně klábosil o nenadálém štěstí. Dorofej nemohl uvěřit svým očím. Zhurta se na zvířátka obořil: „Jaképak štěstí, vy hloupí. Ty věci jsou špinavý odpad, který nám přinese jen neštěstí!

Pojďme se rychle domluvit, jak jej zlikvidovat, než nám zničí náš krásný život v čistém rybníčku.“ Ale mohl lamentovat, jak chtěl.

Nikdo se nechtěl vzdát svých pokladů ani za nic. Den za dnem se je vodník snažil usilovněji přesvědčovat, nikdo ho však už neposlouchal. „Jen nám závidí naše bohatství, když sám nemá nic. Kdo pozdě chodí, sám sobě škodí, Dorofeji. Nevycítej nám, že si užíváme svého majetku,“ slýchal pořád dokola.

Aby toho nebylo málo, s odpadky se do vodního světa připlížila ještě závist a povýšenost. Osazenstvo holínek se zle rozkmotřilo se zrcadelníky. Kočárkáři zase dostali pocit, že je pod jejich úroveň bavit se s hrncovníky.

Vždyť oni měli kolečka a hrnovníci pouhá ucha, tak to dá přeci rozum, ne? Plechovkáři měli na mušce lahvovníky (prý kvůli nevkusnému tvaru jejich obydlí) a pomlouvali je, kudy plavali. Lahvovníci zas na oplátku šířili řeči, že ti z plechovky si hodlají přivlastnit rozlepenou botu, o kterou se všichni hádali, jelikož nebyla ještě obsazena. Jako by jezírko někdo začaroval.

Vodník Dorofej chodil po rybníce a byl samé „ach jó“ a „ouvej“. Vůbec nemohl přijít na to, jak svůj domov a kamarády zachránit. Vztekle chodil kolem té neobsazené boty, až se tak rozzlobil, že do ní kopnul. Bota se po nárazu rozchlípla a skutečně vypadala, že ho chce kousnout. Skoro jako žralok. „No ano, žralok.“ Usmál se najednou Dorofej.

Dalšího dne se zvířátka shromáždila kolem té boty, aby se hádala, komu bude patřit. Každý měl za to, že si ji zaslouží více než ostatní. Hádali by se tam celý den, kdyby se náhle bota neotevřela.

„Slyšte zlého žraloka od horského potoka,

je tu všude samá špína, uklízejte, chásko líná!

Tady bude pořádek, no tak honem, jak jsem řekl!”

Jéminkote, žralok! To je žralok! Jak se dostal k nám do jezírka? Je s námi konec! Kde je Dorofej? Zoufaly si ryby, zatímco se hnaly od žraloka – boty pryč.

Dorofej se objevil až odpoledne a obyvatelé rybníčku se k němu nahrnuli. Poslechl si všechna překotná vyprávění a obavy. „Jak je vidět, žralokovi vadí zdejší nepořádek. Není divu, náš domov vypadá jako skládka. Navrhuji proto, abychom společnými silami uklidili. A kdo ví? Třeba ta lítá šelma potom sama odejde,“ pravil a usmíval se přitom pod vousy.

Ne, že by se zvířátkům uklízet chtělo. Ze všech stran se ozývalo nesouhlasné mručení. Mnohý i slzu uronil při představě, že bude muset zlikvidovat své drahocenné harampáčí. Avšak uznejte sami, že za záchranu života to stojí. Proto se daly všechny hlavy ploutve, klepeta, nožky a tlamy dohromady. Práce to byla dlouhá a převelice těžká.

Jelikož nikdo nevěděl, jak s věcmi naložit, odstrkali je alespoň společnými silami do zapadlého koutku na břehu. To víte, zvířátka o našich odpadkových koších nemají ani tušení. Během lopotného snažení se stále ozýval hrozivý hlas žraloka – boty.

*„Slyšte zlého žraloka
od horského potoka,
je tu všude samá špína,
uklízejte, cháska líná!
Tady bude pořádek,
no tak honem, jak jsem řek!“*

Nakonec však ta dřina stála za to. Celé jezírko se zaskvělo čistotou. Když už nebylo, o co se hádat, konečně se zvířátka udobřila a těšila se z obnoveného pořádku. Dorofej byl šťastím bez sebe. To víte, že stará bota neozíla a nestal se z ní žralok. Vykutálený vodník si do ní vlezl a trochu kamarády postrašil. Měl jen štěstí, že nikdo nevěděl, jak opravdový žralok vypadá. Za nějaký čas tu botu dal pryč, protože se vodní živočichové skutečně polepšili. Má ji schovanou pod kořeny vrby, jeden nikdy neví, jestli se nebude znovu hodit.

Teď si jistě lámete hlavu, co se stalo s těmi odpadky. Naštěstí na světě nejsou jen lidé nepořádní, nýbrž i pořádní. Ti našli hromadu harampádí v zátočině a moc se rozzlobili. Potom vzali pytle a odnesli všechno tam, kam to patří. Na skládku. Pak ještě napsali cedule: **ZÁKAZ ODHAZOVÁNÍ ODPADKŮ.** Teď tam žijí zase spokojeně a v čistotě. Jen se zkuste zaposlouchat, co zpívá rákosí, když tudy půjdete:

*„Větrík si létá ve stromoví,
kraj dřímá v záři sluníčka.
Nejhezčí píseň, kdopak to ví?
Ta od našeho rybníčka.“*

Itálie - Benátky
http://www.ebenatky.cz/wp-content/uploads/1_benatky.jpg

Milé děti, tentokrát jsem se vydal hodně daleko a dojel jsem až do cizích zemí. Brzy budou prázdniny a možná někam daleko pojedete i vy. Zítra bych se moc rád vykoupal ve slané vodě v moři. Jsem v zemi, kde mají moře, lidé tu mluví cizím jazykem a ta země se jmenuje Itálie. Víte, kde to je? Moc vás pozdravuji. Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 41b

Itálie

http://i.idnes.cz/10/091/cl6/TOM358f07_italy_benatky.jpg

Příloha č. 41c

Španělsko

<http://files.eries.webnode.cz/200000065-c30d2c4091/spanelsko-sevilla.jpg>

Příloha č. 41d

Indie

<http://www.culinarytravel.cz/obrazky/souvisejici/160-cesta-za-chuti-indie-z-dilli-d-o-radzastanu-uzasny-taj-mahal-a-posvatne-varanasi-v-souvislostech-bajecne-in-dicke-kuchyne.jpg>

Příloha č. 41e

Lidé v Tibetu

http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/c/cb/People_of_Tibet46.jpg

Příloha č. 41f

Lidé - Čína

http://nd01.jxs.cz/380/820/1bc630b4f8_50603488_o2.jpg

Příloha č. 41g

Čína

<http://www.puzzle-prodej.cz/gallery/c101481.jpg>

Jak se zlato proměnilo v písek

V jedné vsi žili dva sousedi, Nima a Ješe. Jednoho dne se Nima musel vydat na pouť do Lhasy. Taková pouť trvala mnoho měsíců. Nechtěl proto nic nechat náhodě a požádal Ješeho, aby mu pohlídal měsíc se zlatem, které si vydělal tvrdou prací. Ješe slíbil, že bude zlato hlídat jako oko v hlavě a že Nima může v klidu vyřídít vše, co potřebuje.

Jenže Ješe měl právě hluboko do kapsy a byl z něj skoro žebrák. Rekl si tedy: „Nima se vrátí až za dlouho. Půjčím si trochu zlata a pak ho vrátím. A když ne, Nima to ani nepozná.“ Totéž si potom řekl ještě mnohokrát a zlato ubývalo stále rychleji. Když už byl měsíc prázdný, naplnil ho Ješe pískem.

Několik dní nato se vrátil Nima a hned si šel k Ješemu pro své zlato.

„Jen si představ, sousede, jaké nás potkalo neštěstí,“ povídá Ješe.

„Tvoje zlato se proměnilo v písek.“ A aby mu to soused věřil, vysypal písek z měšce na stůl.

„To jsou mi věci,“ podívil se naoko Nima. Neřekl ani tak, ani tak, ale věděl, odkud vítr vane.

Za několik měsíců se na pouť chystal zase Ješe. A protože měl syna, o kterého se neměl kdo postarat, požádal souseda, aby zatím nechal chlapce bydlet u sebe.

„Ale jak by ne! Co bych neudělal pro souseda,“ povídá Nima. Jakmile Ješe odjel, pořídil si Nima opičku a dal jí stejné jméno, jako měl sousedův syn. A vycvčil ji, aby na jméno slyšela a aby na zavolání přinesla hostům čaj.

Když se po několika měsících Ješe vrátil, šel hned k sousedovi pro syna. Nima zavolal chlapcovu jméno, ale místo chlapce přihopkala opice a přinesla Ješemu šálek čaje.

„Jen si představ, sousede, jaké nás potkalo neštěstí,“ povídá Nima.
„Tvůj syn se proměnil v opici.“

„Odkdy se lidé mění na zvířata?“ vyštěkl Ješe.

„Kdo ví, asi od té doby, co se zlato mění na písek,“ odvětil mu rozvášně Nima.

V tu chvíli Ješe pochopil. Syna dostane zpátky, až vrátí Nimovi zlato.

Z Tibetu

Afrika

http://www.zuidafrikaspecialist.nl/app/webroot/upload/home_page/afrika_www.zuidafrikaspecialist.nl.jpg

Ahoj děti, mám
toho teď moc, skoro
nestíhám ani psát.
Jezdím z jedné cizí
země do druhé. Právě
teď jsem v Africe.
Všichni tu vypadají
hodně moc opálení.
Včera mi jeden
černoušek ukazoval,
jak to u nich doma
vypadá. Lidé tady
v Africe nosí zajímavé
a barevné oblečení.
Mějte se hezky, Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 42b

Africký tanec

<http://www.gymnaziumdc.cz/predmety/katedry/img/zemepis/praha-predna-ska-v-srdci-afriky-2011-04.jpg>

Příloha č. 42c

Afrika

<http://minarik.net/pix/2006kena/mmara-krajina-9403.jpg>

Příloha č. 42d

Afrika

<http://media.novinky.cz/344/283447-original1-h6en2.jpg>

Příloha č. 42e

Lidé - Afrika

<http://img.ceskatelevize.cz/program/porady/10301246626/foto09/05.jpg>

Příloha č. 42f

Austrálie - sochy na Velikonočním ostrově

<http://www.werrer.estranky.cz/img/mid/38/easter-island.jpg>

Příloha č. 42g

Klokan

http://www.werrer.estranky.cz/img/mid/36/200608070748_klokan.jpg

▪ PAVOUK A MOUCHA ▪

Kdysi dávno byli pavouk a moucha přátelé.
Bydleli blízko sebe a pravidelně se navštěvovali.
Pavouk zval mouchu na oběd a moucha zase zvala pavouka a tak to chodilo dlouhá léta.

Byli přáteli.
Byli přáteli.
Byli přáteli.

Až jednou přišlo strašné sucho. Nebylo jídlo. Nebylo dost jídla. Bylo sucho a všichni měli hlad. Nikdo neměl jídlo a moucha zhubla, až jí skoro nebylo vidět. Moucha zhubla, ale pavouk ne. Pavouk tloustl, ale moucha hubla.

Byla hubená, až jí skoro nebylo vidět.
Byla hubená, až jí skoro nebylo vidět.
Byla hubená, až jí pavouk neviděl.

Neviděl ji, jak ho sledovala, když šel do lesa. Neviděl ji, jak ho sledovala, když vyhrabával sladké brambory. Neviděl ji, jak ho sledovala, když si je odnášel domů.

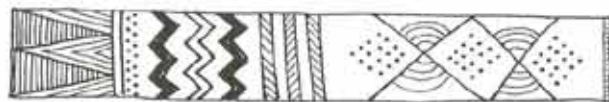
A pavouk je přinesl domů a vařil je v kotli.
Vařil je v kotli.
Vařil je v kotli
a moucha zaklepala na dveře.

Pavouk sedí u hrnce plného sladkých brambor a moucha stojí ve dveřích. Musí ji pozvat na večeři, vždyť měl jídlo a ona přišla. Musí ji pozvat na večeři, vždyť měl jídlo a byli přátelé.

Pavouk se ale nechce o jídlo dělit. Jak to má udělat? Co má dělat, aby se nemusel dělit o jídlo? Má nápad. Je přece hostitel a musí nejdříve sám ochutnat, než dá svému hostu. Tak si to odjakživa žádá zdvořilost.

Říká mouše: „Posaď se sem, doprostřed, na čestné místo a já ti vyberu ty nejlepší sladké brambory.“ A sám si sedá zády ke dveřím chýše.

Ochutná první brambor: „Je shnilý,“
a hodí ho přes rameno ven.
Ochutná druhý brambor: „Je shnilý,“
a hodí ho přes rameno ven.
Ochutná třetí brambor: „Je shnilý,“
a hodí ho přes rameno ven.
A vyhází takhle všechny sladké brambory.

Chtěl si je později, až moucha odejde, znovu sesbírat, umýt a ohřát a pak je všechny sníst.

A venku zatím začíná pršet. Venku prší a dělá se bláto a moucha má hlad a rozumí pavoukovi. Ví, že jí pavouk jídlo nepřeje a nechce se s ní dělit.

Moucha má zlost.
Moucha má zlost.
Moucha má zlost a má hlad.

Vyjde ven před chýší a dívá se na sladké brambory ležící v blátě.

Dívá se na první brambor: „Je shnilý,“ říká
a rozšlápne ho.
Dívá se na druhý brambor: „Je shnilý,“ říká
a rozšlápne ho.
Dívá se na třetí brambor: „Je shnilý,“ říká
a rozšlápne ho.
„Je shnilý, je shnilý, je shnilý,“

a moucha venku skáče po sladkých bramborech a všechny je rozšlape a zašlape do bláta.

Pavouk zuří. Venku je bláto a on dnes nebude jíst. Venku je bláto a pavouk má hlad. Nechtěl se dělit o sladké brambory a teď nemá nic.

Pavouk zuří.
Pavouk zuří a zlobí se na mouchu.

Od té doby jsou pavouk a moucha nepřátelé
a pavouk chytá mouchu do sítí.
Chytá ji do svých sítí.
Chytá ji do svých sítí, a když ji chytí, hned jí sní.

Poučení:

Děti, děti, děti,
Děti dětí mých dětí,
Nebuďte lakomí.
Nebuďte lakomí.
Lakomec není šťastný a nemá přátele.

Jižní Amerika - Tukan
<http://www.neviditelnycert.cz/ncnew/data/files/users/Axina/tukan.jpg>

Milé děti, v tomto školním roce se s vámi budu muset rozloučit. Právě cestuji po Jižní Americe. Chodím pralesem a pozoruji velmi zvláštní zvířata, která tu žijí. Znáte nějaká? Děti, až se po prázdninách vrátíte do školky, musíte mi vyprávět, kde všude jste o prázdninách byly a co všechno jste viděly a zažily. Už se moc těším! Mějte se hezky, skřítek Duháček

ŠKOLKA

PRAHA

Příloha č. 43b

USA - Manhattan

<http://usa.svetadily.cz/userfiles/image/clanky/usa-manhattan-1.jpg>

Příloha č. 43c

Peru - Machu Picchu

http://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/e/eb/Machu_Picchu,_Peru.jpg

Příloha č. 43d

Jižní Amerika

<http://i.ck.cz/i/42847/19.jpg>

Příloha č. 43e

New York - socha svobody

<http://www.puzzle-puzzle.cz/imgZbozi/Maxi/m-socha-svobody-new-york-9009.jpg>

JAK PŘIŠLI NA SVĚT INDIÁNI

Zdálo by se, že ve vyprávění o Indiánské zemi se docela zapomnělo na ty, kteří jí dali název – na indiány. Ba ne, nezapomnělo. Oni však tenkrát žili v nadoblačné říši a neměli ani ponětí o tom, co se děje na zemi. Měli také všeho dostatek a jedinou jejich starostí bylo najít si kulatoučky, nadýchaný obláček, který by je kolébal od rána do večera a od večera do rána.

Ale poněvadž jsou lidé odjakživa nespokojení, našli se takoví i v nadoblačné říši. A ti začali hloubat o tom, proč slunce najednou chodí do svého vígvamu jen na noc a kam vlastně mizí přes celý den.

Nejmilejší z nich, Šagodyoveg, vyslal stopaře, aby žhavý kotouč sledovali. Potom shromáždil lovce.

„Počkáme, až se stopaři vrátí z výzvědů,“ řekl jim. „A vaše ženy upletou do té doby z chlupatých mračen silné provazy. Do těch slunce chytíme a spoutáme, aby už nikam neutrkalo.“

Jenže ne všem se jeho slova zamlouvala. Někteří ani nezvedli hlavu od svých knih a papírů, na které pořádku cosi čmárali, zatímco další jen něco zahučeli o bláznivých nápadech a odešli.

Přesto zůstalo se Šagodyovegem hodně vytrvalých. Vždyť se stopaři právě vrátili s důležitou zprávou: Daleko, až na konec oblohy vede cesta slunce. Tam pokaždé zmizí ve velikém ožehlému otvoru, který čpí spáleninou. A tady je jistě nejprůhlednější místo, kde ho lapit!

Trvalo skoro celý den, než se tam lovci dostali. Zalehli do úkrytu a čekali, až se slunce přiblíží k otvoru. Poznali to, když paprsky, nejdřív příjemné jako pohledání kožešiny, začaly rozpalovat jejich tváře do ruda. Žár se stával nesnesitelným, ale nikdo svoje místo neopustil.

Konečně bylo slunce tak blízko, že vyrazili z úkrytu, a Šagodyoveg po něm jako první hodil připravené laso. Vzápětí ho následovali i ostatní lovci a dříve, než se mohl žhoucí obr vzpamatovat, byl spoután.

Vmžiku si však uvědomil, že je chycen, a rozlítit se. Chrlil oheň na všechny strany, jenže pout se zbavit nemohl. Šagodyoveg povzbuzoval své bojovníky: každý ze všech sil utahoval provazy.

Slunce běsnilo. Obloha se kymácela hned na tu, hned na onu stranu. Pouta trochu povolila a teď se rozpoutala ta největší vřava. Bojovníci padali a zase vstávali a nebe se vzpínalo jako mustang.

Jen na jednom mraku se schovávalo několik ustrašenců, bledých hrůzou. Tu jeden z nich popadl motyku a zasekl ji do oblohy. Vyšlehl blesk, ozvala se ohlušující rána a klubko zápasících padalo k zemi.

Ti, kdož se nechtěli boje účastnit, si oddechli, sebrali svoje rozházené papíry, usadili se spokojeně v mracích a dali se opět do čmáraní, jako by se nic nedělo. A co se stalo s ostatními?

Šagodyoveg i jeho přátelé viseli na dlouhých provazech, kterými chtěli slunce spoutat, a síly je opouštěly.

Velký nepřítel byl však milosrdný.

„Bojovali jste se mnou věru statečně,“ řekl. „Nevadil vám ani žár, kterým jsem zbarvil vaši pleť do ruda. Za to dostanete ode mne zemi, která ponese vaše jméno. Jméno hrdinných rudých tvářů – jméno indiánů.“

Tu Šagodyoveg ucítil, jak provaz povoluje a on klesá níž a níž, až dopadl do měkkého mechu. Za ním přistáli i ostatní lovci a posléze ženy i děti.

Když se všichni shromáždili, Šagodyoveg, první indiánský náčelník, pronesl pátnou řeč:

„Moje oči vidí zemi ze všech nejkrásnější. Jděte a postavte na ni svá obydlí. Zapalte ohně, a čím víc jich vzplane, tím pohostinnějším vám bude ta země domovem.“

Běda ale, kdyby ohně pro vaši nesvornost pohasínaly. Pak by vás lehce přelstila i hrstka bledých tvářů, jako se to již na obloze jednou stalo...“

Indiáni si tu moudrou radu dobře vštíplili do paměti a často ji i to, jak přišli do Indiánské země, připomínali svým dětem. Ty potom vyprávění svých otců předávaly z pokolení na pokolení dál a dál, až si ji jako pohádku zapamatoval i posvátný kalumet...

